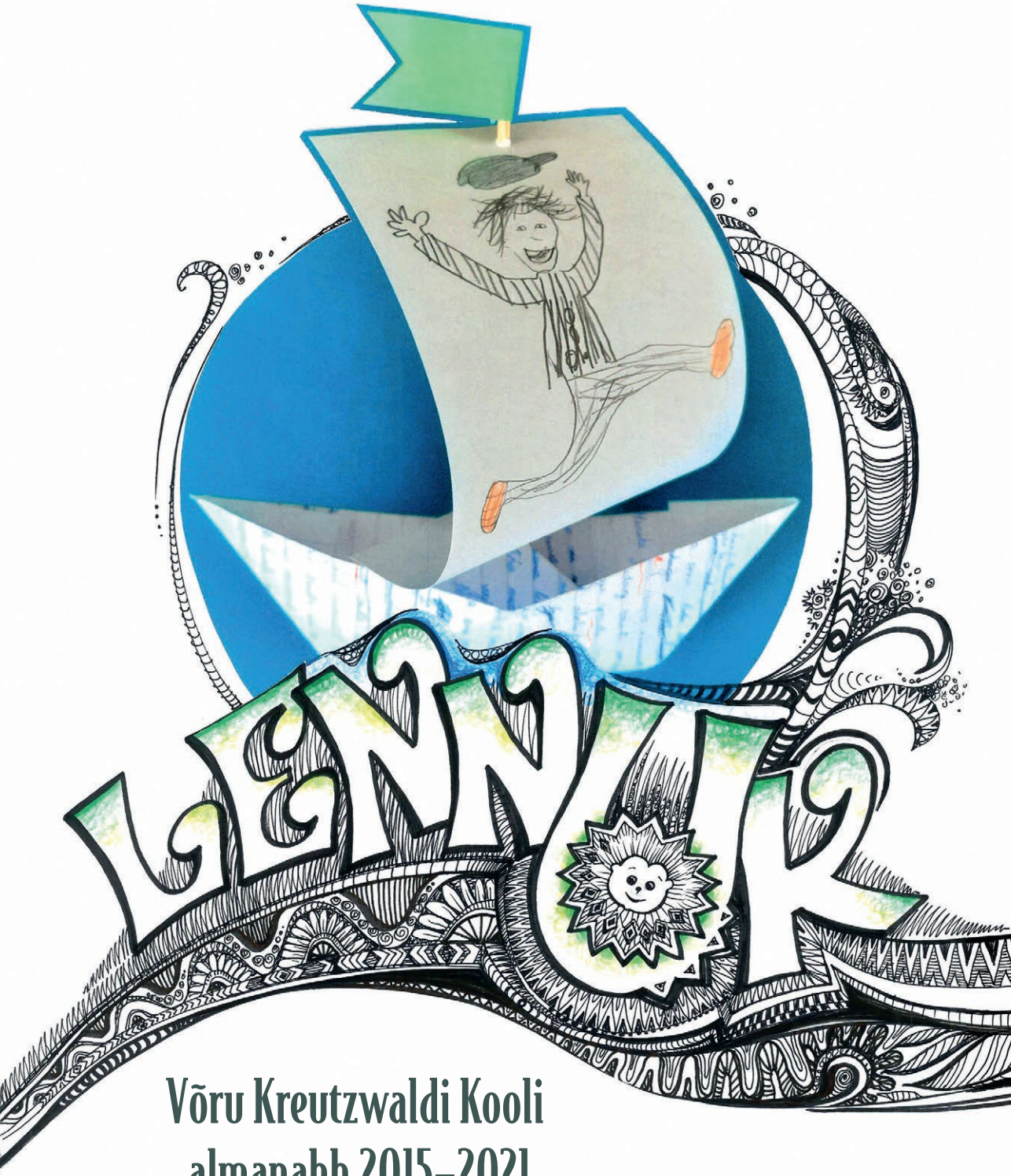

Võru Kreutzwaldi Kooli almanahh 2015–2021

LENNUK

Võru Kreutzwaldi Kooli almanahh
2015–2021

VÕRU
KREUTZWALDI
KOOL

Almanahhi koostamisele aitasid kaasa Aigi Laine, Eha Tammo,
Ene Kattai, Helena Linnamäe, Inga Bitter, Kai Laanemaa,
Kaie Kikkas, Katre Rünk, Liia Toomas, Pilvi Saarma,
Ragna Meeliste, Sirje Hüvato ja Ülle Tamm.

Koostaja: Raili Leesalu
Kujundaja: Aire Perk
Küljendaja: Priit Lööper

Kaanel kasutatud Norbert Tambetsi (5.b) joonistust Vahtramäe Emilist.

© Võru Kreutzwaldi Kool 2021

Trükk: Printon
ISBN 978-9916-4-0545-1

„Lennuk“ pandi laeval’ nimeks,
et ta lendes lõhkus laineid.

Hea almanahhi lugeja!

Nii nagu Kalevipojas sai rännuteele minev laev nimeks Lennuk, kannab sama nime ka meie kooli almanahh. Kui Kalevipojas tehti laev hõbedast ja kaasa võeti parimad pojad ning varustus, siis meie „Lennuk“ koondab valitud kirjutisi ja joonistusi Võru Kreutzwaldi Kooli õpilastelt. Kaante vahelt leiad kooli esimese kuue tegutsemisaasta loomingu.

Lennuki retkel jõudis Kalevipoeg teadmiseni, et ilmal pole otsa ega äärt ja et kodus oled alati oodatud. Nii ka meie puhul. Olgu Kreutzwaldi kooli õpilaste elu- ja loometeed kui tahes erinevad, ühendama ja ootama jääb neid ikka oma kool koos lugude, piltide ja mälestustega.

Omal maal õitseb õnni,
kodus kasvab kasu parem!
Kodus tundvad õuekoerad,
tuleb tuttav teretama,
sugulane soovimaie.
Paistab lahkelt päikene,
paistvad taevatähekesed.

Head teekonda „Lennuki“ pardal!

Taavi Karu
koolijuht
Võru Kreutzwaldi Kool

Minu kodu on Eestimaa

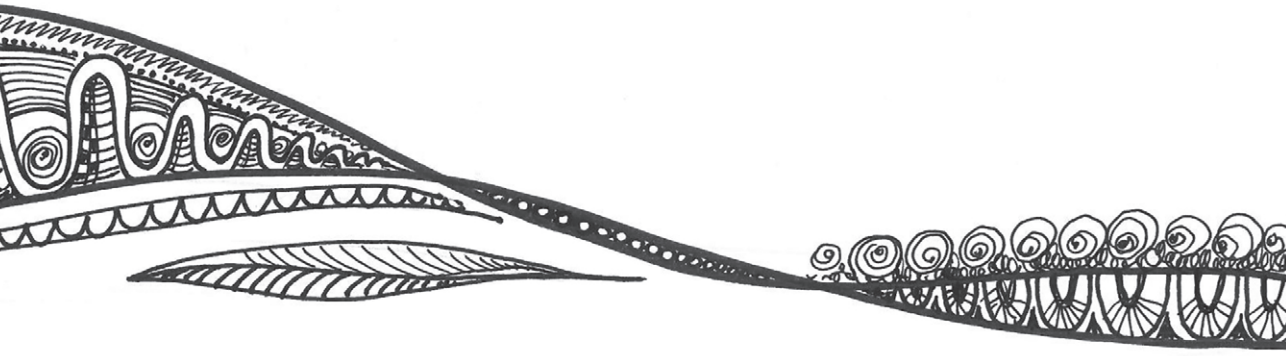

Lisette Suik, 7.a klass

Minu kodulinn

Minu kodulinn on ilus.
Järve kalda peal
mööda liiva paljajalu
kõndida on hea.

Istud, puhkad pargipingil,
vaatad kaugusse.
Päike loojub metsa taha
puudevilusse.

Vaikselt loksub järvevesi,
lükkab vahtu randa.
Liiva peale jätab mustri,
pitsilise raja.

Hanna Provotorov
8.a klass

Minu kodu on Eestimaa

11. mail 2001. aastal kell 16.20 sündisin mina. Sünnitunnistusel on kirjas Eesti Vabariik ja Eesti kodanik. See on privileeg. Jah, minu isamaa on Eestimaa. Ma olen väga õnnelik selle üle. Eestimaa on ja jääb minu koduks igavesti ja ta ei kao minu südamest mitte kuhugi, sest siin on elanud minu vanemad, vanavanemad.

Minul on vedanud, et ma olen sündinud vabasse Eestisse. Ka minu vanaisa on sündinud vabas Eestis, kuigi tema lapsepõlv möödus juba teise riigi võimu all. Ta oli vaid kolmeaastane, kui võõrad väed tulid ja sõdisid nende koduõuel. Mina, kes ma olen sündinud 21. sajandil, ei kujuta ette, et peaksin sõja eest jooksma metsa peitu, et ellu jääda. Seda aga on teinud nii mu vanaema kui vanaisa. Aastaid tagasi, kui lammutamist vajas vana kuur, tuli selle kahe seina vahelt välja sinimustvalge lipp. Vanaisale meenus, kuidas tema isa oli selle hoolikalt kokku pakkinud lootuses, et ehk kunagi saab taas selle peidust välja tuua. Tema silmad seda küll ei näinud, aga sellised lood panevad hinge helisema.

Ma olen eestlane, ma räägin eesti keelt ja elan vabas riigis. Ma püüan elada oma elu nii, et ka minu lapsed oleksid uhked oma päritolu üle.

Palju noored lähevad Eestist ära, võib olla ka mina, aga ma tean, et ma tulen alati tagasi, sest siin on minu kodu. Minu esivanemad on liialt palju aega ja vaeva kulutanud, et meie saaksime elada sellises riigis. Mind on õpetatud: anna, kui sul on, siis antakse ka sulle. Ja ma näen, kuidas meie inimesed annavad ka siis, kui endal on kitsas käes.

Nagu räägib laul „Mu isamaa armas“ – ei hõbedat, kulda ei leidu me maal, kuid viljakandvat mulda on küllalt igal pool. Ja see on tõsi. Meil on imeline loodus ja me oskame seda hoida. Meil ei ole suuri mägesid, aga see-eest on meil suured ja vägevad metsad.

Eestil on suurepärane kultuuripärand, mida iga õige eestlane teab ja tunneb. Eesti rahvas laulis Eesti vabaks ja seda traditsiooni kanname ikka suure tuhinaga edasi ja see on ainulaadne. Laulupidudel me näitame, kui tõsiselt me oleme kiindunud sellesse maasse ja kuidas me teda armastame.

Mul on vedanud, et saan oma hariduse eesti keeles, et ma saan õppida ja areneda targas ühiskonnas. Meie koolidesse, ülikoolidesse tahavad tulla õppima välismaalased, võttes vaevaks õppida selgeks eesti keel. See näitab meie koolide head taset. Mul on õnn kasvada sellises riigis, kus ma ei pea vaatama selja taha kartuses, et mind jälgib keegi.

Praeguses ühiskonnas on keerulised ajad ja vahel tundub, et me võtame oma vabadust iseenesestmõistetavalt. Püüan oma käitumisega iseendale ja teistele meelde tuletada, et oma riiki peab hoidma. Mind ootab ees kohustus-

lik teenistus, lähen sinna hea meelega, sest tunnen, et see on koht, kus saan riigile midagi vastu anda. Elan siin riigis nii, et iseendal ja teistel poleks piinlik.

Joonas Jurs
9.a klass

David Aniištšenko, 5.b klass

Minu kodu on Eestimaa

Minu kodumaa ei ole suur, siin ei ela palju rahvast, kuid olenemata sellest on meil oma keel, oma kultuur. Meil on oma sinimustvalge lipp. Eesti rahvas on justkui suur pere, eesti keel on maailma ilusaim ja Eestimaa on meile kõigile südamelähedane koht.

Riigist saab kodu väikeste asjade, väikeste tegude kaudu. Suured asjad saavad alguse väikestest, väikesed aga meist endist. Nii nagu kodumaa on oluline inimesele, on iga inimene oluline kodumaale. Iga koduvärava postkasti toimetatud kiri, iga poeletile jõudnud leib, iga istutatud puu, iga naeratus, mis tänaval kõndides kellegi nägu kaunistab – need väikesed asjad panevad inimese mõtlema selle üle, kui hea on elada siin riigis ja nimetada seda enda kodumaaks.

Eesti on eriline koht. Maailmas pole just palju riike, mille pindalast poolt kataks mets. Sauna peetakse küll rohkem soomlastele omaseks, kuid hoolimata sellest on iga eestlane veendunud, et leilivõtmises oleme meie esikohal. Meil on oma hiidlased ja saarlased, võrukad ja setud. Uhkust tunneme veel regilaulude üle, mida ka praegu mõneti kuulda võib. Meie võimsad laulupeod liidavad meid juba aastast 1869. Isegi inimesed, kes ise laulukaare all ei seisa, tunnevad ühtekuuluvust ja kodutunnet, kui esitusel on „Mu isamaa on minu arm“ või „Eesti muld ja eesti süda“. Maailmameistrivõistlused ja olümpiamängud pole enamikule olulised selle hetkeni, kui Kanter astub kettaheiteringi või Mägi valmistub tõkkejooksu finaaliks. See näitab, kui palju hoolime tegelikult üksteisest ja üksteise käekäigust.

Meie karged talveilmad ja palav suvine päike on meie maale omane. Siiski reisib palju inimesi talvel eemale siit külmast. Tagasi jõudes räägitakse põnevusega reisimemuaare, kuid lõppu lisatakse pea alati rõõmsa alatooniga ohke saatel, et hoolimata poolemeetrisest lumest on tore ikkagi tagasi kodus olla.

Maailma ilusaima kõlaga emakeel, naeratavad inimesed minu ümber, vaba maa minu jalge all, ööbik laulmas hilisel suveõhtul minu maja lähedal metsas ja sinimustvalge lipp lehvimas 24. veebruaril – kõik see teeb Eestist kodu. Minu kodu on Eestimaa ja ma olen uhke, et saan seda öelda.

Kerly Kaisa Urbanik
9.a klass

Minu kodu on Eestimaa

Minu kodu on Eestimaa. Võin seda uhkusega öelda, sest ei kujutaks ette end elamas mõnes muus riigis. Eesti on mu kodumaa, kuhu tuleksin alati tagasi, hoolimata sellest, kus parasjagu olen.

Minu jaoks teeb Eestist kodumaa see, et siin olen sündinud, kasvanud, leidnud sõpru ja neid kaotanud. Suurem osa mälestustest on samuti Eestis. Siin on mu perekond, mulle kõige kallimad inimesed. Ma ei lahkuks siit vabatahtlikult ühessegi teise riiki jäädavalt. Välismaal olles mõtlen ja kujutlen, kuidas oleks, kui ma ei naasekski enam Eestisse. See mõte on huvitav, aga samas ka hirmutav.

Kui küsida, mis tuleb mulle silme ette, kui öelda sõna „kodu“, siis ma kujutan ette kollast maja pruuni katusega, koera maja ees, saba lehvimas. Näen köögiaknast sisse vaadates ema, kes sööki valmistab, ja tiigi ääres isa, kes ei saa kuidagi lahti umbrohust, mis läbi liiva kasvab ja ilusat vaadet rikub. Seal on ka veel mu vend, kes ei tee mitte midagi, lihtsalt istub ja ootab elult mõnd huvitavat väljakutset või siis seda, et naabripoiss teda mängima kutsuks.

Vahel mõtlen, et kuidas saavad inimesed Eestist lahkuda ja öelda, et kuskil mujal on parem elada, sest näiteks mina ei suudaks seda. Mul on kodu kõrval mets, kus olen väiksest peale jalutamas käinud ja need head seenelkäigukohad, kust alati kahe korvitäie seentega koju läheme ja mille asukohta ainult minu pere teab. Kuidas ma saaks jätta kõik need asjad, kõik mälestused, mis mul selle kohaga seoses on, ja lihtsalt ära minna, ning veel öelda, et mujal on parem? Ma tõesti ei saa nendest inimestest aru, kes nii teevad. Nendele asjadele mõeldes saan aru, et hindan meie väikest Eestit väga ning olen oma isamaa üle uhke.

Eestis on jahe kliima, üldiselt jahedad suved ja mitte väga lumerohked talved. Võiksingi kurtma jääda selle üle, mis kõik halvasti on, aga on ka häid asju. Meil on tohutult ilus loodus, näiteks Lahemaa rahvuspargis on võimalik teha rännak Viru rabas mööda laudteed, mille pikkus on umbes 6 km. Raba on värvikirev ja seal on palju erinevaid taimi, elustik on mitmekesine. Meil on oma keel – eesti keel, mida kõneletakse ainult siin riigis ja oma traditsioonid, millest me väga lugu peame.

Hindame ka vanarahvatarkusi, mitte ei torma ülepeakaela kaasa uuendustega. Näiteks vanarahvatarkus ütleb, et sibul, küüslauk, salvei, saialill, kõrvits ja mesi ravivad väga hästi nohu ja köha. Kui haigus kimbutab, ei pea kohe apteeki tõttama, et kiiresti ravimeid osta. Vanasõnadest meeldib mulle enim selline ütlus: „Homseks hoia leiba, mitte tööd.“ See tõestab, et eestlased on pealehakkaja rahvas. Kui me midagi alustame, siis ka lõpetame selle.

Olen õnnelik, et olen eestlane ning saan elada Eestis. Loodan, et ka teised eestlased hindavad siin elamist sama palju kui mina. Eesti saab kohe-kohe 100-aastaseks ja soovin Eestile head vastupidavust ja et meie väike riik jääks püsima.

Merilin Peterson
9.b klass

Gloria Org, Alexandra Isabel Ordašokova, 9.c klass

Minu kodu on Eestimaa

Öeldakse, et kodu on seal, kus südagi, aga mina tunnen, et minu südame juured on maast lahti kistud ja nad lendlevad õhus. Eks nad millalgi kusagile peatuma ka jäävad, aga millal, seda ma ei tea. Minu praeguse elukorra juures pole see just üllatav, et mu juured maa sees kinni pole. On väga tõenäoline, et ma nad ise maast lahti kiskusin.

Kui nüüd küsida mult, kas ma jätaksin oma südame Eestisse isegi siis, kui tulevikus kusagile mujale lähen, siis vastaksin järgmiselt. Ma usun, et mingi osa minust hoiab alati Eestimaad armsana, see on siiski koht, kus ma sündisin ja üles sirgusin. Ei saa ju kõiki juuri korraga välja kiskuda, alati jääb mingi osa maa sisse ja nii on ka minul Eestiga. Mälestused ja tunded, mida ma olen siin kogunud ja kogenud, jäävad alatiseks mulle meelde ning neid ei saa ma hüljata. Siiski ei saa ma kodumaalt lahkudes lasta oma südamel valutada, jättes siia suurema osa sellest, vaid see peab mul ikka endaga kaasas olema, et uusi paiku sama hästi armastada.

Miks ma ei tea, kuhu tuul mu südant viib? Olen alles noor inimene, kes õpib elu tundma, valib enda ümber inimesi, kogeb õpetusi ja tunneb palju. Praeguseks olen arenenud, nii et valida oma soovi järgi, mida edasi teha. Samas pole ma ka piisavalt kasvanud, et teada, kuhu edasi minna, aga elu sunnib kiiremini otsustama. Kui nüüd arvatakse, et tahan oma päritolu jalajälge täielikult oma elust kustutada, siis ollakse valel arvamusel. Kui mul õnnestubki elus oma unistused korda saata, siis oleksin väga uhke näidates, kuivõrd pisikesest kohast ma pärinen, aga kui paljuks olen suuteline. Muidugi pole selline arvamus ka päris õige, mul on siiski paljut, mida ei soovi tulevikus avaldada, kui mul üldse tekib võimalus seda teha. Aga seda sellepärast, et need pole asjad, mille üle ma uhkust tunneksin või soovin et mind seostataks. Ma olen neist parem ja suudan palju rohkemat.

Ma olen uhke, et saan olla eestlane. Mulle pakub suurt rõõmu näha Eestit arenemas paremuse poole ja saamas maailmas tunnustust, mida ta väärib. Ma olen uhke meie esiisade üle, kes olid tugevad ja hoidsid Eestit nii hästi kui said. Muidugi jättis selline saatus märgi meie rahvusele, aga see ongi üks asjadest, mis teeb eestlasest eestlase. Kui asjad poleks kujunenud just nii nagu nad kujunesid oleks meie elu praegu teistsugune, aga mulle sobib hetkeline ka väga hästi. Kõik ei saa elus ainult hästi ka minna, peab halle aegu ka olema, et oskaks üldse elada.

Liisa Veddel
9.b klass

Minu kodu on Eestimaa

Mulle meeldib olla eestlane. Meeldib on isegi veel vähe öeldud – ma ei näekski end kellegi teise kui eestlasena. Olen siin maal sündinud, saan siin nii väärtuslikku emakeelset haridust; siin on mu ema ja isa, vanaema ja vanaisa, sõbrad ja tuttavad.

Eestlased hoiavad ühte, me oleme oma maa vabaks võidelnud ning meie minevik, olevik ja tulevik kuuluvad pinnale me jalge all. Me võime olla küll kinnised ning algul raskesti mõistetavad, kuid meid tundma õppides hakkame kiht kihilt avanema. Me oleme tugevalt kiindunud oma juurtesse, oma esivanemate tegemistesse, mida austame ja säilitame Eesti riigi pärandina. Kogu see töö on viinud märkimisväärse tulemuseni: meil on niivõrd suur kultuuripärandi kogu, et seda on maailmas esile tõstetud ja ma ei kahtle, et ükski eestlane poleks sellise saavutuse üle uhke.

Ma olen ääretult õnnelik, et elan katastroofivabal maal, kus ei pea kartma keeristorme, tsunamisid, vulkaanipurskeid ja maavärinaid. Eks see ilm ole vahel vihmane ja kõle, kuid meil õitsevad imetabaselt lihtsad ja kaunid lilled, suvel katavad maad kuldsed põllud, sügisel vallutavad kirevad lehtede mered pargid ja saabub ka aeg, mil metsi katab valge lumekiht ning teed on täiesti kinni tuisanud. Mis oleks ilusam kui meie enda loodus?

Eestlased väärtustavad haridust. Siinsed õppimisvõimalused on avarad ja saab tegeleda nii paljude erinevate kutsetega! Et aga nõnda kaugele jõuda, on meil hulganisti tasemel põhikoole ja gümnaasiume, noortele on alati avatud mitmed erinevad uksed. Ka kutsehariduskeskused on hakanud järjest enam tähelepanu pälvima. Meie ülikoolid on niivõrd mitmekülgsed, et igaüks võib leida sobiva suuna, kus õppida.

Me areneme pidevalt, seda on tunda. Kogu riik töötab kui üks mees, et tagada ühiskonnas õnn ja rahulolu, harmoonia. Ja selle raske töö tulemused kajastuvad igas eestlases, nende tegemistes ja meeleolus. Kuid lõpptulemusena kujundame endile just ise sellise tuleviku, nagu heaks arvame. Tuleb välja, et igaüks on tõesti oma õnne sepp.

Helina Härma
9.b klass

Kuidas ning milles saaksid noored olla kasulikud Eesti ühiskonnas?

Noored on ühiskonna olevik ja tulevik, kuid ainuüksi nende olemasolu ei too Eesti ühiskonnale kasu. Kuidas saavad noored olla kasulikud Eesti ühiskonnale? Ühiskond vajab aktiivseid ja ettevõtlikke noori. Oma arutelus keskendun teadmiste vajalikkusele, suhtlemisoskustele ja organisatoorsetele võimetele, mis on eelduseks, et noored inimesed on ettevõtlikud ning seeläbi kasulikud Eesti ühiskonnale.

„Ülemaks kui hõbevara, kallimaks kui kullakoormad tuleb tarkust tunnistada." Nii seadis sõnad ritta Kreutzwald eeposes „Kalevipoeg". Mina arvan, et õppimine, sellega kaasnev tarkuse omandamine ning õppimises heade tulemuste saavutamine on ühiskonda panustamise alustala. Aga ainuüksi tarkusest ei piisa, kui oma teadmisi ei oska rakendada ja müüa. Me kõik teame, et on nii kutsekooli kui ka kõrgkooli lõpetanud inimesi, kes ei suuda endale tööd leida. Teadmistega samaväärselt olulised on suhtlemisoskused ja organisatoorsed võimed.

Oma organiseerimise ja suhtlemise oskust saab arendada juba põhikoolis õppimise ajal, korraldades näiteks mõnda üritust või võistlust. Ise olen sellistest võimalustest kinni haaranud. Mõni aasta tagasi, kui ma käisin viiendas klassis, korraldasime koos klassivendadega jalgpalliturniiri 4.–6. klasside õpilastele. Meeles on see, et üritus õnnestus tänu heale meeskonnatööle ja suhtlemisoskusele. Eeskätt heale suhtlemisoskusele saime võistlusele organiseerida kohtuniku kui ka sponsorluskorras vahvad auhinnad. Eelmisel aastal korraldasime kogu klassiga suurprojekti „Jõulumüük". Laat toimus nädal aega enne jõuluvaheaega ja müügil olid kõik meie endi meisterdatud asjad ja küpsetatud söögid ning suupisted. Ostujõudlus oli suur ja kogutud raha annetasime koolile.

Koostöös eakaaslastega midagi ühiselt organiseerides kasvab välja oskus ise luua õpilasfirma. Näiteks on tuntud õpilasfirmad Pitsi Aed ja Wooch. 2013. aastal Euroopa parimaks õpilasfirmaks kuulutatud firmast Kolm Põrsakest on tänaseks arenenud OÜ Kolm Põrsakest, mille raames gümnasistid viivad läbi teadusringe eesti lasteaedades. See on üks hea näide, kuidas olla kasulik ühiskonnale.

Et harjuda märkama ühiskonnas toimuvat ning julgeda ka ise sõna võtta, on noortel hea võimalus kuuluda omavalitsuste juures olevatesse noortekogudesse. Noortevolikogus saab kaasa rääkida linna või valla töös, samas on võimalik kirjutada erinevaid projekte ja sisustada nii enda kui ka teiste noorte vaba aega. Võrumaa noortekogu on korraldanud näiteks Playback Show ja Võrumaa noorte suvepäevad. Nende tööd koordineerib Eesti Noorteühenduste Liit.

Ühiskonna arengus on väga oluline roll noortel, sest nemad on Eesti homse ühiskonna kujundajad. Koolis hästi õppimine, õpitud teadmiste rakendamine

praktikas, suhtlemisoskused ja ettevõtlikkus on vajalikud, et juba täna enda panus ühiskonna arengusse anda. Noored on kasulikud Eesti ühiskonnale, kui nad mitte lihtsalt ei eksisteeri, vaid on õppimishimulised ning löövad aktiivselt kaasa eakohastes tegevustes ning julgevad proovida erinevaid võimalusi.

Joosep Kikas
9.a klass

Bibily Cassidy Ilves, 7.d klass

Tamula rannapromenaad

Kaunis rannapromenaad
mulle ammu armsaks saand.
Atraktiivset Roosisaart
ühendab rippsillakaar.

Järvel ujub luigepere,
tihti kuulen nendelt – tere!
Läbi raami kollase
pildil tihti ollakse.

Teele jääb veel Kreutsu park,
aega veeta on seal tark.
Trikimeistreid igat sorti
koguneb ka skeitparki.

Uko Pärt Suurküla
7.a klass

Rattaga ümber Tamula

On Võru linnas palju radu,
kuid ühte neist ma tähtsaks pean.
Kui taevas pole vihmasadu
ja rehv mul õhku kinni peab,
siis istun rõõmsalt ratta selga
ja tiiru ümber järve teen.

See tiir ei ole üldse jube,
siin linnas kõik on täpselt nii,
et kõik, mis tahad ette võtta,
on täpselt paras sullegi.

Nii rattal olles sõidan randa,
seal palm on isegi, kas tead.
Saab tihti meil seal palju nalja,
kui sõbrad koos ja tuju hea.

Nüüd juba sõidan üle silla -
sa tule õhtul vaata vaid,
kui kena on ta – ma ei salga -
seal lindudel on pelgupaik.

Nii mõnus sõit on Roosisaarel,
seal palju kohtan liiklejaid,
küll harva autol, ikka jala
või hoopis rattal seiklejaid.

Nii jõuan teise järve äärde.
See on ju suurem Tamulast,
kuid rand on metsikum tal siiski,
sel järvel nimeks Vagula.

Mul meeldib metsa alla kaeda,
seal lilled on ja marjad ka.
Ja sügisel on valmis seened –
näen tihti nende korjajaid.

Ja olengi ma juba Võlsil.
Siit üle raudtee viib mind tee.
Sealt eemalt jälle Võru paistab
ja minu kallis koduke.

Katariina Needo
7.a klass

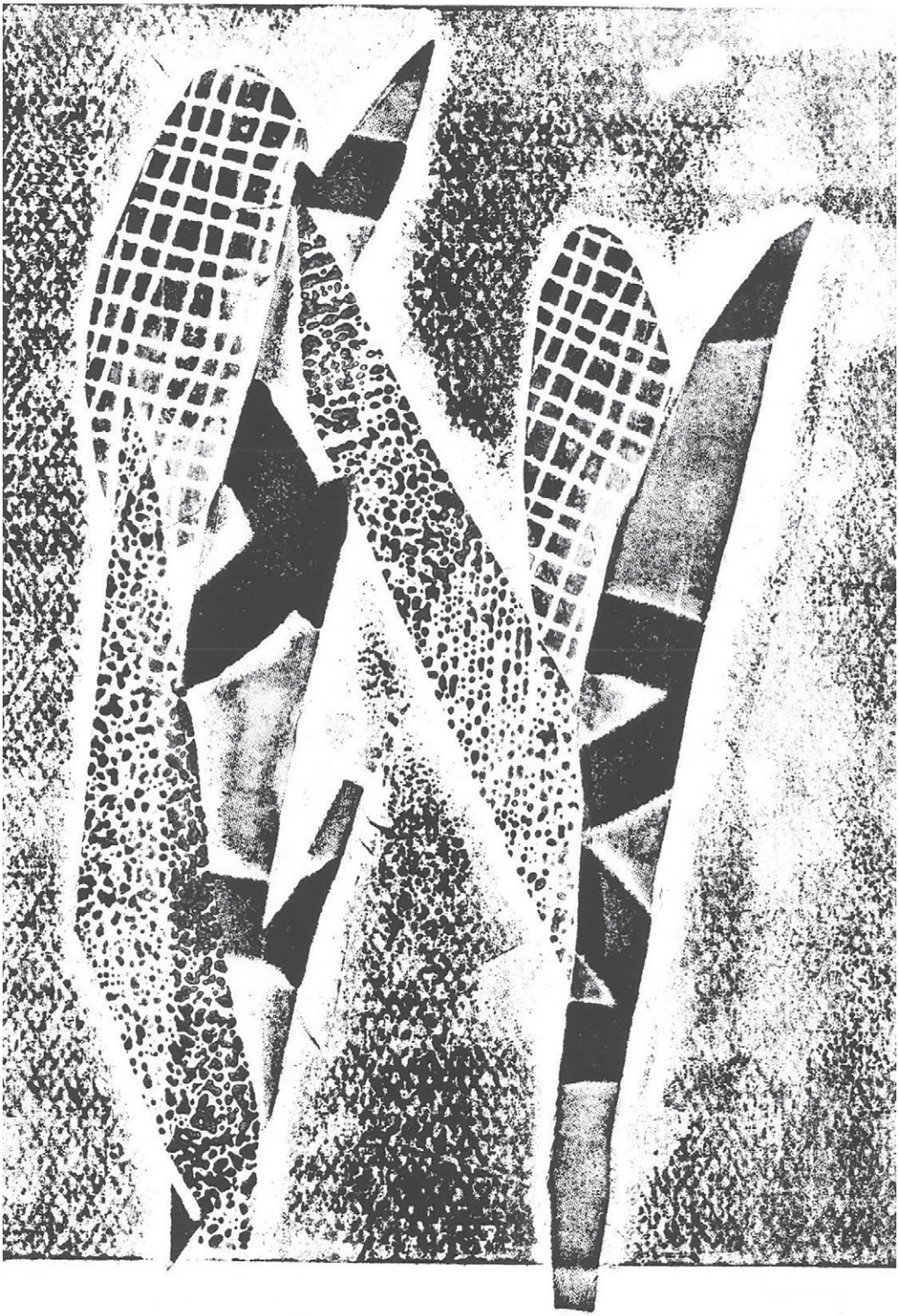

Hanna Marie Laats, 7.c klass

Kuidas Võru linn endale uue linnaväljaku sai

Mõnda aega tagasi, ühel päikesepaistelisel päeval juhtus Võru linnas selline lugu. Ootamatult kerkisid taevasse hallid pilved, tõusis tugev tuul ning hakkas vihma sadama. Torm lükkas ümber puid ja põõsaid ning purustas Võru linna pargid ja alleed. Inimesed jooksid siseruumidesse.

Mõne aja möödudes torm vaibus ja linnarahvas tuli tagasi tänavatele. Kõik olid väga üllatunud, mida torm oli linnale teinud. Linnaelanikud kiirustasid kirikuesisele platsile. Nende üllatus oli suur, kui nad leidsid kirikutrepilt istumas Kalevipoja. Kohale oli jõudnud ka linnapea. Kalevipoeg oli tulnud külastama oma kodulinna. Inimestel oli suur rõõm oma kangelast näha, kuid samas ka kurb, sest Kalevipoeg oli oma tulekuga tekitanud suure tormi ja kahju linnale. Vägimees oli nõus oma korraldatud segaduse ära koristama. Koos linnarahvaga koostati plaan, kuidas kõik korda saab.

Maha murdunud puude asemele istutati uued noored puud. Kõik pargid ja alleed said jälle ilusaks tehtud ning rajati hulgaliselt lillepeenraid. Kiriku kõrvale rajati suur peaväljak, kuhu asetati Kalevipoja suurust arvestades õuemööbel. Nüüd on ka temal koht, kus puhata.

Nüüdsel ajal on võimalik näha ja kohata Kalevipoega iga aasta juuli lõpus lastefestivalil. Ta kõnnib koos siiliga tänavatel ringi ja kontrollib, kas kõik on linnas ikka korras ja linnaelanikud tunnevad ennast hästi. Eriti oluline tänav Kalevipoja jaoks on Kreutzwaldi tänav, sest „Kalevipoja“ eepose kirjutas Fr. R. Kreutzwald just sellel tänaval asuvas majas.

Este-Moona Eliste
5.b klass

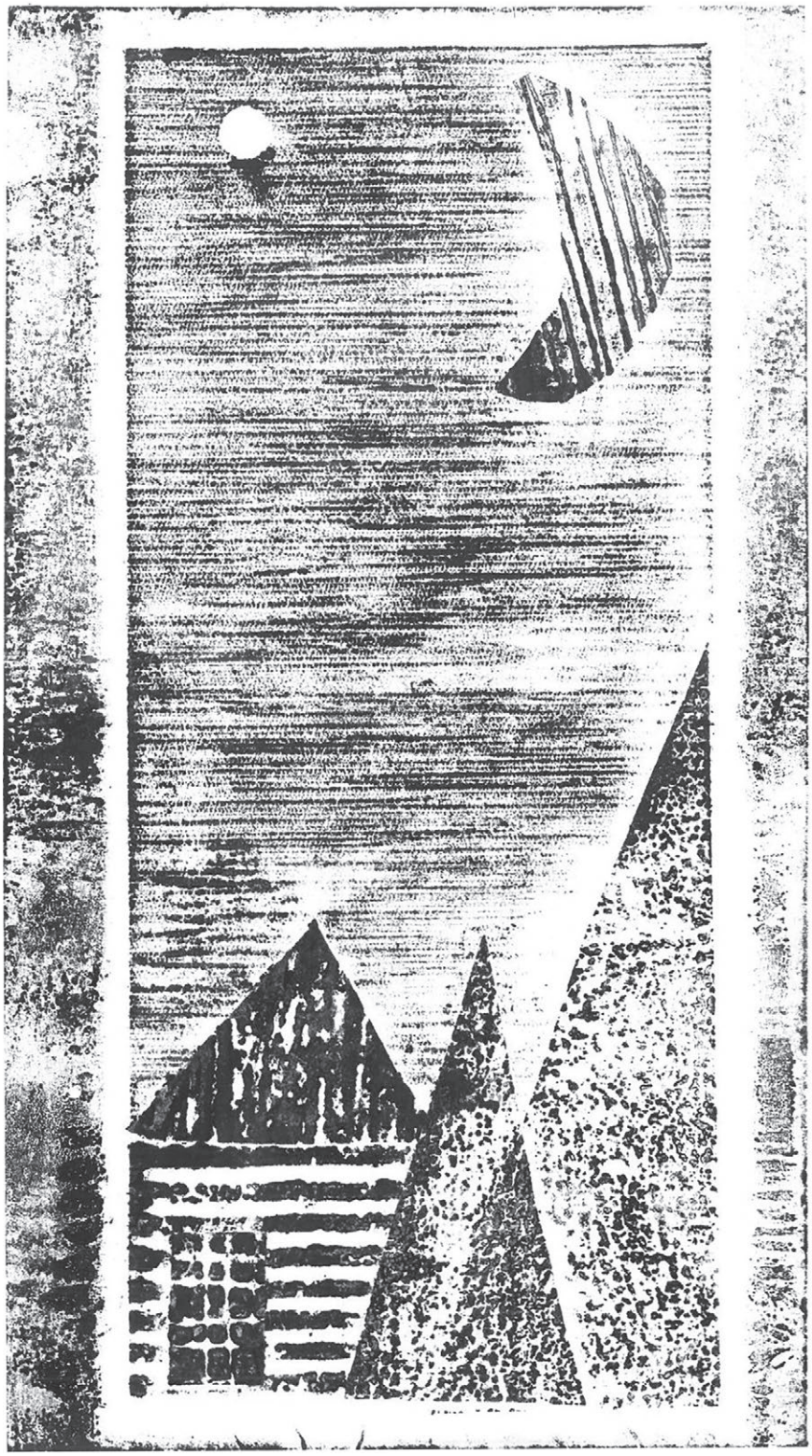

Madli Veber, 9.c klass

Vanapagana plaan

Kunagi ammu, kui Võrus veel Tamula järve ei olnud, tahtnud Kalevipoeg Pärnust Võrru minna. Pakkis oma käteräti, pätsi leiba ja vee kaasa ja hakkas minema.

Kõndis päeva, veel teise ja kolmandagi ning heitis siis puhkama. Ta nägi unes, kuidas Vanapagan põrgus plaani haudus. Kurat ütles: „Võru, nii uhke linnake, et tuleks õhku lasta, annan inimestele kaks päeva ja ühe öö veel elada“. Kalevipoeg ärkas hirmunult üles, kuid oli alles keskööja teha polnud midagi, väsimus suur, jõudu oli vaja koguda ja nii magas ta hommikuni välja.

Kui ta hommikul ärkas, kugistas ta leiva alla ja hakkas Võru poole ruttama. Jõudis higisena ja hingeldades keskpäevaks Võrru ja hakkas kohe inimesi hoiatama, et kõik, mis kallis, kokku pakkida ja ruttu kaugele põgeneda. Jutt hakkas kiiresti levima ja varsti teadsid juba kõik Võru elanikud kuradi kurjast plaanist ja põgenesid Valka.

Kui kõik elanikud olid jõudnud ära minna, kes Valka, kes Tartusse, hakkasid taevast hiiglaslikud kivikamakad alla kukkuma. Kalevipoeg võttis oma sada tamme pihku ja hakkas kive tagasi lööma. Küll ta ähkis ja puhkis, sest see pommitamine kestis kaks ööd ja kolm päeva. Lõpuks ei jäänud tal sellest sajast tammest pihku midagi muud kui paar saunavihta. Laiali lennanud tõrudest kasvasid Tamme-Lauri tamm ja veel paljud teised tammed Võrumaal. Kalevipoeg arvas, et lahing sai läbi, sest kivikamakaid ei tulnud enam. Heitis siis Kalevipoeg maha ja jäi põõnama.

Keset ööd ärkas ta kõva paugu peale üles. Kuna näha ei olnud midagi, arvas ta, et see on uni, ja magas edasi.

Kui ta oli maganud juba terve nädala, ärkas ta üles ning alles siis nägi, mis paugu tagajärg oli. Soistele jõhvikapõldudele oli lennanud midagi suurt ja rasket. See küll vajus läbi turba, aga paganama suur auk jäi järele küll. See auk läks aastatega vett täis ja Kalevipoeg pani sellele nimeks Tamula järv.

Markus Pungar
5.b klass

Emakeel on suure väärtusega keel

Siin aulas istun,
mõtlen, mis meist saab?
Mis saab siis,
kui keelt enam ei ole?
Mis siis saab?

Koolitrepil mõtlen…
Kaua veel?
Kaua peab ootama,
mil märgatud ta saab… Kaua?
Need päevad keelelaagris
on parim rohi selle vastu.
See on märk,
Et me kõik peame hoidma ja väärtustama
oma emakeelt.

Aveli Sadonski
8.d klass

Marta Joonas, 6.b klass

Mina üksi Võru linnas

Hommikul ärgates tunnen, et midagi on viltu. Tundub vaikne. Kööki minnes ei näinud ega kuulnud kedagi arvutite juures, köögis ei olnud ka kedagi, isegi mitte kirja. Ma ei mõtle selle peale liiga palju, äkki mindi lihtsalt maale koos kassiga, sest teda ka pole näha. Otsustasin sõpradele sõnumi saata, aga vastust ei tulnud. Imelik, üks neist peaks küll sellel ajal üleval olema. Ma leian midagi süüa ja lähen õue.

Õues on ka vaikne. Ranna poole jalutades ei näinud tänavatel ühtegi autot ega inimest. Kõik rand, pargid ja poed on tühjad liikuvast elust. Hakkan kahtlema, kas olen ikka ärkvel, aga see tundub liiga päris. Mis toimub?

Ärkan üles, pea valutab. See oli uni? Tunnen kergendust, valmistun päevaks ja suundun kööki. Köögis on laua peal kiri, aga ma ei oska seda lugeda. Mis tähed need on? Miks see on nii udune? Segaduses otsin kiiresti teisi kodus. Kedagi ei ole.

Ruttan õue, sõpradele sõnum saadetud. Poodi jõudnud, ei ole neilt veel vastust tulnud. Ikkagi ei ole kedagi poes. Järsku kuulen, et midagi kukkus poeriiulite vahel. Süda valutab. Ettevaatlikult lähenen sina, kust hääl tuli. Kas seal saab keegi olla? Leian maast kildudes purgi suppi. Vaatan poes ringi, kas kedagi on näha või kuulda. Silmanurgast näen varju, järgnen sellele. Kui teda jälle nägin sain aru, et ta ongi vari, inimest ei ole.

Avan silmad, olen enda voodis. Süda tuksub kiiresti ja pea valutab. Jälle? Kas seekord olen päriselt ärkvel? Koridoris näen isa töötamas oma toas, köögis näen ema sööki tegemas. Lõõgastun. Näen laua peal kirja „Ep'o jkp nawh". Läheb natuke aega, kui saan aru, mida teha sellega. Kiri tähendab „It's not real". Kahtlevalt vaatan ema, kõnnin tema juurde ja vaatan ta nägu. Hirmul astun tagasi. Tal pole nägu. Pööran ümber, et ära minna. Näen isa, temal ka pole nägu. Jooksen temast mööda õue.

Õues näen sadu inimesi, aga ka neil pole nägu näha. Nad ümbritsevad maja, põgeneda ei saa. Vaatan taha, sealt tulevad ema ja isa. Sisse tagasi ei saa minna, olen lõksus. Süda valutab ja pisarad tulevad silmadesse. Surm või näota inimene olemine on siis mu saatus.

Ärkan üles, pisarad silmis, süda valutab.

Kaija-Liisa Kuklane
7.b klass

Mina üksi Võru linnas

Avastan end seismas keset Võru linna keskväljakut, täiesti üksi. Surun oma käed sügavamale teksade taskusse, tõmban kapuutsi pähe ja vaatan ringi, et olla veendunud oma üksinduses. Olles selles kindel naudin ilusat vaadet, uudistan taimekaste ja pistan hamba alla mündilehe. Viimane on hea värske maitsega. Istun pingile, kõlgutan jalgu, mõlgutan mõtteid ja kuulan linna vaikust.

Ühtäkki jääb mulle silma Katariina kirik. Huvitav, kas Jumal on kodus? Selle mõtte peale tõusen, et minna oma küsimusele vastust otsima. Kahjuks jäävad kiriku uksed suletuks ja minu küsimus vastuseta. Lasen mõttel jääda, sest tundub, et sel ilusal päeval on otsustanud ka Jumal jalutama minna.

Lähen minagi liikuma, mööda imelist Katariina alleed alla, rannapromenaadi poole. Teekond on mõnus, hüplen tänavakivilt tänavakivile, viskan valgele pingile selili ja vaatan, mis kujuga on pilved. Minu lähedale ilmub varblane, kes võidab tähelepanu oma keksimisega. Ilmselgelt mõtleb ta oma toidule ja loodab, et mu taskust pudenevad palukesed. Pean varblast kurvastama, sest mu taskutes ulub vaid tühjus. Mina tõusen ja varblane lendab pettunult minema.

Märkamatult olen jõudnud Fr. R. Kreutzwaldi parki ning vaatan Kreutzwaldi mälestussammast. Tark mees oli see Kreutzwald, oskas kirjutada ja inimesi ravida. Randa jõudes katsun käega vett, ei tundu just kõige soojem. Ujumine jääb ära, aga märkan kauguses väikest punast paati, millel aerudki sees. Pole kelleltki küsida, kuid laenan paati ja suundun järvele tiiru tegema. Sõidan ka silla alla ja kohtun sisisevate luikedega. Sain aru, et olin nende kodurahu rikkunud. Palun luikedelt vabandust ja viin paadi sadamasse tagasi.

Longin mööda linna edasi ja võtan kodust jalgratta. Leian end Kubja metsadest rattamatkal. Kahjuks puuduvad mul discgolfi kettad ja kuulmata jääb korvide ketikõlin ketta sisenemisel. Küll aga on mu teel laululava. Pole suurem laulumees, ent ometi ronin laululavale ja üürgan üksi laulda. Küll on hea, et üksi olen.

Oma teekonna lõpetan Verijärve lõkkeplatsil. Vaatan selle väikest koske, mis teeb väga võimsat kohinat. Teen lõkke, panen sinna grill-liha. Meeldiv lõhn tungib ninna ja puude kohin paitab kõrvu. Korraga tunnen nälga ja päevaväsimust. Võtan liha tulelt ja asun sööma, isu on hea. Pärast sööki panen telgi püsti, sätin end puu najale istuma ja vaatan roosatama löönud taevast ja järve vaikust. Mõtlen oma ilusale linnale ja möödunud päevale. Mulle meeldib, et linn on aja jooksul muutunud imetlusväärseks, selles on modernsust, aga ka ajaloo hõngu. Tahan kutsuda siia oma sõpru, et neilegi väikese linna võlusid näidata. Tunnen rõõmu, et Võru on mu kodulinn.

Egert Mattias Eiche
7.b klass

Mina üksi Võru linnas

Oli tavaline maikuu pühapäev ning ärkasin rõõmsalt. Päike paistis toa aknast sisse. Käisin terrassil ja kuulasin linnulaulu. Kõik oli vaikne, ei mingit autode kisa või naabrinaise askeldamist. Tundsin ennast väga hästi ning läksin elutuppa, arvates, et leian sealt enda pere koos valminud pannkookidega. Vaatepilt oli aga hoopis teistsugune ...

Mitte kedagi ei olnud elutoas. Alguses arvasin, et äkki on nad poodi läinud, aga tunni aja möödudes polnud ikkagi kedagi näha ega kuulda. Mõtlesin, et helistan, et ehk keegi ikka vastab, aga ei. Läksin õue uudistama. Tänaval polnud ühtegi inimest, autot, bussi. Kõik oli täiesti tühi, ainult linnulaulu oli kuulda. Läksin edasi poodi, et endale külma jäätist osta, aga pood oli täiesti tühi. Mitte ühtegi müüjat, koristajat, ostjaid ega kohviku töötajat. Nälg oli aga nii suur, et võtsin poe külmikust mahlajäätise ning panin õiglaselt mündid kassa kõrvale.

Poest väljudes tuli mul pisar silma. Tundsin end väga üksikuna, kuni järsku kuulsin ühte peenikest häält. Vaatasin ümberringi ja nägin väikest haldjat, kes ütles, et mul ei ole põhjust muretseda. Ta rääkis, et iga mai kolmanda nädala pühapäev on puhkepäev, mil iga inimene elab terve päeva täielikus rahus ja vaikuses – üksi. Ma polnud niisugusest päevast varem kuulnud, aga haldjas tõotas, et selline päev toimub iga kümne aasta tagant. Küsisin kähku, kas minu perega on kõik korras ning kas homme näen neid jälle, ning haldjas lubas, et homme on kõik jälle tavaline ning saan olla jälle koos oma perega. See tegi mind väga rahulikuks ja õnnelikuks. Tahtsin neid juba nii kõvasti kallistada ja rääkida kõigest, mis toimus.

Päeva lõpus nautisin veel oma vaba päeva spaas. Sain üksi basseinides vedeleda ning mullivannis mõnuleda. Kokkuvõttes oli selline pühapäev väga huvitav, aga eelistaksin olla ikkagi koos perega. Üksindus ei ole tore, aga üks kord aastas on selline päev isegi vajalik.

Laura Lisanne Paju
7.b klass

Mina üksi Võru linnas

Oli tavaline suvehommik. Ärkasin kohutava vaikuse peale. Tegin paar venitust ja läksin aknast välja vaatama. Kõik oli nii nagu ikka, aga autode mürina asemel oli linnulaul ja inimesi polnud nagu üldse. Otsustasin minna õue rattaga sõitma.

Olin sõitnud umbes 20 minutit, aga ikkagi ei näinud ühtegi autot ega inimest. Nüüd hakkasin kahtlustama, et midagi on lahti. Kohe hakkasid mulle pähe tulema kõige hullemad mõtted. Äkki tulnukad röövisid kõik inimesed, mõtlesin hirmunult. Hakkasin mõtlema, mida teha, kuid siis tuli mulle meelde, et terve linn on tühi.

Ma polnud jõudnud veel hommikust süüa, seega läksin Hesburgerisse ja tegin seal endale ühe mõnusa burksi. Järgmise asjana läksin riidepoodi ja võtsin endale kõige mugavamad ja lahedamad riided. Mõtlesin, et natuke lõbustust kuluks ka ära ja võtsin Maksimarketi ostukäru ja läksin sellega linnapeale sõitma. See oli lõbus, kuni sõitsin vastu äärekivi ja kukkusin. Otsustasin, et mul oleks vaja mingit paremat transpordivahendit.

Veeresin oma kärukesega Automaailma ja nägin seal kohe ühte lahedat Quadi. See oli musta värvi Yamaha Banshee 350. Olin vaimustuses, kuna see on mu unistuse Quad. Võtsin välkkiirelt riiulilt bensiini ja õli segu ning kallasin masinasse. Veeretasin ta poest välja ning panin tööle. Sellel oli võimas hääl. Võtsin ka igaks juhuks endale kiivri ja hakkasin sõitma. See oli järsu minekuga.

Teel sõites tuli mulle pähe „geniaalne“ idee. Läheks prooviks sellega *skate*-pargis sõita. Jõudsin kohale ja sõitsin kohe ühte hüppesse. Alles õhus olles sain aru, et see pole hea idee. Järsku oli Quad mu jalge alt kadunud ja mina lihtsalt lendlemas õhus ja mõtlemas oma viimaseid mõtteid. Panin ka igaks juhuks silmad kinni.

Tegin silmad lahti ja olin imelikul kombel oma voodis. Mõtlesin voodis tükk aega ja jõudsin järeldusele, et see oli lihtsalt üks pikk uni.

Devin Šaduro
7.b klass

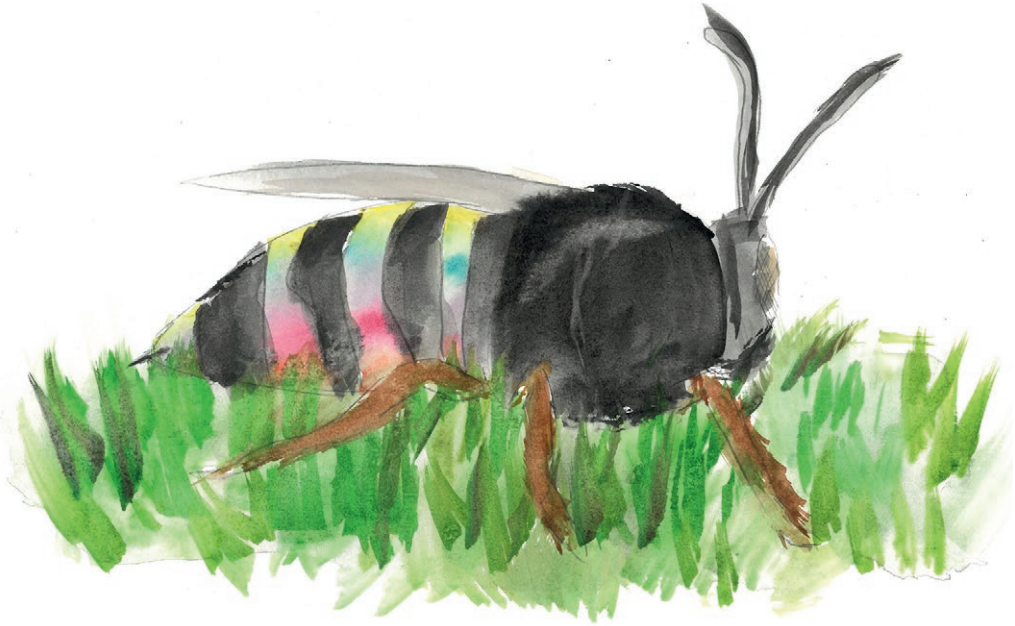

Melina Peedo, 8.c klass

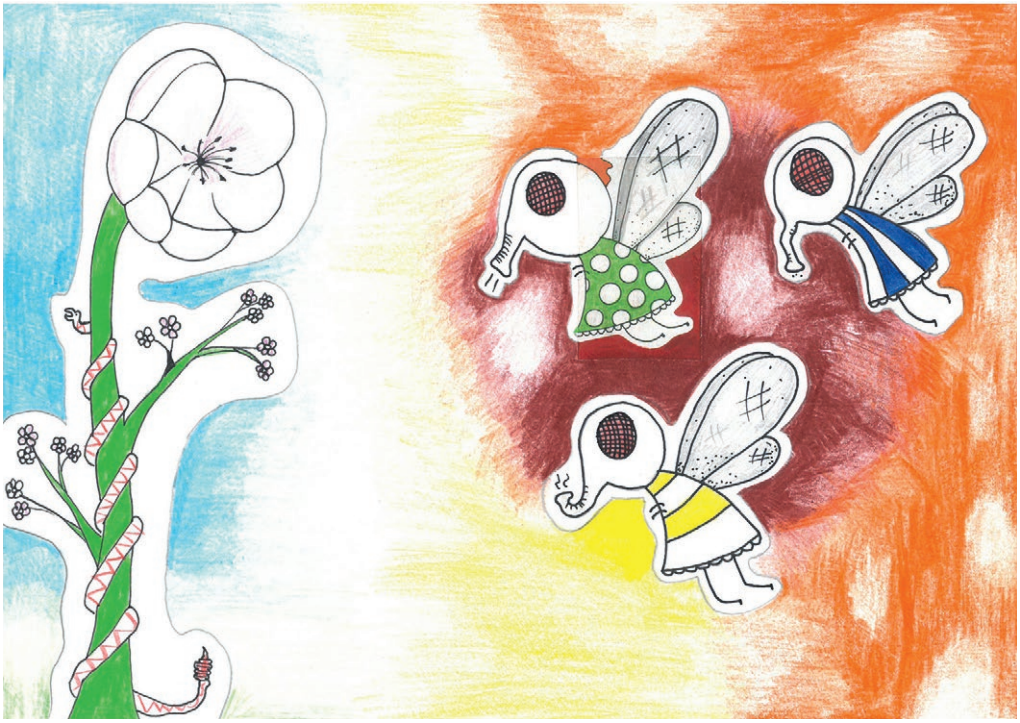

Emma Goos, 8.c klass

Hommikune jalutuskäik

Oli märtsikuu varajane hommik, päike hakkas alles tõusma, puudel rippusid härmatiselõngad. Tundsin jahedust, külmavärinad käisid üle keha. Otsustasin ennast veidi liigutada ja minna ilusat väikest Võru linna avastama.

Kõndisin mööda Katariina alleed Friedrich Reinhold Kreutzwald pargi suunas. Kõnnitee kõrval laiutasid kaktused, sinililled, rukkililled, mimoosid, oliivid, kivikilbik. Kõik lõhnasid vapustavalt. Nautisin vaateid ja lõhnu päris pikka aega, istusin pingile ja hakkasin ukulelet mängima. Laulma hakkasid ka linnud, üks papagoi istus mu nokamütsile. Kogu see ilus kontsert kostis üle tänava. Imestasin, et mitte ühtegi inimest ei kohanud.

Jätkasin jalutuskäiku Tamula rannapromenaadil. Päike silitas mu keha ja tuul sasis juukseid. Tundsin, kuidas soolane järveõhk aina rohkem rõõmu minusse tõi. Kõndisin mööda Roosisaare silda. Jälgisin, kuidas väikesed värvilised kalad vees sulistasid. Kaugemal vallatlesid kaks delfiini. Imetlesin seda näitemängu pikalt.

Edasi suundusin Võru uuele keskväljakule. Suureks rõõmuks avastasin, et otse keskväljaku kõrvale oli kerkinud golfiväljak. Olin õnnelik, et nüüd saan oma lemmikspordialaga ka oma kodulinnas tegeleda, nii palju kui tahan. Tundsin juba kahetsust, et mul golfikeppe kaasas pole ja kohe mängima minna ei saa. Järsku märkasin lillepeenra kõrval olevat golfikotti. Asusin mõnuga rada läbi mängima. Hakkasin just viimast rada lõpetama, kui kusagil hakkas mingi sireen kõva häälega karjuma.

Ehmatasin ja ärkasin üles. Olin oma kodus, oma voodis ja näinud fantastiliselt kaunist unenägu.

Ilus pühapäevaöine unenägu andis mulle mõnusa enesetunde, rõõmsa tuju ning hea energia toredaks puhkepäevaks.

Robin Udodov
7.b klass

Lahing Nursipalus

Esmaspäeval, 9.mail käisime klassiga Nursipalu harjutusväljakul. Meid juhendasid LaserEstonia mehed, kes andsid ülevaate laserrelvadest ja seletasid mängutaktikat.

Alguses tutvustati meile harjutusala ja relvastust. Saime kõik vajaliku varustuse: elektrooniline vest ja peapael, mis pihtasaamise korral hakkas helendama. Lisaks tutvustati laserrelva ja näidati, kuidas see töötab.

Harjutusväljak oli väga suur. Esimese mängu jooksul pidime oma maja kaitsma ja vastaseid tulistama. Alguses oli relvaga väga harjumatu lasta, aga peagi saime juba asjale pihta ning tundsime end kutseliste sõjameestena.

Selleks, et mitte mängust välja langeda, anti mõlemale võistkonnale üks pult. Kui laskemoon otsas, pidime puldi juurde jooksma ja end uuesti „elustama“ ning siis võis mäng jätkuda. Relva laadimiseks sai maha joostud küll mitmeid kilomeetreid.

Esimene mäng lõppenud, tegime väikese puhkepausi ja pidasime plaani, kuidas põnevam oleks. Vahelduseks anti meile mängu üks kast, millel oli ava ja seda pidime elu eest kaitsma. Kui vastasmeeskond avasse tulistas, said nad punkti ning kast värvus nende meeskonna värvi. Küll läks nüüd rahmeldamiseks lahti!

Päeva lõpus, kui kõik võistlused peetud, olime väsinud, aga rõõm kõigest sellest suur. Paljud meist olid nõus varsti jälle tagasi tulema. Tore oli see, et keegi meist ei virisenud ega hoidnud kõrvale. Väga tubli olid Raiko, kes jõudis igale poole, samuti Maarja Greete ja Annika, kes ei jäänud poistele sugugi alla. Selliseid toredaid väljasõite võiks edaspidigi korraldada.

Täname ka LaserEstonia mehi, kes sellise toreda võistlusmängu, kus saab enda reageerimiskiirust ja osavust proovida, välja on mõelnud.

Triinu-Merelle Toht
8.d klass

Hanna Provotorov, Eliise Meho, 7.a klass

Jane Mustrik, 9.b klass

Limerikud

Elas kord üks tammetõru,
kodukohaks väike Võru.
Kui kord tukkus,
alla kukkus.
Küll on elu vahel mõru!

Ketter Raudnõmm
6.b klass

Milline on Kasaritsa?
Kas sealt leiame vaid vitsa?
Seal on kuusik ka,
kust kostab muusika
ja laual ootab seenepitsa.

Mia-Maria Palm
6.b klass

Üks vana tahtis minna
rongiga Võru linna.
Jäi maksmata rong,
ootas tühi kong,
konstaabel viis ta sinna.

Laur Allas
6.b klass

Üks neiuke reisis kord Leetu.
Seal tundis ta end kui neetu:
ei ema, ei isa,
ei rahalisa,
ja naasis siis koju see reetur.

Uko Pärt Suurküla
8.a klass

Täna lähen jälle kooli

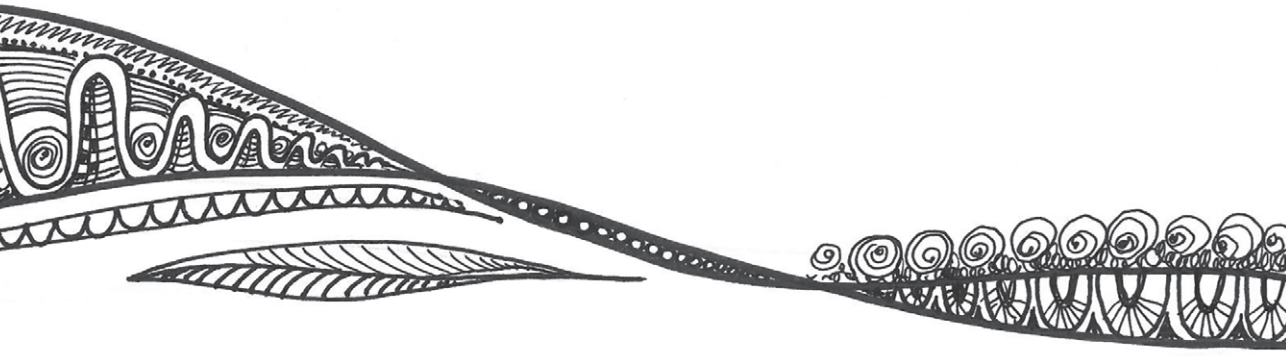

Digris Räst, 8.a klass

Üks hetk, uus algus

Väravad lahti, kutsuvad mind sisse. Mõtlen ja mõtlen, kas ma vajan seda, kas ma tahan sisse minna. Tunnen justkui, et kõnnin ei kuskil. Ema minu kõrval pikk nagu Eiffeli torn. Lilled käes, valmistun selleks – ei tea, milleks. Inimesed jooksevad kui sipelgad pesas. Hirm paisub minu sees. Mida teha? Kuhu minna?

Väljun koolihoonest, aabits käes. Sõnatu, justkui neelasin keele alla. Ei saa aru, mis juhtus. Kas tõesti see sündis? See hetk, seesama üks hetk, mil saan aru, et kõik alles algab.

Maria Šaronova
9.d klass

Lähen kooli

Täna lähen jälle kooli,
mängudest ma nüüd ei hooli.
Jätan mänguasjad koju,
mul on täna õpituju.
Esimene tund on inka,
sõnad on kõik sinka-vonka.
Küll on raske see keel.
Aga selleks ongi kool.
Et ma saaksin keeled selgeks,
suureks ärinaiseks, julgeks.

Eliise Meho
5.a klass

Loomade kool

Tahtis kooli minna karu,
sest et napp on tema aru.
Rebanegi kooli ihkab,
rumalust ta lausa vihkab.
Jänes vana tarkpea,
arvab, et ta kõike teab.
Hunt see õpingust ei hooli,
aja raisuks peab ta kooli.
Hiir veab koolikoti selga,
haridust ta küll ei pelga.
See on siililegi selge,
tarkusega elu helge.

Eliise Meho
5.a klass

Kolm luuletust

Tere, kool

Tere, tere armas kool,
vanad sõbrad igal pool.
Juttu kõigil väga palju,
müra koolis väga valju.
Äkki kõlab koolikell,
mis on nüüdsest õrn ja hell.

Koolipäev

Hommikul ma kooli lippan,
tahan hullult õppida.
Esimeseks tunniks on meil mata,
pea ma tahan nüüd liiva alla matta.

Ennelõunal on meil lõuna,
vahel saab ka ühe õuna.
Tädi puhvetis meil tore,
aga coca-cola't tal ei ole!

Kool on muidu väga lahe,
vahel harva saan ka kahe.
Õnneks on mul sõbra käsi,
kellelt saan ma vahel abi!

Kooli sünnipäev

Meil on väga rõõmus tuju,
sest et kool peab täna pidu.
Mulle õppida siin meeldib,
selgeks õpin uusi keeli.

F.R.Kreutzwald – meie kool,
õppida on suur me soov.
Oled parim kool maailmas,
tarkus särab sinu silmis.

Gloria Härmik
5.a klass

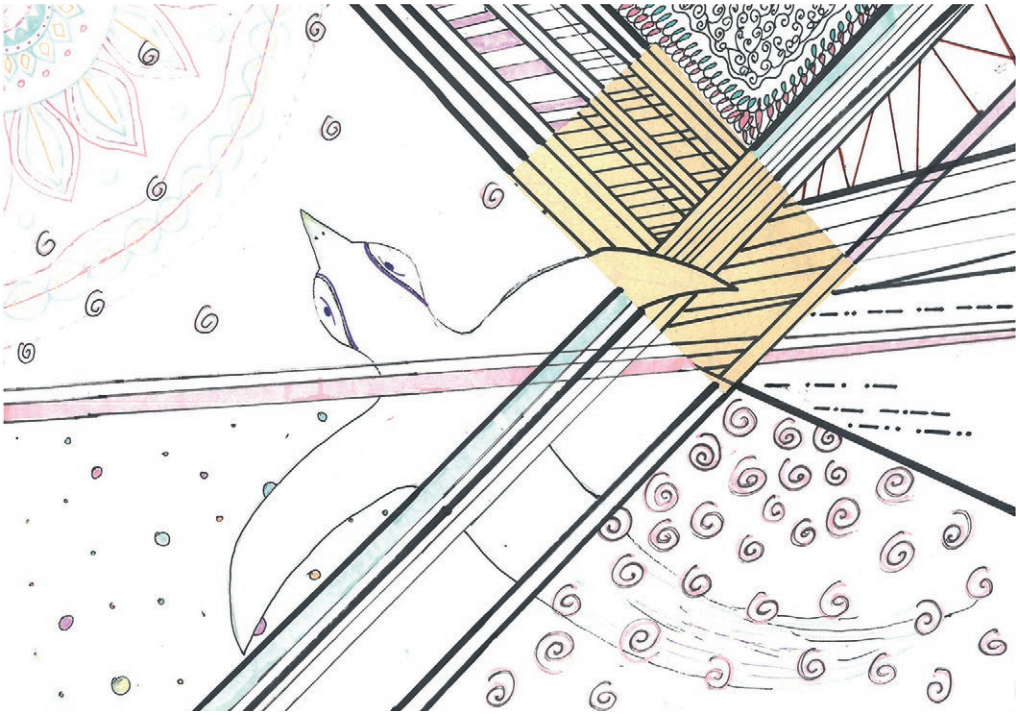

Elena Kirillova, 9.a klass

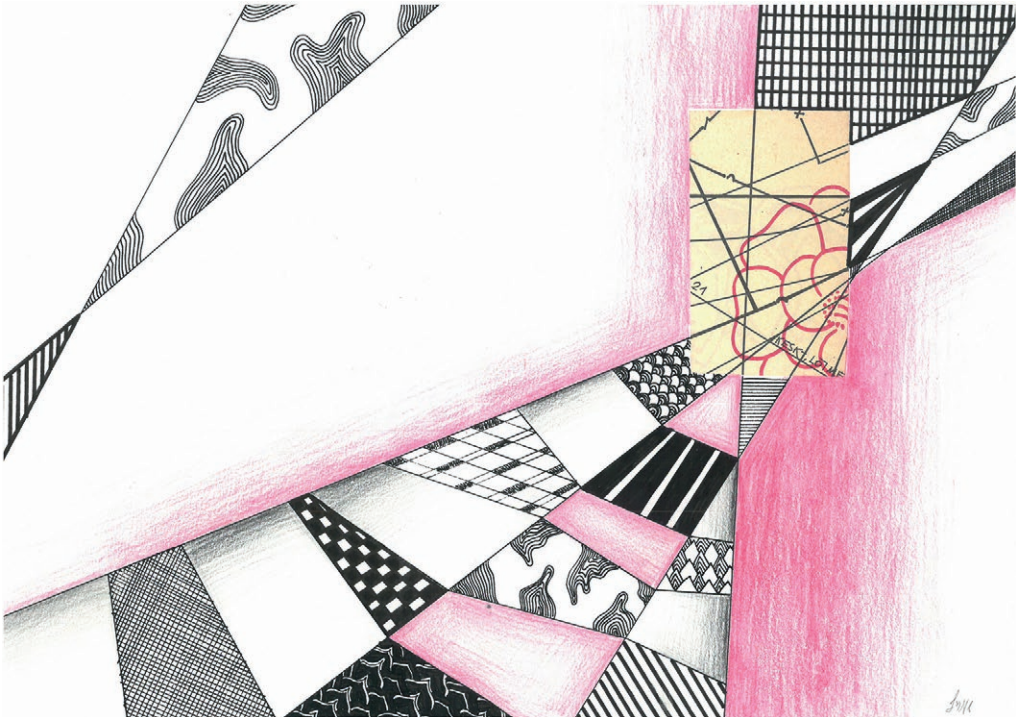

Jane Mustrik, 7.b klass

Mulle meeldib koolis käia

Mulle meeldib koolis käia,
vahel saab seal palju nalja,
mussas laulan kõigest väest,
kekas pillan palle käest.

Eesti keeles käändeid palju,
sassi läheb nendest pea,
raamatuid me loeme palju,
aga see on väga hea.

Mata tund on päris lahe,
kuigi vahel saan ma kahe,
aga õnneks õps on hea,
laseb parandada vead.

Inkas sõnu pähe tuubin,
ajaloost ma asju uurin,
nõnda iga tunniga
saan ma aina targemaks.

Marian Major
5.a klass

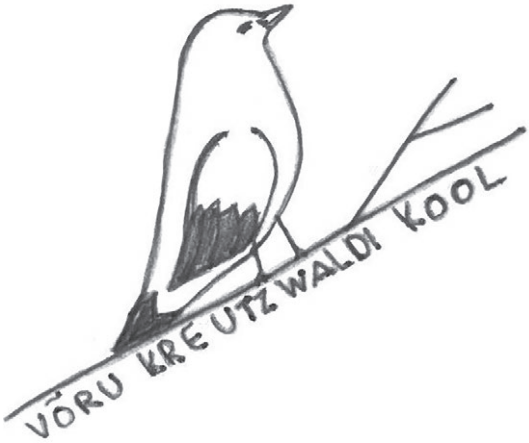

Sirli Udras, 7.a klass

Hundu koolis

Väike Hundu kooli tipib,
seal ta väga hoolsalt õpib.
talle meeldib õuesõpe,
laadib alla loodusäppe.

Tema pinginaaber Karu
saab robotitest palju aru.
Abiks on tal Bee-Bot,
et kätte saada meepott.

Jänku ootab, kas on porgand
kooliaias juba tärgand.
Kobras projekteerib tammi,
laigib uut jäätmeprogrammi.

Kuule, Tigu, hoogsalt rutta,
kiirelt kooli poole tõtta!
Õppimises ole vapper,
meie kool on lihtsalt super!

Kaija-Liisa Kuklane
3.b klass

Gerda Narusk, 7.b klass

Kollase käekoti saladus

Ühel sügispäeval jalutas Jaan mööda parki. Jaan ei olnud sel päeval hea poiss, sest ta tegi kontrolltöö pärast koolist poppi. Tal oli paha tuju. Jalutades märkas poiss pargipingil kollast kotti. Mingi imelik jõud sundis teda käekotti haarama ja jooksu pistma.

Jaan jooksis kiiresti majade vahele. Ta istus puu alla maha ning avas kollase käekoti. Seal oli rahatasku, vihmavari, sinine mänguauto ja üks kummaline karp.

Ta võttis karbi välja ja avas selle kaane. Seal sees oli kiri. Paberil seisis: „Järgmine kiri on tiigi ääres suure kivi all.“ Jaan jooksis tiigi äärde ja tõstis kivi üles. Seal oli jälle teade: „Otsi järgmist kirja 3 x 4 = ... puu alt.“

Edasi oli juhend: „Järgmine kiri on 5 x 3 = ... meetrit paremale.“ Nii jooksis poiss mitu tundi mööda parki.

Viimases kirjas oli: „Nüüd leia 7 x 3 = ... pink.“

Poiss jõudis pingini ja tajus, et seal istub tuttav kuju. See oli ta vanem õde. Selle mängu oli korraldanud poisile õde, kes tahtis venda aidata. Nüüd oli Jaanil korrutustabel korratud ja hoopis julgem kooli minna. Ja koolist poiss enam poppi ei tee.

Hanna Hiielo
2.a klass

Kaidi Raup, 8.c klass

Esimest koolipäeva meenutades

See lugu juhtus minuga viis aastat tagasi. Oli augustikuu viimaseid päevi, mina olin seitsmeaastane ja ootasin ärevusega esimest koolipäeva. Ootasin seda mitmel põhjusel. Esiteks ei kujutanud ma õpilase elu hästi ette ja teiseks tahtsin nii väga selga panna oma uut linasest kangast valget kleiti, mille ema oli mulle spetsiaalselt selleks päevaks õmmelda lasknud.

Kui me kleidi õmbleja juurest ära tõime, muutus ootamine eriti ärevaks. Kleit tundus nii ilus, et tahtsin seda kõigile ruttu-ruttu näidata. Kuidagi ei suutnud esimest septembrit ära oodata. Aeg muudkui venis ja venis, ka öösel polnud mul õiget und. Ärkasin mitmeid kordi üles, sest elevus oli hinges.

Lõpuks oli tarkusepäev käes. Ärkasin väga vara ja hakkasin end valmis sättima. Kell oli vist üheksa, kui otsustasime minekule asutada, et õigel ajal kohal olla. Koolimaja juures ehmusin ära, sest ma polnud nii suurt rahvahulka varem näinud. Esimese klassi laste juurde tulid suured lõpuklassi õpilased, et meiega koos koolimajja siseneda. Minu saatjateks olid kaks 12. klassi poissi. Ma alguses kartsin neid, sest nad olid mulle täiesti võõrad. Aga peagi sain aru, et nad on väga sõbralikud ja abivalmid. Mul tuli pisar silma ja hakkas väga külm. Üks poistest võttis pintsaku seljast ja pani mulle õlgadele. Mul hakkas soojem, aga nuttu ma ikka järele ei jätnud. Tundus lihtsalt, et oli kuidagi kurb olla.

Peale seda, kui tähtsad aktusekõned olid peetud, sisenesime koolimajja. Need poisid saatsid mind meie klassini. Mulle tundus, et me muudkui kõndisime ja kõndisime neis lõputult pikkades koridorides ja lõppu ei paistnudki.

Klassiukse juures jäi mul nutt järele ning andsin ka pintsaku mind saatvale poisile tagasi. Lehvitasin mõlemale ja suundusin klassi. Selgus, et minu õpetajaks saab Juta Vaher. Ta ei olnud mulle võõras, sest ka eelkoolis oli ta minu õpetaja. Suures sabinas ei olnud ma tähelegi pannud, et kõikidel on juba pinginaabrid leitud ja vaid mina olin üksi jäänud. Muutusin taas väga kurvaks.

Lõpuks tuli mu juurde Marili, kellega olin koos lasteaias käinud. Ta pakkus, et võiksime pinginaabriteks hakata. Olin sellega kohe nõus ja ka see murepilv kadus.

Meenutades viis aastat tagasi toimunut, võin kinnitada, et minu esimene koolipäev oli ikkagi tore ja seiklusterohke, aga oma ilusale kleidile ei suutnud ma sel päeval küll üldse tähelepanu pöörata.

Vanessa Jurs
5.a klass

Minu esimene koolipäev

Kui ma hommikul ärkasin, oli juba palju ettevalmistusi tehtud. Algamas oli minu koolitee, mida olin kaua oodanud. Eelmisel õhtul panime valmis riided, soengutarbed ja koolikoti, mis ootas juba selgatõmbamist.

Olin väga põnevil, mis ees ootab. Ka õde läks kooli, 11. klassi. Tema tegi mulle soengu ja sättis lilled. Isa heiskas riigilipu, oli ju 1. september – tarkusepäev. Oligi aeg: hopsti, riidesse! Pilk peeglisse, tundus ilus, kuid midagi oli nagu puudu. Need olid lilled. Tahtsin kohe seda emale öelda, aga juba ta astus, lilled käes, uksest sisse. Enne minekut tegi õde veel minust paar pilti, mul olid roosad, lillad ja valged astrid käes.

Koolimaja juures oli väga hirmutav olla, sest tundsin ainult kahte lasteaiasõpra, kõik teised olid võõrad. Kõigepealt viidi mind abiturientide juurde, kes pidid meid pärast aktust klassi saatma. Minu võtsid kaks poissi, aga neid ma ei tahtnud ning kurtsin seda ühele õpetajale, kes vahetas abituriendid ära, nii saingi saatjateks poisi ja tüdruku.

Aktus oli pikk, sest 1. klassi minejaid oli üle kuuekümne lapse. Pärast aktust läksime klassi. Minu õpetajaks sai Kaie Kikkas. Ta tutvustas ennast ja andis meile kätte aabitsa. Mõne aja pärast astus uksest sisse kooli direktor, tema andis meile õpilaspiletid. Mäletan, kui uhke ma sellel hetkel olin, kuna see oli minu esimene pildiga dokument. Pärast rääkis õpetaja veel edasi kooliga seotud asjadest.

Kui klassijuhataja tund läbi sai, oli õige hetk anda õpetajale lilled ning siis sõitsime autoga koju. Panin kõik koolist saadud asjad oma kirjutuslauale ja läksime pannkoogipeole. Oh, kui maitsvad pannkoogid need olid! Pärast läksime perega restorani, kus tähistasime esimest koolipäeva vägeva õhtusöögiga. Õhtu lõpetasime kodus suure tordiga, mille martsipanikihi peal oli aabitsaga kukk.

Esimene koolipäev oli tore ja on mulle hästi meelde jäänud.

Beti Laasi
6.a klass

Minu esimene koolipäev

Oli 1. september. Ma olin väga ärevil ja kartsin natuke. Teadsin, et minuga tuleb kaasa lasteaia rühmakaaslane Alarich. Temaga koos tundsin end julgemini.

Kaks koolilõpetajat võtsid mul käest kinni. Nad olid tüdrukud. Mind viidi aktusele ja sealt klassi. Mina ja Alarich olime 1.b klassis, meie õpetaja oli Kaie Kikkas. Kui ta rääkis, vaatasin huviga raamatute kohvrit, mis oli kollaseruuduline. Mind huvitasid ka raamatud, aga kohver tundus siiski põnevam. Õpetaja kõne oli pikk. Selleks ajaks, kui see läbi sai, oli mul juba hirm kadunud. Õpetaja jagas meile õpilaspiletid. Kui ta mulle selle üle andis, hääldas ta mu nime valesti.

Kui võis ära minna, panin õpikud kollasesse kohvrisse. Me suundusime autodega kohvikusse Spring. Seal tähistasime koos peredega tarkuspäeva. Õhtul valmistusin järgmiseks koolipäevaks. See tõotas tulla põnev.

Sellisena mäletan mina oma esimest koolipäeva.

Jürgen Kottise
6.a klass

Minu esimene koolipäev

Oli pilvine ja jahe hommik, kui ema mind äratas. Minu suur õde Mailis läks juba 8. klassi, aga minu koolitee oli alles algamas.

Mäletan, et mul oli väike ärevus sees, sest ma ei osanud midagi arvata, mis mind ees oodata võib. Selga panin musta seeliku ja valge pluusi, roosa ranits oli juba eelmisel õhtul valmis pandud. Ema ja isaga sõitsime kooli.

Aktus oli kooli ees, see algas kell 10.00. Minu kätest hoidsid kinni suured poiss ja tüdruk. Tundsin, kuidas mu süda kiiresti-kiiresti põksus.

Peale aktust suundusime klassi. Minu esimeseks õpetajaks sai Kaie Kikkas, esimene pinginaaber oli Katrinka.

Klassis olid kõik lapsed ja vanemad. Mäletan, et ma väga kartsin, kui õpetaja rääkis klassi ees, mis meid ees ootab ja mida on vaja osta.

Peale kooli läksime koju torti sööma.

Maria Vanatalo
6.a klass

Esimene koolipäev

Tavaliselt on kooliminek üks vahvamaid kogemusi meie elus. Eriti esimene koolipäev, mis on rõõmsat ärevust, uusi tundeid ja emotisoone tekitav muidu ka eriline sündmus. Kuid minu päev päris selliseks ei osutunud.

Mäletan hästi, kuidas ma sel hommikul ärkasin, mõeldes, et täna – täna saan ma lõpuks ometi kooli, lõpevad need tobedad lõunauinakud, mis mitte kellelegi kunagi meeltmööda polnud. Ootasin toredat uut algust, sõpru, tegemisi.

Ilm sel päeval olip pisut vihmane ja külmavõitu, seega pidin selga panema paksu ruudulise talvejope, et ma kooli ees aktusel seistes ära ei külmuks. Jalga panin uued roosad kingakesed, mis kergelt sätendasid.Tahtsin ikka pidulik ja ilus olla!

Kooli juurde jõudes olid juba enamus õpilasi ja vanemaid kohal. Otsisime emaga minu klassirivi üles ning liitusin oma tulevaste klassikaaslastega ning 12. klassi õpilastega, kes olid meile saatjateks. Igat last toetas kaks suuremat õpilast, minul oli üks poiss ja üks tüdruk.

Aktusel esines direktor kõnega ja kõlas hümn. Minul hakkas uutes roosades kingades varvastel külm ning liigutasin vaikselt rütmis oma jalgu, et väheke soojem oleks. Isa filmis mu kooliminekut ja nii tunnen siiamaani natuke häbi, kui vaatame vanematega või sugulastega seda videoklippi. Kuigi hümni saatel tansiv laps on üsna naljakas…

Päris oma klassi jõudes sain valida endale pingi, mis oli seinapoolsest reast tagant lugedes teine või kolmas. Meile jagati päris omad aabitsad ja päevikud, samuti muud õppetööks vajalikud vahendid, kaasaarvatud üks värviraamat, kus iga pildi juures oli ka trükitähtedes tekst.

Vot selle raamatuga oli nii, et kaks õpilast kutsuti kohe esimesel päeval klassi ette esimest lugu raamatust ette lugema. Ma olin hämmingus, et üks tüdruk nii ladusalt ja puhtalt lugeda mõistis, mina sellel ajal veel alles veerisin. Hakkasin lausa nutma ning panin pea suure kolksuga vastu koolilauda, kuna arvasin, et olen nendega võrreldes äpu ning ei saa kunagi nii hästi lugema õppida. Klassis olid samal ajal ka nii minu kui ka teiste klassikaaslaste vanemad. Õnneks ema märkas mu kurba olekut ja üritas mind õlale patsudades ja vaikselt lohutades maha rahustada.

Pärast kõike seda elamust mõtlesin, et kool ei olegi nii tore ja soov tagasi minna isegi vähenes. Õhtul kodus kooki süües muutus mu tuju järjest rahulikumaks. Arutlesime veidi toimunu üle ja jõudsime koos vanematega järelduseni, et küll kõik õnnestub ja läheb hästi. Nii ongi olnud – hinded on siiani enamjaolt viied ja mõni neli ka.

Õnneks ei olnud ma ainuke, kellel veel lugemine nii ladus polnud ja järgmine päev läks juba paremini. Hoolimata külmast, vihmasest ja veidi vesisest esimesest septembrist käin ma koolis päris hea meelega.

Annabel Toom
9.b klass

Minu esimene koolipäev

Ootasin 1. klassi minekut juba lasteaia lõpurühmas. Kui kasvataja minuga pahandas, ütlesin talle, et tahan siit ära kooli minna. Ma mõtlesin seda väga tõsiselt.

Kui 1. september kätte jõudis, olin mitu päeva haige olnud, aga hommikul tegin emale hästi terve lapse näo. Ma tahtsin väga-väga kooli minna. Mul oli uus ranits ja sõbraga kokku lepitud, et meist saavad pinginaabrid. Kool tundus üks väga lahe koht olevat.

Koolimaja ees oli palju rahvast. Ema läks minu klassi õpetajat otsima, aga minul hakkas väga paha. Päike paistis, lapsed tunglesid ja mul läks süda pahaks. Ma oksendasin. Ema ütles, et olen haige ja tahtis ära koju minna. Mina ei olnud nõus minema. Läksin sõbra juurde ja tahtsin tal käest kinni võtta, aga üks suur tüdruk ütles, et tema viib mind täna koolimajja. Järsku oli hoopis õpetaja minu kõrval ja küsis, kas ma tahaksin koos temaga minna. Ta oli näinud, et mul oli paha ja muretses minu pärast. Ma natuke kartsin, aga samas oli uhke tunne ka, et olin ainuke laps, kes sai õpetaja käekõrval koolimajja minna.

Veel on mulle sellest päevast meelde jäänud, kuidas õpetaja andis igale lapsele kollase kohvri, kus olid õpikud ja töövihikud sees. Tahtsin selle kohvriga uhkustada ja läksin läbi lasteaia koju. Nii tore ja uhke oli kadedaid pilke näha. Õhtul magama jäädes olin väga õnnelik, et olen nüüd koolilaps. Uskumatul kombel olin ka haigusest terveks saanud!

Markkus Väljak
6.a klass

Kooli sissemurdmine

Selle loo jutustas mulle isa. Lugu juhtus siis, kui ta oli kümnendas klassis ja käis meie koolis.

Isale ja ta sõpradele meeldis väga korvpalli mängida. Kahjuks ei olnud piisavalt võimla kasutamise aegu. Õhtul kümne paiku hiilis isa vaikselt koolimajja ja avas garderoobi akna haagi ja võimla varuukse sisemise kinnituse. Õpetajate treening lõppes kell üksteist, pärast seda ronisid poisid akna kaudu võimlasse korvpalli mängima. Esimesel korral kõik õnnestus – pool ööd mängiti palli ja kolm tundi käidi pesemas. Isa koos oma sõpradega otsustas üritust korrata ka nädala pärast.

Poistel oli ka kogu aeg hirm, et keegi võib neile peale sattuda. Sageli tundus poistele, et võimla uks avaneb ja direktor astub sisse. Keset kibedat pallimängu tundus isale, et keegi kobistab võimla eesruumis. „Oled sa tont või inimene?“ hüüdis isa ja viskas palli võimla ukse suunas. Juba siis, kui pall lendas, märkasid poisid uksel õpetaja Käpat.

Käpa on kiire reaktsiooniga, tõmbas pea eest ära ja pall lendas mürtsuga vastu võimla ust. Nii juhtus ka filmis „Viimne reliikvia“, tõsi, Ivo viskas Gabrieli küünlaga ja ka ei tabanud. „Sina, Liira, oled nende ninamees,“ ütles Käpa lõpetuseks.

Järgmisel päeval kutsuti isa direktori juurde. Süüdistus oli karm – sissemurdmine ja võimalikuks karistuseks kooli õpilaste nimekirjast eemaldamine. Õnneks oli direktori juures õpetaja Käpa, kes selgitas direktorile vahejuhtumi täpsemaid asjaolusid.

Kuuldes, et poistel ei olnud vähematki plaani kooli vara riisuda, hakkas direktor muigama. „Nii spordilembest noormeest me küll koolist välja ei viska,“ ütles direktor lõpetuseks. Noomida isa muidugi sai ja koolipoolse lubaduse, et äkki saavad poisid võimalasse mänguaja. Eelmainitud aega nad ei saanud, küll aga võttis direktori juures käik isalt igasuguse isu kooli sisse murda, isegi korvpalli mängimise eesmärgil.

Selle koolilool oli õnnelik lõpp, sest õpetaja Käpa ja direktor olid mõistlikud inimesed ja said aru, et sellise kooli sissemurdmise karistuseks piisab noomimisest.

Tõeleid Liira
9.a klass

Kelly Filing, 9.b klass

Kirsika Sikk, 8.d klass

Kooliaeg

Ei iial tule algusaastad
meie juurde tagasi,
kuid just sealt me saime
oma algteadmiste pagasi.

Kui tagapingis istudes
me esimesed ühed saime
ja kõigest hoolimata
üksteisele lootma jäime.

Ma mäletan, kuis maailm säras
enne vaheaja algust
ning ka sügavaimad mured
kaotas päiksevalgus.

Oh, kõik need korrad,
mil kodus pahandada saime,
sest kooliraamatukokku
me liialt kauaks jäime.

Vaid õppimiseks jätkus
pärast tunde meil siis aega
ning kodutööde tegemine
ei nõudnud mingit vaeva.

Ja ilma hoiatusteta
siis suureks kasvasime
ja ainsaks hinnete parandajaks
on saanud järelevastamine.

Nüüd enne tunni algust
teeme ära päeva õppetöö
ja, kõrvaklapid peas, ekraani ees
me veedame terve öö.

Kuidas hommikuti kooli pärast
me voodist välja tormame
ning tohututest treppidest
siis väsinult üles loivame.

On ainsaks motivaatoriks
nüüd saanud bussisõidud,
kus eesti räppi kuulates me
läbime ka pikimad teelõigud.

Ja tean, et kõige selle
me kannatame ära,
kuid ebaõigluse kõrval
julgeme tõsta ka kära.

Ma tean, et ühel kaunil päeval
meenub mul taas mu põhikool
ja siis pisaraid poetades saan aru, et end
ära on tasunud kogu see hool.

Kaisa Press
8.b klass

Kord astusin ma sisse uksest väiksest...

Kord astusin ma sisse uksest väiksest,
kust leidsin palju lapsi, kiharad päikseläiksed.
Neil silmis olid rõõmupärlid
ja näod õhetasid punavärvil.
Just sinna ma kuulun, teadsin siis mõelda,
just seal on mu koht, võisin ka öelda.
Sai tormatud ja kisatud,
mõni märkuski päevikusse lisatud.
Kuid eks ka tarkusekilde meelde jätsime,
üksteist maailma targimaiks siis väitsime.
Ei heidutanud meid mitte miski,
nõnda kogu päevake mööda läkski.
Koolijütsid seal nüüd sammuvad oma tuleviku rajal,
tasapisi astuvad meie jälgede kaugenevas kajas.
Oh julgeks nad end vaid tippu vinnata,
ja õigeid väärtusi kullaterana hinnata.
Kõik uksed neile ju suisa pärani valla,
ainult tubli ning taibukas vaja olla.
Aga varsti käes on hetk mul minna,
sinna suurde avarasse teadmiste linna.
Kas tõesti aeg nii kiirelt jooksis,
et mind oma koolipesast välja poksis?
Kindel see, et tegu raske tõega,
eks ongi aeg käia käsikäes omaenda elujõega.

Helina Härma
9.b klass

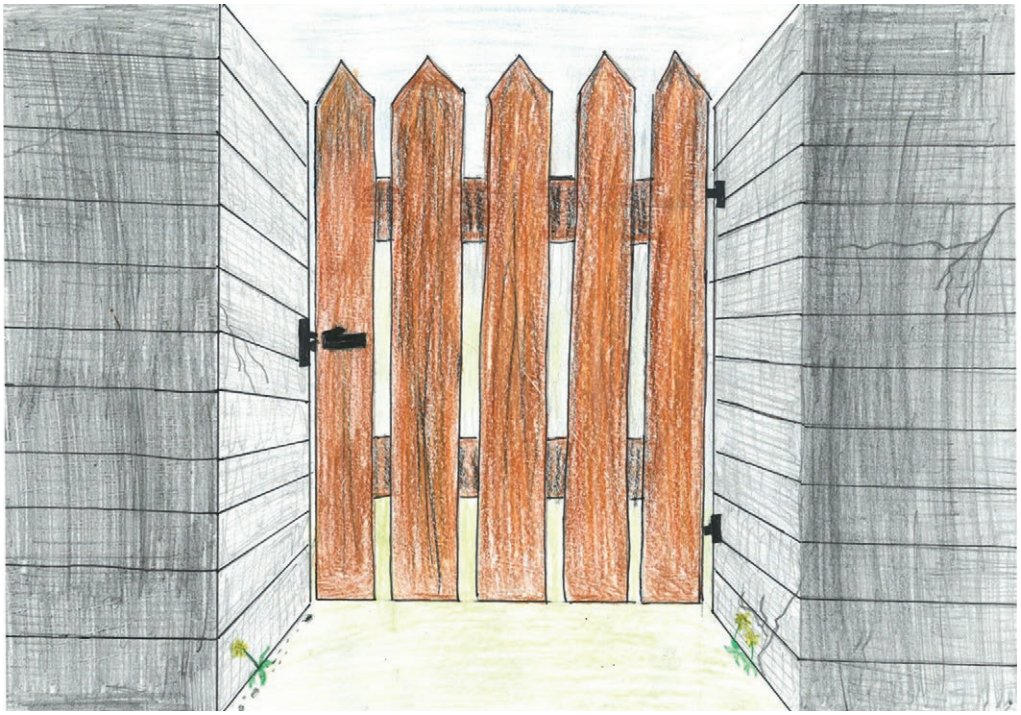

Emma Joonas, 7.b klass

Koolitee

Algab esimeses klassis,
väikese lapse koolitee.
Vapralt ranitsat ta tassib,
palju aastaid minna veel.

Esimene õpetaja,
see soe ja lahke naeratus.
Koolikella kauge kaja,
varajane äratus.

Koolipingis semudega,
kiirelt möödub koolitee.
Pisikeste sammudega,
mööda tarkuste alleed.

Karl Jörgen Lööper
9.b klass

Õpetaja unelm

Kõlab kell ja sulgub uks,
algab tähtis koolitund.
Polda siin ju naljaviluks,
enam ei või näha und.

Õpilased kõik on pingis.
Kordamööda vastavad.
Justkui vabas vestlusringis
oma mõtteid jagavad.

Järsku tuleb õpetajal
mõte imetabane,
teha varsti lähiajal
töö, ainealane.

Lapsedki on juba päri:
„Teeks kasvõi kohe täna,
alla viie me ei vääri.“
„Mõeldud-tehtud,“ kiidab õpetaja.

Töökas, tubli pedagoog
jagab kätte küsimused.
Vallandub energiavool,
pea teada on ka tulemused.

Terve klass sai täna viied.
Mõni lausa mitugi.
Ning tublid õpilased
pole üldse väsindki.

Siis nagu selgest taevast,
ärkab õpetaja unest.
Miski polnud päriselt,
kõik oli olnud unelm.

Hanna Uibokand
9.b klass

Väike kingitus võib olla suureks abiks

Ma kuulsin kord üht lugu. Ühes kauges linnas elanud kord ema ja poeg. See linn oli väike ja vaene. Inimesed teenisid raha juhutöödega ning lapsed mängisid päevad läbi või aitasid vanemaid. Nii ka see ema ja poeg. Linnapea oli helde mees, aitas inimesi nii kuis oskas, kuid temalgi polnud ei raha ega ressursse, et aidata elanikke.

Kord said ema ja poeg päranduseks suure summa raha. Ema muidugi tahtis aidata linna parema järje peale, kuid poeg soovis näha maailma ja tutvuda uute ning huvitavate inimestega. Südamest soovis seda emagi, ning nad otsustasid minna rändama. Muidugi oli linnapea solvunud, et raha linnale ei jäeta. Emale tekitas muret ainult see, et nad ei osanud kirjutada ega tundnud teiste rahvaste kultuuri ning keelt.

Ühel ilusal päeval pakkisidki ema ja poeg oma asjad kokku ning seadsid sammud laia maailma. Nad valisid kaardilt piirkonna, mis nägi välja ilus, kuigi nad ei teadnud, mis riik see oli. Nad kõndisid päeva, kõndisid kaks. Poeg hakkas juba väsima. Lõpuks nad jõudsid linna, kus inimesed nägid välja hoopiski teistsugused kui nemad ning rääkisid teist keelt.

Ema ja poeg ei teadnud täpselt, kus nad on. Üks naine tuli nende juurde ja hakkas midagi oma keeles rääkima. Ema ja poeg vaatasid naist, kuid ei saanud tema jutust aru. Lõpuks mõistis ka naine, et ema ja poeg ei mõista teda ning ta hakkas viipekeelt kasutama. Naine näitas kätega, mida soovis öelda ning ema ja poeg vastasid talle samaga. Kui nad olid ühise keele leidnud, kutsus naine nad enda poole.

Järgmisel päeval tutvustas naine emale ja pojale linna. Poeg märkas korraga, et kõik linna lapsed lähevad ühte kummalisse majja. Poeg viipas naisele käega, soovides rohkem teada saada selle ehitise kohta. Naine imestas, et poiss ei teadnud mis on kool aga näitas siiski seda ehitist seestpoolt. Poeg oli vaimustuses nähes, kuidas temavanused lapsed õpivad kirjutama ja lugema. Ka tema tahtis seda õppida. Naine lubas aidata emal ja pojal õppida.

Järgmistel päevadel õpetas naine ema ja poega rääkima nende keeles. Õppimine käis nii, et naine osutas esemele ning ütles selle nime. Ema ja poeg kordasid. Mõne nädalaga õppisid ema ja poeg moodustama nende keeles lihtsamaid lauseid. Naine hakkas kirjutama sõnu paberile. Ema ja poeg proovisid ka kirjutada neid sõnu järgi. Möödus veel mõni nädal, mille vältel ema ja poeg õppisid veel mõningaid asju selle maa ja keele kohta. Lõpuks ütles naine pojale, et tal on aeg kooli minna ja saada veel rohkem teadmisi. Poeg oli õnnelik ning nõus kohe kooli minema. Ema aga pidi hakkama tööd tegema. Igal õhtul rääkis poeg emale, mida uut ta oli koolis õppinud. Emagi sai teada, et stabiilne töökoht on parem kui juhutööd.

Ühel päeval ütles ema: „Poeg, me oleme siin päris kaua juba elanud. Meil oleks aeg minna oma koju tagasi ning õpetada ka teistele, mida me siin oleme õppinud. Selle varanduse eest, mis meil on rajame aga linna kooli ja aitame linnaelanikel saada stabiilsed töökohad.“ Poeg nõustus emaga, sest temagi soov oli koju tagasi minna ning aidata leida oma koht elus.

Nii nad teele asusidki. Koju jõudes ei oodanud neid ees just soe tervitus, aga ema ja poeg ei lasknud ennast sellest häirida, sest nad olid linna kõige targemad inimesed. Ema läks linnapea juurde ja teatas, et tema soovib oma varanduse eest linna kooli ehitada. Linnapea naeris ema välja, sest tema arvates ei vajanud linn sellist asja. Ema ja poeg ei kaotanud lootust.

Järgmisel päeval läksid ema ja poeg linna väljakule ning näitasid, mida nad reisil olles õppisid. Linnarahvas oli üllatunud. Lõpuks lubas linnapea ehitada kooli, sest temagi tahtis õppida kirjutama. Nii valmiski koolimaja. Kogu linn tahtis õppida kirjutama. Ema hakkas linnarahvast harima.

Peagi oskas kogu linn lugeda ja kirjutada. Samuti aitas ema luua inimestele stabiilsed töökohad. Linna lapsed said aga lõpuks ometi hea hariduse. Kogu linn mõistis peagi, kui oluline on hea haridus ning nad olid emale ja pojale väga tänulikud kooli rajamise eest.

Gerli Kalkun
9.c klass

Laura Vuks, 9.c klass

Paras paanika

See lugu juhtus siis, kui õppisin veel neljandas klassis. Kevadvaheaeg lõppes ja algas viimane veerand.

Esimesel päeval peale vaheaega läksin kooli millegipärast veidi hiljem, kui tavaliselt. Garderoobis tuli mulle meelde, et tunniplaan võib olla uuel veerandil muutunud ja äkki on ka inglise keele tund viidud kuhugi teise klassiruumi üle.

Sattusin ikka päris paanikasse, aga siis tormas garderoobi minuga samas rühmas õppiv laps. Uurisin temalt, et kas tal on andmeid tundide muudatuste kohta. Tema ka ei teadnud. Ootasin siis, kuni temagi üleriided ära võttis ja vahetusjalatsid jalga pani. Koos jooksime vana klassiruumi ukse taha. Mida teha? Mu sõber pani kõrva vastu klassiust ning koos kuulasime hiirvaikselt klassiruumist kostvaid hääli. Rääkis ainult õpetaja ja meile tundus, et see polnud meie õpetaja hääl.

Järsku ilmus meie juurde õppealajuhataja ja küsis, miks me tunnis pole. Rääkisime talle oma loo ära ja õnneks ta ei kurjustanud. Koos läksime õpetajate tuppa asja uurima.

Selgus, et me ei tundnud oma õpetaja häält ärevuses ära ja tund toimus ikka vanas kohas. Jooksime klassi, tervitasime ja vabandasime ning asusime tööle.

Klaus Eiche
5.a klass

Hanna Rästa, 7.a klass

Koolipäev

Akna taga veel pilkane pimedus.
Seda suurem on minu imestus,
kui äratuskell mind tõusma sunnib.
Oh jah, veel veidi ja algavad tunnid.

Hommikul tõredalt siunan teda,
kes mõtles välja kooli.
Kas keegi võiks öelda seda,
miks mõnusast unest ja lastest keegi ei hooli.

Päev täis tuttavat sagimist,
häid sõpru, ajude ragistamist.
Palju nalja ja natuke nagistamist.
Huviringid ja tantsutrennid.
Rampväsinult kotti toppida püüan tennist.

Õhtul end taas unele seades,
uinun õndsalt surmkindlalt teades,
et just täna oli parim päev koolis
ja kui palju oli neid, kes minust hoolis.

Kelly Filing
7.b klass

Germo Michelson, 7.b klass

Mõtted kirjandit kirjutades

Tolm lendleb,
Päike paistab mulle silma.
Istun koolipingis.
Kellegi kõht koriseb..
Oh, millal küll süüa saab?

Tühja pilguga jälgin ma seinakella.
Tik-tik-tik.
Sajandeid kestavad need minutid.

Äkitselt
tunnen kellegi pilku endal.
Õpetaja puurib mind oma pilguga.
Tööle! – ütlevad ta silmad.
Kribinal asun kirjutama ning
Sulandun klassis olevasse vaikusesse.

Katrinka Josephine Savimägi
7.b klass

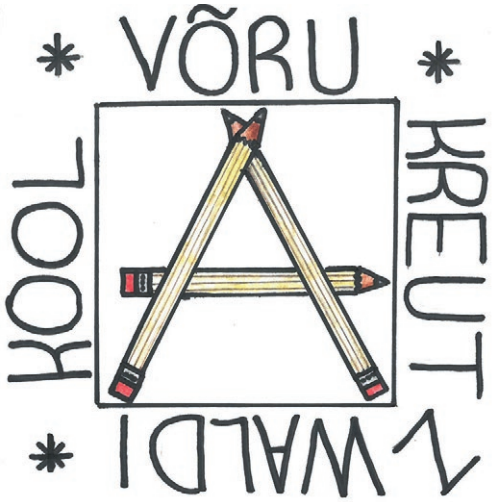

Karl Anders Saarepuu, 7.a klass

Kool

Koht, kus kuhjaga teadmisi jagatakse ning tarkusi õpetatakse,
matemaatika, inglise ja vene keel, oh küll see on raske!
Meie kool on suur ja ilusad värvid koolimaja kaunistavad
väiksed lasteaialapsedki kooliminekust unistavad.

Koolis leiad sõpru häid
ja avastad huvialasid huvitavaid,
sport, joonistamine ja laulmine, mõtle vaid...
Vahest koolis käia on kurnav ja kontroltööd väsitavad,
õnneks on olemas vahetunnid ja koolivaheajad,
spordipäevad ja vahest lihtsalt mõned päevad lahedamad.
Kodutöödeks tuleb palju mõelda ja pusida,
pärast tänad seda õpetust, mis ei lasknud sul niisama lesida.
Kool on koht, mis aitab sul valmistuda elus edasiliikumiseks,
õppima peab, pole aega mõttetult peatumiseks!

Õpikud ja töövihikud koolis lauanurgal reas
luuletused, mandrid, valemid läbisegi peas
õpid, arened, tunnistusel hinded,
kohe lõpeb veerand, see on kindel.

Koolipinkides lapsed istuvad oma kohtadel,
Tik-tak teeb klassiseinal kell.
Õpilased ootavad, käes pastapliiatsid
kas tunnikontroll, ette ei tea seda iialgi.

Varsti kõlab kell,
käes on kaks lemmiktundi mul:
eriti lahe tund vahetund ja tund, mis toidab
see on söögivahetund.

Tim Hendrik Kuusk
7.b klass

Mõtteid koolist

Kõik essa klassi jütsid
kooli minna ihkavad.
Peale teist või kolmandat
seda paika vihkavad.

Lastelt röövitud on kevad,
talv ja sügis kooli antud.
Hea, et suvi on veel jäänud
rõõmukiir, mis hinges kantud.

Selle ränga vandenõuga
liitunud ka isa.
Nii kui veidi poppi teed,
teeb ema hirmsat kisa.

Nii kõrini on klassitoast,
ma vihkan lauda, tooli.
Võtan jälle nurgast koti
ning kulgen otse kooli.

Isabel Melani Jõgi
9.a klass

Aliis Lang, 7.c klass

Koroonakriis

Oh keset märtsi tuli kuri kriis.
Mattis kõik maa alla, kurb siis.
Ei saanud koolis käia enam.
Tuli koduõpet alustada juba siis.

Refr: Koroona kriis, aga mis siis.
Hoia kaks meetrit vahet, kanna maski.
Pese käsi, käi õues, siis alati kõik sul korras on.

Kui sa sellest aga kinni ei pea,
juhtub paha, seda sa veel ei tea.
Ei tohi enam minna Tartu Aurasse.
Hoia puhtust, see on õige tee.

Refr: Koroona kriis, aga mis siis.
Hoia kaks meetrit vahet, kanna maski.
Pese käsi, käi õues, siis alati kõik sul korras on.

Kunagi kriisist ikka lahti saame.
Siis hoolsalt käsi pesema me ikka peame.
Siis saab minna jällegi kooli.
Koos sõpradega mängida saab mitut moodi.

Refr: Koroona kriis, aga mis siis.
Hoia kaks meetrit vahet, kanna maski.
Pese käsi, käi õues, siis alati kõik sul korras on.

Kärt-Getter Rest
Lisete Ilves
3.b klass

Viirus

Koroona tegi meile ohu,
õppima meid sundis koju.
Mullu me kõik koduõppel
viirus siis meil koolitõkkeks.
Aasta läheb jälle mööda,
koolipinki meid ei lööda.
Millal saab küll jälle kooli?
Viirusest nüüd ma ei hooli.

Kerstin Kalda
2.b klass

Hirm muutuste ees

Sonett-novell

On esimene september. Ma seisan oma uue kooli ees ja korraga võtab hirm võimust. Kõik on teisiti: uus keskkond, uued inimesed. Ma olen endale sisendanud, et ma ei suuda sellega kohaneda.

Sellisel hetkel on raske olla julge, kuid tahtejõud ei lase alla anda. Astun uksest sisse. Miski ei ole hirmutavam kui teadmine, et ma ei tunne selles uues koolis mitte kedagi. Tulevaste koolikaaslaste hulk sunnib mind peatuma.

Mõistsin, et kuigi on hirm, ei saa ma tagasi pöörduda. Jalad kandsid mind garderoobi. Päris ehmatav, et kõigi uute klassikaaslaste pilgud koondusid korraga minule.

Oma suureks kergenduseks märkasin, et need pilgud olid sõbralikud. Nad kõik on minuga samas olukorras. Nende meeldivate inimestega leian kindlasti ühiseid teemasid.

Sandra Eosaar
9.a klass

Hea on olla hea

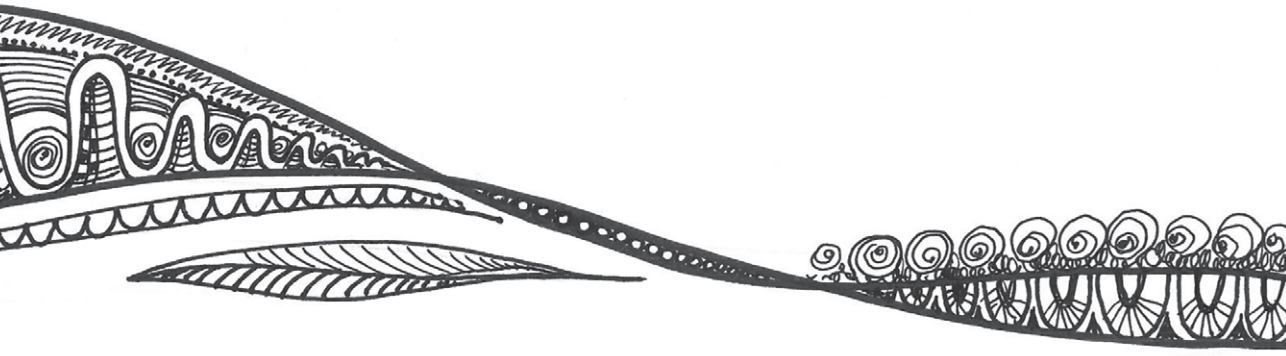

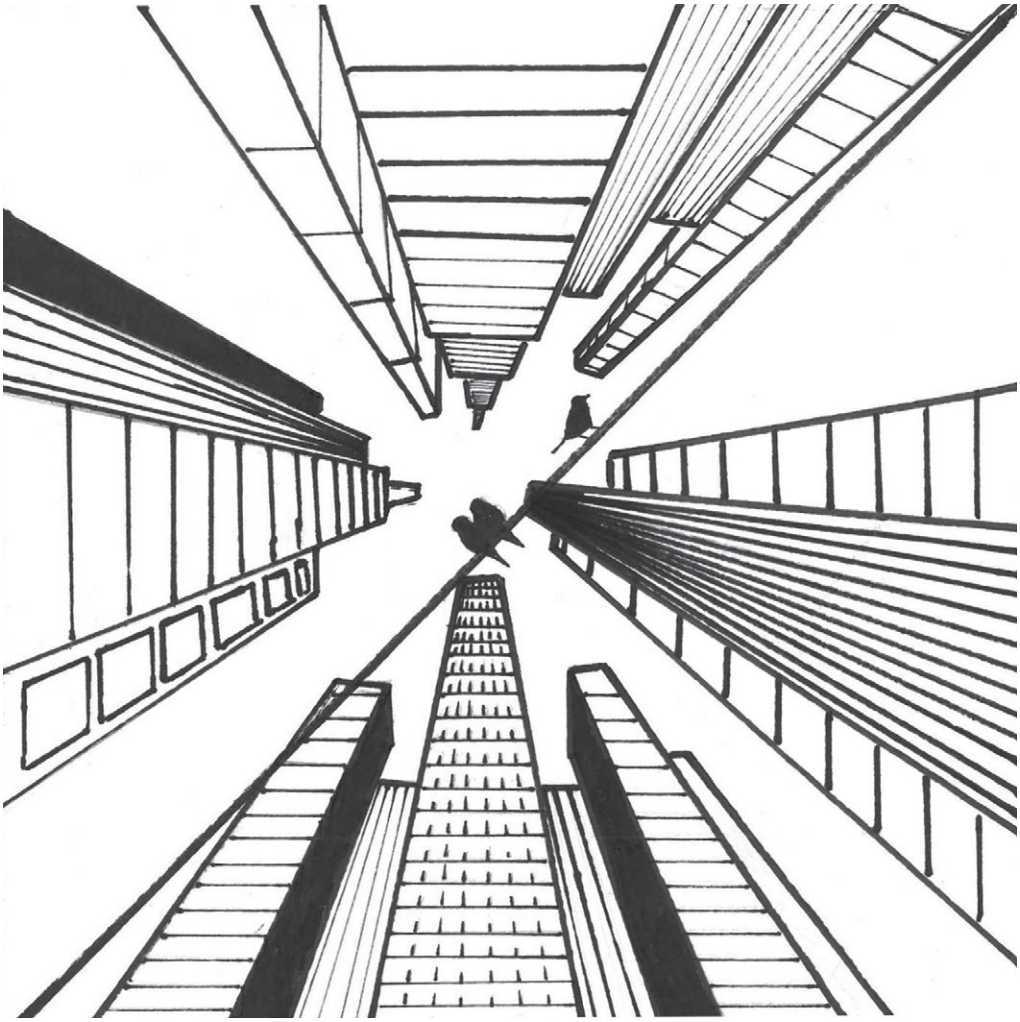

Kristina Dellmann, 7.b klass

Headus

Headus ei ela mägede taga
ega kiigu ookeani lainetel.
Headus ei istu koolipingis
ega sõida käänulistel teedel.
Headus ei tööta ekskavaatoril
ega liigu tuule generaatoril.
Headus ei asu põhjapoolusel
ega upu lumetormides.
Headus ei suitseta ega joo,
vaid Sulle rõõmu toob.
Headus on sinu südametunnistus,
soojuse ja armastuse vägi.
Ta koidu valguses ärkab
ja loojub õhtul öö hämaruses.

Margus Vilo
9.b klass

Kull või kiri

Kord kõndisin.
Inglismaal.
Tänaval.
Rahvast nii, et silmist kirju.
Kõik pilk nutijudinates.
Ka kõndisid.
Kuid keegi ei märganud seda onu.
Seal nurgas.
Üksi.
„Have a beautiful day, sir!“
„Have a beautiful day, ma'am!“
Viskasin münti.
Kull või kiri?
Kogemata kukkus maha.
Härrale jalge ette.
Ta haaras.
Selle mündi ja
„Thank you, sir!“
Minust sai hea inimene.
Kogemata.
Kõndisin edasi.
Võtsin oma nutijudina.
Ja sisenesin oma mulli.
Üks välismaalane kõndis minust mööda.
Viskas münti.
„Kull või kiri?“

Ranel Pokker
9.b klass

Kas sina?

Kas sina tead, kui halb
on mul vaadata
seda ühiskonda
lagunemas?
Kuidas inimesed
huvituvad vaid endist
ja muud isegi ei näe?

Aga mõtle vaid,
kui lihtne oleks seda muuta,
kui vähe selleks
oleks vaja.
Mõtle kui palju aitaks
su ainus sõna.
Kasvõi mõtegi.

Hanna Uibokand
9.b klass

Hea on olla hea

Teadmata miks,
ei taha vahel olla hea.
Loobin asju, kurje sõnu,
pahandus teeb lausa mõnu.

Kui siis minu paha mina
diivani peal mossitab,
lemmiklooma niiske nina
müksab mind ja lohutab.

Siis veel päike aknaruudust
oma kiiri pillutab.
Headusest ma tunnen puudust,
imerohi abistaks.

Teadmata miks,
tahan ikka olla hea.
Tean, et headus võidab kõik.
Seda eitada ei saa.

Hanna Provotorov
8.a klass

Janete Kottisse, 6.a klass

Laura Meho, 6.a klass

Lisete Kottisse, 6.a klass

Loora-Lee Mürk, 6.a klass

Heategu – mis see ikkagi on?

Juba väikesele inimesele räägitakse, et tuleb olla teiste vastu kena, tuleb teisi aidata, tuleb olla hea. Selline surve paneb mind tegema just vastupidist sellele, mis on ühiskonna arvates hea. See tekitab minus tahet olla mässaja. Samas tahan ma olla ühiskonna liige ning tunnen sisimas vajadust teha head. Sri Sri Ravi Shankar on öelnud: „Teid hinnatakse mitte teie vigade järgi, vaid teie heategude järgi.“ Tee head, et oleksid hea. Aga missugune tegu on hea?

Inimesed mõistavad halba ja head erinevalt. Minu arvates võib heategu olla ka midagi väikest. Näiteks naeratused või sõnad head, kallistused, toetavad sõbrad ja perekond. Suvel on mõnus päikese käes olla, kuid liialdamine toob kaasa päikesepõletuse. Süüa on vaja, et saada tegutsemiseks energiat, aga palju süües hakkab kõht valutama. Vabadus otsustada on hea, sest siis ei pea tegema seda, mida teised ütlevad. Palju vabadust võib olla halb, sest kui kõik teevad seda, mida ise tahavad, tekib suur kaos. Raske öelda, mis on hea, kergem öelda, mis on halb. Mina tunnen end halvasti, kui sõber kiitleb kordaläinud tööga. Samas, kui mingi töö on hästi välja tulnud, tahaksin seda rõõmu kellegagi jagada. Valetamine on petlikult hea – korraks on kergem tunne, aga hiljem tuleb selle eest mitmekordselt maksta. Kriitikat on raske taluda, kuid konstruktiivne kriitika on edasiviiv jõud. Järelikult võib liiga palju head olla halb, kuid halvas võib olla ka natuke head.

Eesti vanasõna ütleb, et hea sõna võidab võõra väe. Hea sõna muudab tuju paremaks ja annab jõudu juurde. Kas heategu on see, kui oled teise inimese vastu viisakas? Inimesed võivad olla kenad ja viisakad sinu vastu ka siis, kui sa neile tegelikult ei meeldi. Nad ei julge ise asju otse selgeks rääkida, vaid tegutsevad hoopis selja taga. See on veel ebaviisakam kui oma arvamuse otse näkku väljaütlemine. Ega mina ka alati teiste vastu viisakas ole. Mõnikord, kui paha tuju on, siis ei suuda ma oma emotsioone kontrollida ja nähvan kellelegi. Kogu aeg kõigi vastu viisakas olla on väsitav. Mina seda alati ei jõua ja ehk ei peagi. Keegi pole täiuslik, kuid võiksime püüelda selle poole.

Heategu on kindlasti aitamine, ent aitamine on keeruline tegevus. Ma ise olen abistanud inimesi lihtsate, kuid enda arvates oluliste asjadega. Kodutööd on küll tüütud, aga ma mõistan, et emal on kergem, kui mõned tööd jäävad minu teha. Sõpru toetan koolitööde tegemisel, sest õppida saab mitut moodi ja pealegi on koos õppimine lõbusam. Ma arvan, et kui keegi mind appi kutsub, siis ma proovin võimaluse korral ikkagi aidata. Mõnikord juhtub nii, et plaanid kedagi aidata, kuid mõni takistus tuleb ette. Eelmisel aastal toetasime jõululaadal teenitud rahaga meie kooli keeltekeskust. Sel aastal oli plaanis toetada abivajavaid Võrumaa lapsi, aga õpetajad otsustasid, et kogutakse raha hoopis inglise keele õpikute jaoks. See oli minu jaoks pettumus, sest ma tahaksin

pigem toetada lapsi, kui tellida välismaalt kalleid inglise keele õpikuid. Oleksime muidugi võinud loobuda jõulukinkidest koolis, kuid klassikaaslased ei võtnud vedu. Õpetajagi arvas, et me pole valmis selleks.

Kui ma teen midagi head, siis tuleb mul selline mõnus ja soe tunne sisse ning ma soovin aidata veel ja veel. Ilmselt on heategu nakkav. Alati ei teagi, kuidas täpselt aidata või millist abi inimene vajab. Vahel võib tegevus muuta asja hoopis hullemaks. Kui inimene abi palunud pole, siis on kõrvalseisjal väga raske otsustada, kas peaks aitama või mitte. Mulle näiteks ei meeldi, kui vanaema sätib asju minu toas. Ma saan aru, et ta tahab aidata, aga mulle on oluline ise hakkama saada. Mõistlik on abivajaja käest küsida, kas ja millist abi ta vajab. Lihtsalt millegi suvalise asja tegemine abistamise loosungi all on mõttetu.

Antoine de Saint-Exupéry ütles oma raamatus „Väike Prints“: „Siin on minu saladus. See on väga lihtne: ainult südamega näed hästi. Kõige tähtsam on silmale nähtamatu.“ Heategu muudab nii abistajat kui abi saajat. Peab avatud meeltega vaatama ja mõtlema, et heategu ei muutuks halvaks. Pole vaja oodata ordeneid ega aukirju. Parim heategu on ehk see, kui abistad märkamatult. Leian, et väikesed heateod on kõige olulisemad, sest suur heategu koosnebki neist. Heateod on kui väikesed küünlad – üksi neid süüdates võin nii mõnegi päeva helgemaks muuta, kuid koos tegutsedes suudaksime panna maailma särama.

Katrinka Josephine Savimägi
7.b klass

Heategu minu silmade läbi nähtuna

Heategusid on suuremaid ja väiksemaid, aga mis on heategu? Millest tekib heategu?

Heategu on laiaskaalaline mõiste. See on vanema inimese üle tee aitamine ja ka haiglatele tuhandete annetamine. Läbi heategude inimesed aitavad üksteist, aga heategu pole see juhul, kui oodatakse midagi vastu. Nagu öeldakse: „Andmise rõõm on suurem kui saamise rõõm". Heategu ongi justkui andmine: abi, heade emotsioonide, raha, toidu ja muu säärase kaudu.

Heategu peab minu arvates tulema siirast tahtest ja südamest. Kui keegi aitab kedagi koolitööga, siis heategu on see ainult juhul, kui ta pärast temalt midagi vastu ei oota. Samamoodi kui firma annetab organisatsioonile või asutusele suure hulga raha, ei tohiks see toimuda sellepärast, et firma reputatsiooni suurendada. Samuti ei ole sobilik teha „heategusid" olude sunnil või ähvardusel.

Minu arvates ei lähe heateo alla pagulaste vedamine üle Vahemere. Esiteks maksavad põgenikud smugeldajatele ja peale selle on reis üle Vahemere eluohtlik. Kui rääkida veidi veel põgenikest, siis ei ole heategu lasta neid heaolumaadesse. Kui nad istuvad kontrollpunktis maas oma Apple'i tahvelarvutitega ning on maksnud tuhandeid eurosid, et üle Vahemere saada, ei ole neil viga midagi.

Heategu on kergem teha anonüümselt, sest nii ei ole annetaja isik teada ja see võib olla ühekordne tegevus. Palju raskem on heategusid teha näost näkku, sest siis on sinu isik teada ja inimene, keda sa aitasid, teab, et sina oled kursis tema täbara olukorraga. Samuti jääb ka sinule hinge kripeldama teadmine, et oled nüüd seotud hädas inimesega ja kohustatud tema eest hoolitsema. Anonüümselt seda tunnet ei teki.

Selline mõtlemine on eestlaste hulgas üsna tavaline. Olen lugenud artikleid ja vaadanud küsitluste tulemusi, kus tulebki välja, et eestlased ei julge näost näkku sama palju heategusid teha kui anonüümselt. Hea näide sellest on „Jõulutunnel". Eestlastest on tekkinud ajapikku kitside, võib-olla isegi ihnete ja kadedate inimeste pilt. Aga kui tulevad jõulud ja teleris „Jõulutunnel", siis võib oma silmaga näha, kuidas ekraani allosas numbrid jooksevad ja tuhanded kogunevad. Pole eestlased nii kitsid midagi, meie seas on lihtsalt levinud hirm sellise kohustuse ees.

Heategu ei pea olema suurte projektide või rahaga seotud. Need algavad rohujuure tasandilt. Aitad vanema inimese üle tee, tassid emal poekotid autosse ja koju, viid vanaema juures prügi välja. Need ei ole rasked ega suured heateod, aga abistataval inimesel läheb süda soojaks. Need, kes teevad seda iga päev, on minu arvates suurimad kangelased.

Minu arvates teeme me kõik heategusid iga päev, isegi kui me neid tähele ei pane. Lükkame lume trepi pealt ära, hoiame teistele uksi lahti, tassime poekotte või seletame pinginaabrile matemaatika ülesannet. Kui me ei tee seda iga päev, siis ikkagi üsna tihti.

Heategude tegemine aitab teisi inimesi: tekitab neile vähem tööd, pakub uusi võimalusi. Kui sa viid vanaemal prügi välja, jääb talle vähem tööd. Aitad kellelgi teisel õppida, saab ta asjast aru ning parema hinde. Peale selle võib ta seetõttu eksamil rohkem punkte saada ja oma võimalusi avardada. Kui firma annetab haiglale, fondile, instituudile, koolile või kellelegi muule raha või vahendeid, annab see asutusele kõvasti võimalusi juurde ning aitab (asutusel) areneda.

Kokkuvõtteks on heategu südamest ja heast tahtest tehtud tegu, mis annab teisele uusi võimalusi või vähendab nende tööd. Heategusid on suuremaid ja väiksemaid, aga kõik on südant soojendavad. Me kõik teeme heategusid iga päev, isegi kui me neid tähele ei pane. Eestlastest on tekkinud kitside inimeste pilt välismaailmale, aga tegelikult ei ole see sugugi nii. Eestlased on heldekäelised ja mõistlikud inimesed ning mina olen üks tavaline eestlane.

Uku Konsap
8.b klass

Heategu minu silmade läbi nähtuna

Arvan, et heategu on väga lai mõiste. Paljud inimesed mõtlevad, et head saab teha ainult raha või asju annetades, kuid minu arvates see nii ei ole.

Head saab teha nii oma sõpradele kui ka täiesti võõrastele inimestele, kes on hätta sattunud. Tihti kuuleme lugudest, kus inimene lebab tänaval maas, ta on kukkunud või tal on esinenud mõni terviserike, ning möödakõndijad parastavad, et näe, alkohoolik või narkomaan ja kõnnivad ükskõikselt mööda. Selle asemel peaks hoopis minema abivajaja juurde ning küsima, kas temaga on kõik korras ja vajadusel abi kutsuma. Vähemalt nii oleks õige ja inimlik.

Tänapäeval on Eestis loodud väga palju võimalusi heategevusega tegelemiseks. Näiteks on olemas Toidupank, mille eestvedaja on hoopiski hollandlane ja kuhu saab aastaringselt annetada toiduaineid ning käia abis vabatahtlikuna tööd tegemas. Samuti on loomade varjupaikades võimalus võtta mõni koer ja temaga jalutada või kassidega mängida. Ise olen viinud oma vanu käterätte ja tekke-patju loomadele pesamaterjaliks. Üks tuntumaid heategevuslikke saateid on „Kodutunne“, kus parandatakse elamistingimusi perekondadel, kellel endal selleks võimalused ja raha puuduvad. Alati pole inimesed ise selles süüdi, et nad on oma kodust ilma jäänud või ei ole võimelised oma eluga toime tulema. Sellepärast peaksid alati inimesed, kellel selleks võimalus on, annetama ning endast nõrgemaid aitama.

Jõulud on eriline aeg. Heategevuslikke kampaaniad korraldatakse siis väga palju. On neid, mis koguvad raha haigetele lastele või mõne seadme ostmiseks. Televisioonil on suur mõju, sest need summad on päris suured, mis lõpuks kogutakse. Selle põhjal võib öelda, et eestlased annetavad meeleldi.

Heategevuslikke projekte on palju. Inimesed, kes nendega tegelevad on tublid ja väärivad austust. Näiteks Saagu Valgus projekt Võrus, mida veab Piret Haljend. Tema korraldab 1. septembri eel korjanduse kooliasjadele, et need siis hiljem vähekindlustatud perede lastele jagada. Ka meie klass otsustas eelmisel aastal, et loosipakkidele kuluva raha annetame hoopis Saagu Valgusele.

Mulle meeldivad need noored, kes lähevad aastaks näiteks Aafrikasse vabatahtlikuna lapsi õpetama ja inimesed, kes lähevad katastroofipiirkondadesse appi. Samuti kõik need Eesti elanikud, keda oleme näinud „Eestimaa uhkuse“ saates, kes on appi läinud teistele, et nende elu päästa. Nad on kõik meile eeskujuks.

Minu üks Eesti lemmikkunstnikke on Valli Lember-Bogatkina. Ühes oma viimases intervjuus, kui temalt küsiti, mis on elus kõige tähtsam, vastas ta: „Ma arvan, et heategu. Tee teistele head ja siis see tuleb alati sulle tagasi. Tee head!“

Birgit Leetjõe
8.b klass

Väikene linnupoeg

Heategu on üks tõeliselt hea tegu, millega sa saad kedagi aidata. Heategusid on igasuguseid: väikseid, suuri, rahalisi, enda tehtud. Heategu on ka see, kui sa hoolid, lohutad või oled lihtsalt kellelegi eeskujuks. Kui sa oled heateo korda saatnud, siis muutub sul süda soojaks. Iga päev ei peagi tegema midagi suurt, vaid piisab ka, kui sa teed midagi väikest ja head.

Käin tihti vanavanemate juures maal. Seal on alati hästi põnev. Maal on meil lindudele pesakastid, kuid pääsukesed teevad oma pesad välisseinale räästa alla. Eelmisel kevadel nägin, et räästa alt pesast oli kukkunud alla pääsukese poeg. Õnneks polnud meie kass teda veel märganud, muidu… Kartsin ka, et pääsuke sai viga, aga õnneks mitte. Arvasin, et ta tahtis lendama minna, aga lennata ta veel ei osanud, vaid piuksus haledalt maas.

Ronisin redeliga üles ja nägin, et rohkem linnupoegi seal pesas polnud. Kuid linnupesa oli katki ja sellepärast linnupoeg sealt alla kukkuski. Otsisin ja asetasin pessa pesamaterjali ning panin linnupoja ettevaatlikult sinna tagasi. Jäin ise veel sinna valvama, et ega ta enam ei kuku. Kartsin, et äkki linnuema enam ei tulegi poja juurde tagasi.

Õhtul nägin, et linnuema lendas oma poja juurde ja viis talle noka vahel toitu. Mul oli nii hea meel ja süda läks soojaks, et sain päästa linnupoja.

Peale inimeste aitamise tuleb aidata ka linde ja loomi. Nad ju ei oska rääkida ja võivad olla nii abitus seisus. Üks pisike heategu või aitamine teeb su päeva ilusaks. Minul tegi!

Rico Klaanberg
5.b klass

Minu väike heategu

Oli suvine aeg, kui ühel soojal ja kuival hommikul läksin rattaga *skate*-parki. Park oli tühi, kedagi teist sel hetkel seal ei olnud. Olin mõnda aega *skate*-pargis trenni teinud, kui äkki märkasin kõige kõrgema rambi serval mobiiltelefoni. Telefon oli pandud hoolikalt rambi äärele, et keegi sellele peale ei sõidaks. Ühtegi inimest peale minu *skate*-pargis ega ka selle läheduses ma ei märganud, ümberringi oli kõik vaikne. Oli selge, et keegi oli oma mobiiltelefoni *skate*-parki maha unustanud.

Tegemist oli uuema nutitelefoniga. Proovisin telefoni tööle saada ning leida sealt mõne telefoninumbri. Telefon oli aga lukustatud ning selle parooli ma ei teadnud. Küll ilmus nuppu vajutades ekraanile ühe tüdruku pilt, kuid tüdruk fotolt oli mulle võõras.

Võtsin telefoni kaasa ning läksin sellega alevi noortekeskusesse. Koos keskuse juhatajaga vaatasime tütarlapse fotot, kuid ka juhataja ei teadnud, kes sellel pildil võis olla. Jätsin telefoni noortekeskusesse, kuid mõne aja möödudes ei olnud keegi telefoni kohta küsimas käinud. Olin veendunud, et telefoni omanik ei teadnud ega osanud arvata, kuhu telefoni võis kaotada.

Tüdruku leidmiseks tulin mõttele viia telefon alevi keskuses asuvasse kunstikuuri, kus suvisel ajal liigub palju inimesi. Sel päeval juhtus kunstikuuris olema kohalikus koolis töötav õpetaja. Vaatasime koos tüdruku pilti ja õpetaja tundis kohe ära, kellega on tegu. Õpetaja oli väga rahul ja tänas mind hoolivuse eest. Nii jätsingi mobiiltelefoni õpetaja kätte, kes toimetas selle omanikule tagasi.

Tegemist oli väikese heateoga minu jaoks, kuid olen kindel, et üsna suure ja olulise teoga tüdruku jaoks, kes oma telefoni tagasi sai. Tänutunne on suur ja hea tunne, kuid veel suurem ja parem on kellelegi head tegemise tunne. Olgu siis suure või väikese heateoga, ühtviisi tähtsad on mõlemad, sest öeldakse ju, et suured teod saavad alguse väikestest tegudest.

Robert Luik
5.b klass

Kui loomad oskaksid rääkida

Tere, minu nimi on Muki. Mul on rääkida lugu heast ja halvast, hoolivusest ja hoolimatusest ning vastutustundetust käitumisest.

Ma olen koer ja mind jäeti metsa täiesti üksi. Nüüd olen ma juba uues peres, nad hoolivad minust väga. Aasta aega tagasi suve alguses ostis mind Pärnust üks pere. Selle pere lapsed olid väga toredad, aga ema ja isa käitusid minuga halvasti. Enamuse suvest istusin ma ketis üksinda, kuna lapsed olid endale saanud uued telefonid.

Kümme päeva enne suve lõppu pandi mind autosse. Me jäime Tartu lähedal metsa tee ääres seisma. Ma arvasin, see on paus, aga nägin, kuidas kõik istusid kähku autosse ja sõitsid minema. Jooksin neile järgi nii kiiresti kui jõudsin, aga nad ei jäänud seisma. Seal ma siis olin, istusin metsa all ja ei teadnud, mida teha. Ma mõtlesin jalutama minna, ükshetk ma ei teadnud enam, kus ma olen. Ma lihtsalt kõndisin ja läksin aina näljasemaks. Ma kõndisin terve päeva paksus metsas lootes, et leian midagi. Läks pimedaks ja hakkas vihma sadama, õnneks see väga hull ei olnud, kuna mets oli paks. Kui lõpuks hommik kätte jõudis, olin ma juba väga näljane. Ma muudkui kõndisin ja kõndisin, kuni avastasin end matkarajalt. Olin juba nii näljane, et ei jõudnud enam kõndida ja viskasin end sinna pikali. Sealt mu uued omanikud mu leidsidki.

Täiesti uskumatu, et väga paljud inimesed viivad oma loomad peale suve metsa ja head inimesed aitavad neid loomi. Osa loomi jõuab varjupaikadesse ja sealt on võimalik endale leida sõber või toetada seal olevaid loomakesi erineval moel. Head tehes võid leida endale toreda sõbra, kes sind tingimusteta südamest armastab.

Mattias Reemann
7.a klass

Minu sõbrad loomade varjupaigas

Sain jõuludeks ma musta tassi
mis heledaks läeb kuuma teega.
Pildilt ilmub välja mitu kassi
ja kaovad jälle külma veega.

Mul loomad väga meeldivad,
ma püüan koju tuua neid.
Ma ema ikka keelitan,
kuid saadab varjupaika meid.

Nüüd käingi varjupaigas ma,
kasse-koeri paitamas.
Nad nurruvad ja kurruvad,
mind pikisilmi ootavad.

Ka koerakesi välja viin,
jalutan koos nendega.
Nad rõõmustavad väga siis
ja limpsavad mind keelega.

Hendrik Mändik
7.b klass

Ootamatu lumi

Sellel talvel on olnud lund ainult mõnel üksikul päeval. See lugu juhtus märtsikuu alguses, kui ühel hommikul ärgates oli õues paks lumi maas. Minu ema auto oli üleni lume sees ja trepikoja välisukse taga oli kõrge lumehang.

Tõin keldrist lumelabida, mis oli seal pikka aega kasutamata seisnud. Hakkasin korrusmaja eest lund kühveldama ning tegin korraliku laia tee, et majaelanikud saaksid vabalt ringi liikuda. Kahele poole teed tekkisid suured lumevallid. Lume rookimine oli küllaltki väsitav töö.

Järgmisena võtsin käsile meie pere auto lumest puhastamise, et saaksime emaga linna ja kooli sõita. Käisin tiiru ümber auto ja uurisin, millisest otsast oleks kõige parem alustada. Otsustasin lumest puhastada kõigepealt juhipoolse esiukse, et saada autosse sisse. Auto lume alt vabastamiseks kulus päris palju aega. Töö käigus hakkas mul endal järjest palavam ja kindad said lumest läbimärjaks. Sattusin lumerookimisega nii hoogu, et tegin puhtaks pool tänavat. Korraga tuli majast välja minu ema ning ta oli minu töö üle meeldivalt üllatunud. Ta ütles, et olen väga tubli, kuid nüüd on viimane aeg hakata linna sõitma.

Pärastlõunal sõitsin bussiga koolist koju. Mul oli päris tore vaadata puhastatud majaesist. Ma olin veidi aega kodus olnud, kui järsku helises uksekell. Ukse taga oli ülemisel korrusel elav vanatädi. Tädi Mare tänas mind tehtud töö eest ja andis mulle peotäie komme. Ma olin sellel hetkel väga rõõmus, et minu tehtud tööd märgati.

Ma arvan, et lapsed peaksid tegema neile jõukohaseid töid ja aitama vanemaid. Väga meeldiv on, kui märgatakse ka väikseid heategusid.

Richard Zeno
7.a klass

Annabel Allas, 6.b klass

Laura-Liisa Kokk, 7.a klass

Eleri Jõgi, 6.b klass

Liisa Provotorov, 7.a klass

Ka väike heategu muudab maailma paremaks

Me kõik oleme heateoga nii mõnigi kord oma elus kokku puutunud. Võib juhtuda, et me ei märkagi seda, vahel toimub see lihtsalt nii kähku ja nii loomulikult.

Heategu võib olla sõnaline, kuid seda saab näidata ka tegudega. Sõnadega saad edasi anda oma mõtteid, oma nõuandeid ja häid soove inimesele, keda sa parasjagu heateoga toetada ja aidata tahad. Füüsiline heategu tähendab aga seda, et teed midagi, mis aitab või rõõmustab kedagi. Näiteks toetad loomade varjupaika rahalise annetusega või aitad sõpra mõne asja tegemisel. See ei pea olema suur asi, piisab ka väikestest abistavatest tegudest. Vahel öeldakse, et väiksemad tähendusrikkad asjad suudavad rõõmustada inimest rohkem kui suured ja kallihinnalised asjad.

Esimene näide heateo erinevatest külgedest on loomade varjupaiga abistamine. Seda saab teha näiteks raha abil. Oleme meiegi koos klassiga annetanud raha loomade heaks. Loobusime selleks jõulupakkide tegemisest ja saatsime raha varjupaiga elanikele.

Teine moodus aidata varjupaika on minna sinna ise kohale, jalutada loomadega, aidata neid toita, pakkuda neile seltsi ja sõprust. Selleks pole üldse raha vaja, ainult pisut aega – ja loom on rõõmus ning tänulik. Kiisud-kutsud tunnevad silitustest palju heameelt.

On veel üks võimalus – see kõige raskem – teha teavitustööd. Näiteks loobutakse kergelt loomadest, lastakse nad hulkuma või veel hullem – viiakse ise kuskile metsa või elukohast kaugele. Pole looma – pole probleemi. Varem või hiljem jõuab see kass või koer tavaliselt varjupaika. Kahjuks paljud inimesed ei anna endale aru, mida toob kaasa looma koju võtmine. See on suur vastutus ja pidev hoolitsemine.

Olen ise teatanud varjupaika vigastatud kassist, kes talvel kerratõmbunult tänaval vedeles. Enne, kui varjupaiga töötaja kohale jõudis, turgutasin teda pisut vorstiga. Nii kahju oli õnnetust loomakesest.

Minu jaoks on oluline, et heategu on pigem toetus, abistamine ja kaasaelamine. Olen alati valmis aitama sõpru õppimisel, kuna mindki samamoodi aidatud. Siis tean, kui hea tunne see on, kui keegi leiab aega sind aidata, olgu see siis koolitöö või midagi muud. Rahaline heategu on ka loomulikult väga oluline. Kuna ma ise veel raha ei teeni, ei saa ma sellega eriti tegeleda.

Mulle meeldib saade „Kodutunne“, kus lisaks saatemeeskonnale saavad raskes olukorras peresid toetada ka saate vaatajad. Seda nii rahalise ülekandega kui ostes poest „Kodutunde“ märgistusega tooteid.

Toetame perega ka neid kunstnikke, kes ei saa maalida käte abil, vaid teevad seda kas jalgade või suuga. Aitamine toimub nii, et meile koju saadetud

imeilusate jõulukaartide ja kalendri eest saab soovi korral teha ülekande, mis on mõeldud nende kunstnike abistamiseks. Tasumine pole kohustuslik, kaardid võib ka niisama endale jätta. On hea tunne, kui saad kasvõi natukene kellegi olukorda veidikenegi paremaks muuta.

See mõte on väga õige, et tee teistele alati seda, mida tahad, et teised sulle teeks.

Annabel Toom
9.b klass

Cassedy Räst, 9.a klass

Võluseeme

Elas kord üks tüdruk, kes oli pärit väga vaesest perest. Tema koduks oli väike puidust hurtsik, mis oli juba lagunenud ja vana. Ta elas seal koos oma emaga pisikeses külas metsatuka kõrval. Tüdruk oli vahel väga kurb, et temal ja emal on väga vaene elu.

Ühel päeval korraldati külast natuke eemal suur laat, kuhu olid kokku tulnud müüjad paljudest kohtadest. Tüdruk palus ema, et ka tema saaks laadalt midagi osta, kuid ema vastas alati: „Sa ju tead, tütreke, meil ei ole selleks raha.“ Kuid lõpuks pika palumise peale andis ema tütrele kümme senti. Ta lootis väga, et midagi nii odavat laadal müüakse, muidu peab laps kurbuse ja tühjade kätega tagasi tulema.

Tüdruk oli väga õnnelik selle kümne sendi üle ning tõttas rõõmsa tujuga laadale. Kohale jõudnud, vaatas tüdruk ringi, käis mööda vahekäike, sammus ühe leti juurest teise juurde, kuid kuskil ei näinud ta midagi, mida tema enda raha eest osta saaks. Ta kõndis nukralt edasi, vaadates erinevate müüjate kaupu ja lootes, et seal on midagi, mis maksaks kümme senti. Kui ta oli juba terve laada läbi käinud, mõistis ta, et ei saagi midagi osta. Ta istus kurvalt ühe puu juurde murulapile ja peitis pea põlvedesse. Pisarad langesid maapinnale ja ta oli kaotanud viimsegi lootuse.

Taamalt nägi lapse kurbust pealt üks vanem naine. Temalt ei tulnud peaaegu keegi midagi ostma ja tal oli kaupa veel palju alles. Ta kõndis murest murtud nutva tüdruku juurde ja lausus: „Ära nuta, tütreke, kui tahad, saad sa minu käest midagi tasuta.“

„Tõesti?“ päris tüdruk ja pühkis varrukaga pisaraid.

„Tõesti jah. Tule vaata,“ vastas naine.

Tüdruk läks naise leti äärde ja silmitses kõike seda kaupa. Tütarlapse silmad läksid särama, kuid siis hakkas ta ka hindu vaatama. Ta meenus, et tal on vaid kümme senti. Isegi kui naine lubas tal kauba seast midagi võtta ilma rahata, ei tahtnud ta seda teha – see ei tundunud õiglane. Siis aga märkas tüdruk leti ääres olevaid seemneid, mis maksidki kümme senti. Ta ütles naisele, et sooviks osta ühe seemne. Ka see teeks ta õnnelikuks, õnnelikumaks kui kunagi varem. Naine sai aru, et lapsele läks õiglus väga korda, ja oli sellega nõus. Tüdruk andiski naisele kümme senti, tõusis kikivarvule ja valis endale ühe tumepunase seemne. Ta hoidis seda hellalt enda käes nagu varandust.

„Ma olen teile igavesti tänulik! Suur aitäh!“ lausus tüdruk ja ruttas rõõmsalt kodu poole.

Koju jõudnud näitas ta enda varandust emale ja rääkis talle, mis juhtus. Siis tõi tüdruk väljast mulda, otsis anuma, mis sobiks lillepotiks, ja pani seemne koos mullaga sinna hoolikalt sisse. Iga päev käis ta vaatamas, kas taim on juba

tärganud ja oli taime üle väga õnnelik. Ka emal oli tütre rõõmu üle hea meel. Taim aga muudkui kasvas ja kasvas edasi. Varsti oli selle vars muutunud tüveks – sellest hakkas sirguma väike puu. Ikka käis ta iga päev taime juures, vaatles ja imetles seda varandust, kastis ning hoolitses taime eest, nagu oleks see väike linnupojake.

Ühel ilusal õhtupoolikul heitis tüdruk rahulolevalt magama. Ta nägi sel ööl aga imelikku und – tema imearmas puu hakkas kuuvalgel helkima ja helendama nagu hõbe, taevas paistis hiiglaslik täiskuu ja tundus olevat keskööd. Kui tüdruk oli üles ärganud, tormas ta kohe puu juurde, kuid see paistis olevat samasugune nagu enne. Siis tärkas talle pähe mõte, et ehk peabki puud vaatama südaööl täiskuu ajal – ehk siis hakkab puu ka päriselt helkima. Tüdruk ise sai aru, et see mõte on natuke naljakas, miks peaks tühipaljas puu keset ööd helkima hakkama? Aga siiski hiilis ta salamahti ühel südaööl puu juurde. Väljas helendas valge täiskuu, mis heitis tuppa läbi akende varje. Siis läksid tüdruku silmad imestusest pärani – tema kahtlused olidki tõeks osutunud, puu tõepoolest helkis. Tema kõverad lehed olid otsekui hõbedast ja õied särasid nagu teemandid. Ta otsustas sellest imest rääkida naisele, kes talle seemne müüs.

Järgmine päev läkski ta külla, kus laat oli toimunud, ja küsis ettejuhtuvatelt inimestelt, kas nad teavad, kus elab laadal seemneid müünud naine. Talle juhtus vastu tulema üks preili. Tema teadvat, et selline naine elab liivase teega tupiktänavas väikeses savist majakeses. Tüdruk käis läbi tänavaid ja otsis kirjeldatud maja, kuni lõpuks selle leidiski. Ta koputas ja varsti ilmus uksele seesama naine, kes talle seemne müünud oli. Tüdruk jutustas talle enda unest. Ta rääkis, et puu oli tõepoolest ühel kesköö l, kui taevas paistis täiskuu, hõbedaselt helkima hakanud.

Naine naeratas muhedalt ja ütles: „Ma teadsingi, et kuskil seal müügis olevate seemnete sees pidi see olema. See on võluseeme. Igal kesköö l hakkab puu kuuvalgel helkima ning lehed ja õied muutuvad otsekui hõbedaks. Kui sa siis võtad ühe puult mahalangenud hõbedase lehekese või õie ja paned selle sama täiskuu ajal järvepinnale ning ütled seejärel soovi, läheb see täide. Aga tähtis on, et sa ei tõmbaks lehekest puult, muidu saab taim viga ja ei pruugi enam kunagi helkima hakata.“

Tüdruku suu vajus imestusest ammuli. „Mul … mul on siis võlupuu?“ küsis tüdruk.

„Jah,“ vastas naine naeratades.

Tüdruk oli nii õnnelik, kui veel olla saab, ta tänas naist kõige eest ja jooksis tuulekiirusel kodu poole. Ta jutustas kärmelt juhtunust emale, kes pikapeale seda uskuma jäi.

Ühel kesköö l täiskuu ajal läkski tüdruk hõbedaseks muutunud puu juurde. Ta korjas mulla peale kukkunud helkiva lehekese ja läks sellega välja järve äärde. Talle meenus, kui viletsalt seemne müünud naine elas, ning ta otsustas, et soo-

vib naisele natuke õnne ja rikkust juurde. Ta panigi lehekese veepinnale, lausus oma soovi ja varsti nägi ta, kuidas leht otsekui haihtus õhku. Lehest jäid järele vaid hõbedased sädemed ja suits, mis pikapeale hajusid.

Aeg läks edasi ja kord juhtus ta minema külla, kus laat oli toimunud. Ta otsustas läbi astuda naise juurest, kes talle seemne oli müünud. Kui ta tema juurde jõudis, märkas ta, et naine elabki õnnelikumalt ja rikkamalt. Ta koputas õhinal uksele ja rääkis, kuidas ta oli soovinud naisele rikkust juurde. Naine tunnistas, et see oligi täide läinud – ta teenis turul ja laatadel nüüd palju rohkem kuldmünte ja sai enda maja korda teha. Kui tüdruk lahkuma hakkas, oli naine veel soovitanud puult ikka endale ja emale ka midagi head küsida.

Järgmised korrad sooviski ta midagi enda perele ning ajapikku muutus ka nende elu kergemaks. Tüdruk kasutas ka edaspidi võlupuud, kuid mitte alati enda, vaid rohkem teiste jaoks. Ta oli lahke ega hoidnud sellist varandust ainult enda kasutada.

Nii sai tüdruk tänu õiglusele endale aarde, mis aitas nii teda kui ka teisi inimesi.

Agate Tillmann
9.b klass

Kui ma saaksin muuta maailma

Maailm on täis asju, mida me kõik sooviksime muuta. Vahel pole see võimalik, aga kui väga tahta ja uskuda, siis võib juhtuda ime. Üks suur ime. Kõik võivad unistada uuest uhkest autost, suurest majast ja kõigest muust. Aga kas see oleks see, mis meid kõiki ühendaks ja aitaks? Kas raha on see, mis maailma muudaks? Võib-olla, kuid mitte alati. Inimesed on need, kes saavad üheskoos maailma päästa.

Kui ma vaid saaks, siis muudaks ma maailma märgatavalt. Ma kaotaksin kõik haigused, ma raviksin kõik terveks. Kui oleks võimalik, siis annaksin kõigile inimestele võimaluse elada omas soojas kodus, et kõigil oleks oma koduke, kus olla ja elada. Ma annaksin igaühele töökoha, kus nad saaksid raha teenida ja tänu sellele oma peret ülal pidada. Annaksin kõigile võimaluse saada haridust. Ma viiks kõik pered jälle kokku, et kõigil oleks sees soe kodutunne. Ma tooks tagasi inimesi, keda me väga igatseme. Võluksin igale poole värsket õhku ning annaks kõigile puhast vett ja sooja toitu. Muudaksin kõik inimesed taas rõõmsateks ning viskaksin kõigi mured ja halvad mõtted peast välja. Ma lõpetaksin ära kõik sõjad, tekitaksin rahu. Ma päästaksin inimesi õnnetustest. Ma lõpetaksin ära kõik vargused. Ma kaotaksin ära igasuguse reostuse. Ma täidaksin inimeste suurimad soovid. Ma kaotaks maailmast ära halva ning asendaksin heaga.

Maailma ei saaks päästa ainult uhked ja kallid asjad, mida poest osta saab. Asi pole ainult rahas. Asi on selles, et saaksime olla koos oma perega, nautida oma elu koos tähtsaimate inimestega rahus. Raha ei lahenda kõiki muresid ja halbu asju. Jah, raha aitab palju, aga see pole see, mis meid kõiki ühendab, mis teeb inimesest inimese. Me oleme kõik koos rahvas, kes sooviks, et kõik oleks hästi. Unistame, pingutame, aitame ja teostame. Muudame maailma paremaks.

Laura Lisanne Paju
7.b klass

Raehärra Ferdinand imetleb oma kodulinna

Saksamaa Päuckingu linna raehärra oli 46-aastane Ferdinand. Linn ei olnud just kõige suurem, aga ilus ja tugeva kaitsemüüriga. Hiljuti oli linna rünnatud ning müür oli hästi vastu pidanud, aga nüüd oli kummalistel asjaoludel tekkinud selle sisse auk. Täna läks Ferdinand seda kahtlast auku vaatama ja otsustas pilgu peale visata kogu linnale.

Raehoonest välja astudes avanes Ferdinandile juba tuttav vaatepilt: turuplatsil käis vilgas elutegevus, müüjate vahel jooksid lapsed. Ferdinand kõndis läbi turu ja talle lõi ninna imelik ja ebameeldiv lõhn. Ringi vaadates sai ta aru, mis seda põhjustas. Vabalt ringi liikuvad koduloomad poetasid oma väljaheited otse tänavale. Ferdinandile ei meeldinud, et tema linnas selline lõhn ja mustus on. Ta otsustas kohe hakata ka selle murega tegelema.

Turuplatsi tagumises nurgas nägi raehärra Ferdinand oma head tuttavat Mathiast, linna parimat pottseppa. Mathias oli kurva olemisega. Raehärra sai teada, et rünnaku ajal oli pottsepa maja tugevasti kannatada saanud ning kuna äril ei läinud kuigi hästi, oli Mathias kodu taastamisega hätta sattunud. Ferdinand lubas Mathiast aidata ning liikus edasi.

Ta märkas, et linn taastub hiljutisest rünnakust: kahjustatud ja vanu maju lammutati või ehitati ümber. Rajati ka päris uusi hooneid. Need olid enamasti puust, sest kivist majade ehitamine oli kallis. Majade ees olevad teed olid mõnel pool korralikest kividest laotud, aga leidus ka puitsillutisega või üldse sillutamata tänavaid. See ei meeldinud raehärrale. Ta ju tahtis, et tema linnas oleks kõik tänavad korralikult sillutatud ja puhtad. Taas oli, millele mõelda.

Ferdinand möödus kõrtsist Must Munk. Kõrts oli rahvast täis. Tänavale kostus mõnus sumin. Kõrtsi külastajad vahetasid omavahel uudiseid ja arutasid päevasündmusi. Muul ajal oleks raehärra ka ise meelsasti sinna sisse astunud, aga täna olid tal muud plaanid.

Jõudnud ühele kitsale tänavale, tundis Ferdinand magusat lõhna. See tuli pagariärist ja sinna ta ka sisse astus. Leti taga seisis Mathiase naine Gertrud. Ferdinand oli üllatunud, sest ta ei teadnud, et pere peab ka pagariäri. Selgus, et lisaks savipottide müümisele pidi veel millegagi raha teenima, et kodu ära remontida. Ferdinandil oli ühest küljest hea meel, et tema linnas elavad nii tublid ja töökad inimesed, aga samas oli tal nendest kahju. Ta andis Gertrudile rahakukru, mille sisu võimaldas remondiga kohe pihta hakata. Gertrud tänas raehärrat südamest ning pakkus talle kringlit ning mõdu. Need olid parimad, mida Ferdinand saanud oli.

Lõpuks jõudis raehärra linna müüri äärde, milles oligi auk. „Kuidas see küll juhtuda võis? Meie müür on üks tugevamaid," mõtles ta. Müüri juures askelda-

sid müürsepad. Ferdinand jälgis nende töötamist mõnda aega, kuid ei jäänud rahule. Mehed pigem lõhkusid, kui parandasid. Lõpuks otsustas raehärra, et Päuckingu linna müüri parandab ära hoopis müürsepp Martin oma sellidega. Meister arvas, et augu parandamisega läheb umbes 3-4 päeva, siis on müür korras ja linn kaitstud. Raehärra oli sellega rahul ja lubas Martinile tehtud töö eest ka väärilist tasu.

Rahulolev Ferdinand seadis sammud raehoone poole tagasi, et arved korda seada. Ta oli päris uhke enda üle, sest oli ilusa linna taastamise nimel häid otsuseid langetanud. Jõudes raehoonesse, astus Ferdinand akna juurde, avas selle ja vaatas kõndivaid inimesi ning mängivaid lapsi. See kõik meeldis talle ning tema suule ilmus naeratus.

Karel Kuus
7.b klass

Kas sa tead?

Kas sa tead, kuidas hea on olla hea?
Tean, et aitama peab,
aidata on väga hea.
Hea sõna ütlema peab,
sõnades armastust olema peab.
Sõber sõbraga suhtlema peab,
siis sõber teab, et oled hea.
Täna perega kodus koos olema peab,
tean, et teeme sellega maailmale head.

Mia-Maria Palm
5.b klass

Vanessa Jurs, 8.a klass

Loodus on nii imeline

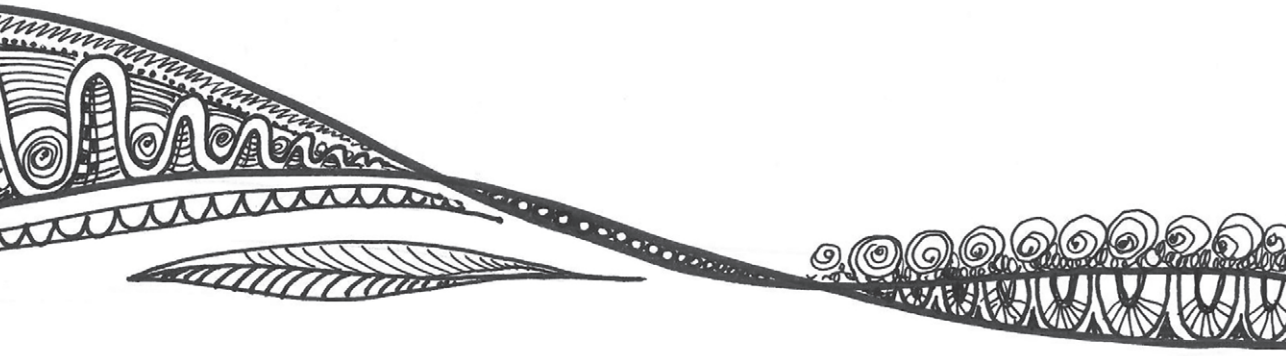

Laste salabotaanikaaed. Emily Ethel Meldre, 3.b klass

Elu ja surm looduses

Kui keegi looduses sureb, siis keegi teine alustab uut elu. Kõik peab looduses tasakaalus olema. See on ilmselge.

Võime sattuda ka sellisesse metsa, kus vasakul pool on imeilusates ja kirevates värvides ürgmets, mis on ajalooliselt vana, suure väega ja lihtsalt imeilus. Sellele kõigele annab erilise tunde puuokste vahelt paistev päike. Maapinnal on päikesele vastu säravad samblad ja samblikud, erkpunased metsmaasikad ja varju andvad mustikavarred ja -lehed. Kõik ei pruugi olla nii ilus. Paremal pool võib näha mahalangenud puid, männiokastega kattunud metsarada… Tegelikult leiame ka sellest mingisugust ilu. Vahet pole, et see mets näib veidi metsikuna. Ta on lihtsalt enesega olnud, võidelnud ja sinna ka surnud. Keegi pole kätt külge pannud. Kogu see vaatepilt iseloomustab metsa ja vahel isegi tema salapärast, kuid vapustavat iseloomu. Võime peatuda hetkeks neil metsaradadel ja nautida seda silmailu. Laadigem end täis ja olgem meie ise, sest igaüks meist on osake loodusest ja loodus on meie element.

Aveli Sadonski
9.d klass

Aasta loom

Räpp

Arva ära, kellest on meil täna juttu?
Inimeste eest poeb ta tihti peitu.
Ta on natu pontsakas
ja üldse mitte jonnakas.
Hambad on tal koledad,
kuid pidevalt neid teritab.
Raieluba ta ei vaja,
puid ta raiub, seal kus vaja.
Jõele tamme ehitab,
veed ta üles paisutab,
inimestele ainult peavalu tekitab.
Tema on tõesti väga töökas loom,
öösiti kui magame, on ta ikka hoos.
Teda võime näha, nii kaldal kui vees,
oma urus pole ta kunagi üksinduses.
Sabaga lööb plärtsu, kui ta tunneb ohtu,
inimestel pole tema vastu mingit rohtu.
Armastab ta taimi süüa, nagu meie veganid,
kas te ära tundsite, kobras on ju see.

Lisete Ilves
3. b klass

Väike ämblik

Talve lõppedes
tulevad ämblikud oma
pesadest välja.

See väike ämblik, kelle me õuest leidsime, on vist sama, kes elab vene keele õpetaja Lembit Linnamäe keldriklassis väikese sõnajala ligidal. Ta elab seal koos oma perega, kuhu kuuluvad paar väikest õde-venda ja ämblikuemme. Tal on lillepotis palju ruumi mängimiseks. Muidugi mängivad seal ka tema õed-vennad. Ämblikupoisi lemmikmäng on peitus, aga tema õdedele meeldib rohkem tagaajamine.

Vahepeal käib ämblik ka õues. Ta peesitab koolimaja kuldkollasel seinal päikese käes. Tal on seal väga soe. Nüüd me olemegi ta leidnud. Ta sibab oma väikestel jalgadel taeva poole.

Hanna-Maria Org
Lara Johanna Luks
6.b klass

Kevadkuninganna

Kibuvitsake
kohendab õiekrooni.
Mu kuninganna.

Kevad on õidepuhkemise aeg. Loodus on pikast talveunest ärgates taas värske, rohelus tärkab maapõuest, puude okstele ilmuvad pisikesed lehehakatised. Algamas on uus kasvuring.

Minu kevadekuulutaja on kibuvits. Sellel taimel on jõuline, kuid samas nii õrn iseloom, et see lummab iga lihtsureliku pilgu, mis temale langeb. Kibuvits on kui jumalanna, kellel pole väärilist kaaslast.

Teda kujutatakse tihtipeale õela ja kurjana. Alati nähakse tema teravaid okkaid ja ohtlike haraliste oksakeste kooslust, mis on tõesti hirmutav. Eriti varakevadel, kui rohelus pole veel saabunud. Aga mida aeg edasi, seda leebemaks muutub pealispind: ta leiab endas jõudu avada oma heleroosad imekaunid õied, mis annavad kibuvitsale tõelise kuninganna ilme. Õied on tema majesteetlikkuse sümbol.

Selles põõsas põimuvad ilu ja õud: ta kutsub ja meelitab oma õite kaunidusega, kuid liiga lähedale trügijat karistab karmilt. Tema ehted pole röövimiseks. Kibuvitsaokkad võivad küll valu tekitada, kuid miski ei ületa tema kevadist ilu.

Ma ei suuda ära oodata, millal näen jälle oma kuningannat tema täies hiilguses.

Helina Härma
8.b klass

Tundmatu puu õis

Maagiline õis
näib puhtana minu jaoks.
Jumala loodud.

Ma leidsin kooliaiast ühe võõra puu, mille nimetust ma ei tea. Puu ei ole kõrgeks kasvanud ja on pigem madalamat kasvu. Puul on hall koor ja see on lehtpuu. Ta on äsja õitsenud ja õied on hakanud kuivama. Vaadates närbunud jäänukeid, arvan, et õied olid puhmas ja roosad. Neil on peenikesed lühikesed varred, needki on roosaka alatooniga. Õite otstes on peenikesed harud, mis meenutavad kombitsaid.

Õitel pole tugevat lõhna, võib-olla puudub see üldse, sest mina lõhna ei tundnud.

Sealt, kust õieriismed algavad, kasvavad ka noored lehed peenikeste varte otsas. Need lehed on praegu veel peenikesed, rootsusarnased. Kasvades ja vananedes muutuvad lehed ilmselt laiemaks ja ümaramaks.

Liisa Veddel
8.b klass

Kevadtuul kooliõues

Jahe tuuleke
paitamas minu nägu,
tervitades mind.

Päike paistab juba soojalt. Puud on läinud lehte ja õitsema. Murule tekivad erinevad rohelised varjundid. Kooliõu on värvunud lausa erkroheliseks.

Varahommikune kaste muudab rohu niiskeks, märjaks, kuid see ei loe. Muru on niitmata, isegi see pole kuigi oluline. Miski ei häiri mind ega kevadet. Tunne on nii värske, õhk on mahe. Istun maha, rohu külm kaste ehmatab mu jalgu. Ma ei tee sellest välja, küll päike hiljem mu ketsid ära kuivatab.

Jahe tuuleke teeb olemise ärksamaks, samal ajal soojendavad päiksekiired mu keha. Istudes kevadises kooliõues, meenub mulle kevad maakodus – heinamaad, niidud … lasen nüüd käega üle pikkade niiskete rohukõrte, mille otsad paitavad minu peopesa.

Kuigi äikest pole veel olnud, on juba suur tahtmine paljajalu ringi käia nagu siis, kui olin veel väike laps. Päike sillerdab vastu koolimaja akendelt ja ma justkui ärkan üles – olen ju koolis kirjanduse õuetunnis.

Kevad on kohale jõudnud. Ta on roheline, värske, rõõmus, niiske, päikseline ja mõnusaid tundeid tekitav.

Annabel Toom
8.b klass

Olen aias

Olen tuul ja puhun aias.
Puhun õied õitsema,
puhun taimed tantsima,
puhun kuused kõikuma.
Olen tuul ja torman aias.

Olen vihm ja sajan aias.
Sajan väetid viljad sirgu,
sajan seemned sügavale,
sajan lehed lotendama.
Olen vihm ja kastan aeda.

Olen kiir ja kuldan aias.
Kuldan õied kullakarva,
kuldan taimed tärkama,
kuldan lilled lõhnama.
Olen päike, aiapäike.

Angely Koppel
7.b klass

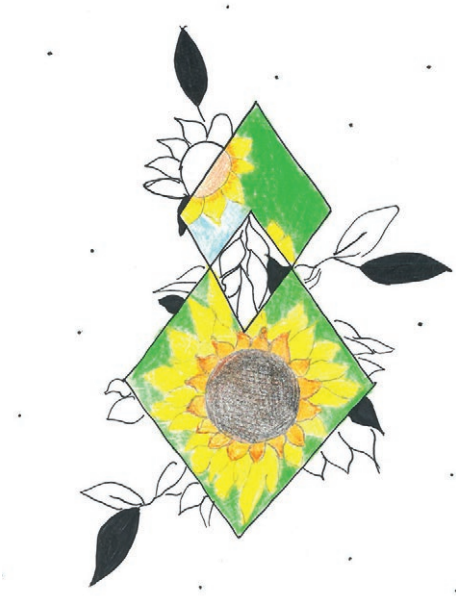

Elizabeth Ivask, 7.b klass

Agate Tillmann, 9.b klass

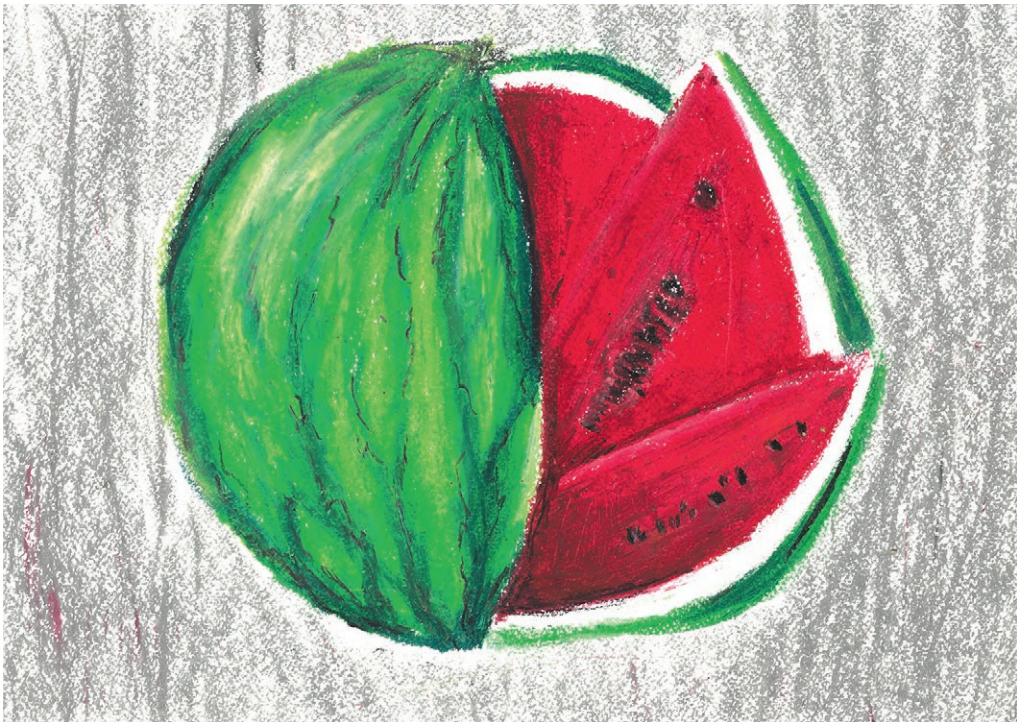

Hanna Uibokand, 9.b klass

Minu vanaema aed

Minu praegusesse kodukohta – Kolepi külla Võru vallas – koliti 1992. aasta sügisel. Peale sissekolimist hakati aeda looma ning isegi praegu pole see täielikult valmis. Nii iluaia kui tarbeaia rajamist on korraldanud minu vanaema.

Esimene asi, mis meie külalisele silma paistab, on lopsakas lillepeenar, mis algab väravast. See peenar pakub õiteilu kevadest sügiseni, sest seal õitsevad vaheldumisi pojengid, iirised, hostad ja päevaliiliad.

Meil on mitu lillepeenart, mis on niinimetatud kivipeenrad, sest peenravaip on kaetud väikeste kividega.

Minu lemmiklilled on tulbid ja neid on meil aias õitsemas päris mitut sorti.

Kevadel alustavad meil aias esimesena õitsemist krookused, kes pistavad nina samblavaibast välja juba päris külmade ilmadega. Neid on erinevat värvi ning sel aastal alustasid kõige esimesena õitsemist säravkollased krookused. Krookustele järgnevad sinililled, ülased ja nurmenukud. Kõik nad on ise meie aeda tee leidnud ja neid on iga aastaga üha rohkem. Eriti palju on meelespealilli. Siis on aed helesinine ja vanaema ei luba aias muru niita enne, kui meelespead on ära õitsenud.

Meie sõbrad ja tuttavad peavad meie aia uhkuseks iiriseid, sest iiriste õitseajal käivad mitmed meie sõbrad ja tuttavad neid imetlemas.

Suve jooksul õitsevad aias ka mitmed põõsad: veigelad, sirelid, põisenelad ja maranad. Lehtede ilu pakuvad kukerpuud.

Aias kasvab mitmeid viljapuid: õunapuid, pirnipuid ja ploomipuid. Viljapuudest on veel kirsse, arooniaid ja sinine kuslapuu, mis tegelikult on põõsas. Leidub ka paar pihlakat ning isegi kaks suurt punast sarapuupõõsast.

Maja taga asub põld, kus me kasvatame erinevaid köögivilju. Nende hulgas on kartulid, porgandid, kapsad, kaalikad, sibulad, peedid, kabatšokid, kurgid, kõrvitsad ning ka suhkrumais. Ühel pool põldu on mitu rida maasikataimi, teisel pool aga kasvuhoone, kus kasvatame tomateid, paprikat, rediseid ning vahel ka arbuuse ja meloneid. Kasvuhoone ees on veel kaks peenart, kus kasvavad lupiinid, iirised, ning tageetesed. Põld on meil omanäoline, sest peenrad ning nende vahed on kaetud põhuga. Vanaema ütleb, et nii pääseb kõplamisest ja ka suuremast rohimisest.

Kasvuhoonest natuke eemal asub väike tiik, mille ümber kasvavad hundinuiad. Ühel kaldal kasvab hulgaliselt võililli, millest saab teha siirupit; teises servas aga ungari sirelid ning üks lodjapuu. Tiigis elavad kogred, valgeamuurid, veekonnad ning sealt leiab ka erinevaid veeputukaid ning muid selgrootuid.

Maja taga on veel vaarikate kasvuala, mille keskel laiutab pamplipõõsas, üks söödav kuslapuu ning paar kirsipuud, mida linnud suvel rüüstavad. Sealt leiab ka vahtra- ning kasepuid, millest me mahla laseme. On ka mitu toominga-

puud, mis õitsemise ajal tugevat lõhna levitavad. Üks toomingapuu, mille tüvi on minust jämedam, kasvab maja nurga juures, täidab kevadel õue oma magusa lõhnaga ning talvel riputame selle külge lindude toidumaja ning pekitükid.

Meil on kokku 12 õunapuud, millest minu lemmik on „Martsipan"; kolm pirnipuud, millest üks on peaaegu ära kuivanud; kolm kirsipuud ja üsna mitu ploomipuud, nende täpset arvu ei teagi.

Meie aias kasvas suur kastanipuu, mis olevat sinna istutatud juba 1919. aastal. Puu oli suur nagu mägi ning kui ta õide puhkes, lõhnas kogu aed ning puu sumises mesilastest. Kahjuks oli puu juba vana, selle tüves oli õõnsus ning kuna see kasvas tee ääres, muutus ta ohtlikuks. Kaks aastat tagasi võeti puu maha tema 95. eluaastal.

Peale koera kaotust on meil hakanud aias luusima metskitsed ning võõrad kassid. Ka meie oma punane kass on õuekass ning vahel ta käibki toas ainult selleks, et toitu saada, seejärel viis minutit jälle õues ringi luusida ning siis uuesti meilt toitu küsida.

Minul on aias oma paar salapaika, millistest ma aga kirjutada ei saa, sest siis pole need enam saladuseks. Arvan, et minu vanaema aed on suur, huvitav ja ilus, olles igal aastaajal isemoodi, aga mitte kunagi igav.

Elen Alexandra Serikova
7.b klass

Suveseiklus Riias

Plaanisime minna koos perega suvel kuhugi sõitma. Valikus oli Põhja-Eesti ja Läti. Ühiselt valisime Läti. Mina tahtsin minna Jurmala veeparki ja teised tahtsid loomaaeda. Plaanisime veel minna Siguldasse ja vanade autode näitusele. Ootasin sinna minekut, sest tahtsin minna Jurmala veeparki. Olen seal mitu korda käinud aga tahtsin uuesti, sest seal on põnev. Otsustasime minna kolmeks päevaks. Ööbimise Riia kesklinnas broneerisime juba varem ette ja ühel ilusal esmaspäeva hommikul alustasime sõitu.

Sõitsime kolm tundi, jõudsime Sigulda linna. Seal käisime köisraudteel ja selle ligidal olevas seikluspargis nimega Tarzan park. Köisraudteel oli väga äge ja vahepeal ka hirmus. Seikluspargis olid ühed väga lahedad ja kiired autod, millega sai järsust mäest alla sõita. Siis sõitsime Riia kesklinna, kus pidime ööbima. Õhtul tutvusime Riia linnaga, eriti ilus oli vanalinn.

Järgmine päev me läksime Riia loomaaeda. Loomaaias olid erinevad loomad ja linnud. Kõige rohkem mulle meeldisid lõvid, sest nad olid väga ilusad ja suured. Ma oleks tahtnud muidugi kuulata kuidas nad möirgavad, aga kahjuks seekord nad seda ei teinud. Mulle meeldis vaadata ka kaelkirjakuid ja sebrasid. Peale loomaaeda läksime vanade autode näitusele. Nii huvitav oli vaadata vanasid autosid.

Kolmandal päeval me läksime Jurmala veeparki. Kui me sinna jõudsime, siis seal oli väga pikk järjekord. Kui me sinna sisse saime, läksin ma kohe esimesse torusse alla laskma. Seal oli päris palju torusid, kus ma kõigis käisin. Ma läksin ka väljas olevasse veeparki, kus oli üks päris hull toru ja kuhu ma enda pea 2 korda ära lõin. Peale Jurmalas käiku läksime söömas ja siis hakkasime sõitma kodupoole.

Mulle meeldisid kõik kohad , kus me käisime. Köisraudteel ma polnud käinud ja see oli midagi uut. Ka Tarzani seikluspargis käisin esimest korda. Vanade autode näitusel pole ma ka varem käinud ja see oli huvitav. Loomaaias ja Jurmalas olin varem käinud, aga ikka oli vahva.

Kokkuvõtteks oli väga tore perereis. Eriti tore oli, et saime kogu perega koos olla. Järgmine suvi kindlasti plaanime ka koos perega reisile minna.

Rico Klaanberg
6.b klass

Parim suvesündmus

Augustis toimus Tamula rannas sündmus, mida olin pikalt oodanud. Toimusid Võru maakonna meistrivõistlused rannavolles, millest võtsin osa koos oma trennikaaslastega. Ühes tiimis mängis kaks mängijat ning minu tiimikaaslaseks oli klassivend Regan.

Meie vanuseklassis osales võistlustel seitse poiste võistkonda. Iga tiim oli tugev, oodata oli suurt vastasseisu ja põnevat mängu. Enne võistlust treenisime laagris ja valmistusime mänguks. Minu ja Regani plaan oli kõik meie nipid ja trikid enne võistlust läbi rääkida ning seetõttu läksime juba tund enne mängude algust randa kohale.

Palliplatsil olime kohal esimestena. Alustasime soojendusega ning peagi saabusid ka teised võistlejad ja meie treener Timo. Võru maakonna meistrivõistlused rannavõrkpallis olid alanud. Põnevus oli laes ning esimese mängu alguses olin isegi veidi ärevil. Tegelikult polnud esimene mäng mulle ja Reganile kuigi raske ning võitsime selle kindlalt 2-0. Teise ja kolmanda mängu võit tuli ka üsna kergelt, aga poolfinaali mängus läks asi juba põnevaks. Andsime endast parima ning võitsime poolfinaali mängu raskelt, aga kindlalt. Finaalmängu keskel olime Reganiga väga rõõmsad, sest olime võitnud esimese geimi. Teise geimi lõpus läks mäng keerulisemaks, olime kaotusseisus. Läbi ime suutsime siiski võtta seitse punkti järjest ning võit oligi meie!

Võita aitas meil kindlasti ettevalmistus ja hea koostöö. Kõige parem oli see, et mängude ajal ei läinud me tiimikaaslasega närvi ega muutunud üksteise peale kurjaks. On oluline toetada ja julgustada oma kaaslast nii heas kui pingelises olukorras. Pinget oli palju, kuid võidurõõm oli seda suurem!

Need võistlused jäävad mulle kauaks meelde. Just see mäng oli pikalt oodatud ning pakkus palju pinget ja rõõmu. Saime Reganiga kaela kuldmedalid ja kanname uhkusega Võru maakonna meistri tiitlit.

Robert Luik
6.b klass

Rõõm sügisest. Emily Ethel Meldre, 4.b klass

Värviline sügispäev

õun punapõskselt ladval päikest püüab
ja lillakas ning kollane on ploom
on tumelilla kreek end ära peitnud
vaid pirnil säilind veel ta roheline toon

mets kutsuvalt on seenelõhnaline
seal tooni annab kanarbikuvaip
hallroheline sammal nagu pehme padi
ja marjapärlitest on tikitud seal kõik

kuldkollaseks on varsti värvund kased
ja vaher lehtedest on kirju mere loond
ja kuigi tihti tinahall on taevas
siis värviline sügis meele rõõmsaks loob

Katariina Needo
8.a klass

Sügise värvid

Suvi on pööranud selja.
Puulehed on kuldkollased kui päike,
mis ei naerata enam.
Järvel peegelduvad puud
kui värvikirev vikerkaar.

Taevas on hall kui hunt,
kel silmist helkivaid pisaraid kallab.
Öömustal järvel ujub pruutkleidis luik.
Valmistumas lennuks soojale päikesemaale.
Seal taevas on Facebooki-sinine
ja aasad on laimirohelised.

Mattias Reemann
8.a klass

Kirju sügis

Kuldkollane kui mesi on sügis saabumas.
Ilm on muutlik kui Eestimaa suvi
Raju vihm ja vikerkaar käsikäes käivad
Jänes välgukiirusel uru poole teel,
Uinuv sügis on käes.

Sinisem kui sirel on sügisõhtu ilm,
Üpris kiirelt värvisahin kattis maapinna.
Galoppides liikus suvi, värvis puudel lehed kirjuks.
Igavikune sügis tuli ja pliidil keeb pott,
Sügisannid värvilises puulehes.

Tehor Kookmaa
9.a klass

Eliise Meho
6.a klass

Grete Liis Laats
7.a klass

Tormine sügis

Tormituul merel tõstab pead
Ohkavad männid kalda kaljude peal
Rasked veepiisad langevad süngetest pilvedest
Merelained kui seinad kõrguvad kallastest
Aeg on minna tormi eest varju
Igal sügisel sellega harju
lapsed istuvad soojas toas
Ainult tuul ulub väljade peal

Richard Zeno
8.a klass

Sügismõtisklus

Toredal soojal sügispäeval
märkasin vahtralehti,
mis olid punased kui veri.
Puud hakkasid muutuma
luuasarnasteks ja oli tunda,
et suvi on pööranud selja.
Kollase päikesekera soojuses
põõnas trepil laisk,
vöötrajavöödiline kassivolask.
Ees ootas suur osa sügisest,
kus jahedate tuulehoogude käes
puud kummardavad maani
ja kõik linnud valmistuvad
ülepeakaela pikaks teekonnaks,
seltskonnalõvina tuntud
tuttav süsimust vares
kogub toidupalukesi.

Uko Pärt Suurküla
8.a klass

Värvikirev sügis

Suvi on nüüd läbi saanud,
sügis jälle kätte jõudnud
Uus kooliaasta alanud,
lastel ninad õpikus.

Õues puhub kõva tuul,
külm poeb naha vahele.
Hea tunne see ei ole,
jope tõmban selga ma.

Värvikirevaks on loodus
muutund lausa üleöö.
Meie kuldnokad pesakastist,
välja kolinud on nüüd.

Linnud lendavad nüüd lõunamaale,
värvikirevat sügist nad ei näe.
Loodus on nii imeline,
sellest pildi maaliks ma.

Liisa Provotorov
9.a klass

Sügis

Seisatan – pilk uurimas
Facebooki-sinist taevast,
kas ongi käes
vikerkaarevärvides sügis?

Olen kui üksik vahtraleht
teiste hulgas, nagu roheline
algaja, kes arvab, et õunad
on nagu punased
lõngakerad puu otsas.

Eemal märkan järvel ujuvat
valges pruutkleidis luike,
kes saadab minuni huike,
et suvi on pööranud selja
ja päike ei naerata enam.

Mina kui seltskonnalõvi siis
hõikan, ära ole kui kodukana –
käes on värvide aeg, kus
vikerkaar joob jõest vett
ja puud kummarduvad maani.

Oliver Olesk
9.a klass

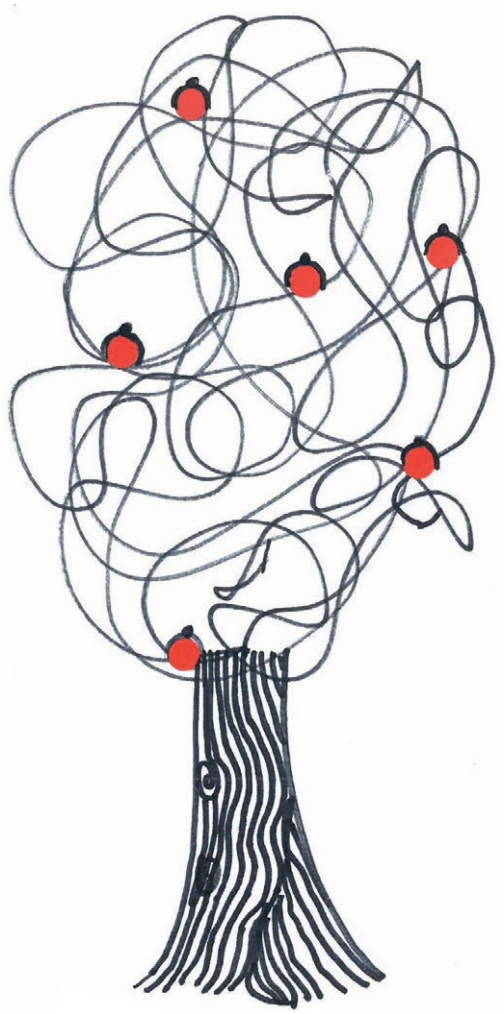

Kristelle Annemarri Lauri, 3.c klass

Kurgipäev

Me kurgid ära korjame
ja emaga neid soolame,
sest käes on kurgipäev.

Me muudkui laome purke
ning ema soolab kurke.
Päev ruttu mööda läeb.

Ja kui ükskord talv on käes,
siis kõigil kurgid käes.

On laual tühjad purgid
ja otsas soolakurgid.

Lisette Suik
8.a klass

Kaks haikut

Kollane päike
otse minu seljale.
Käes sügisõhtu.

* * *

Kaelkirjakule
ei meeldi apelsinid.
Tahab porgandit.

Maron Männiste
5.d klass

Digris Räst, 8.a klass

Lumi sadas vaikselt

Lumi sadas vaikselt, laialt,
kikivarvul sadas lund,
sest et meie koolimajas
oli tähtis mata tund.

Lumi segada ei soovind
laste koolitundi,
hoopis aidata neid proovis
sadas mitu tundi.

Et nad peale tunde saaksid
teha lumememme,
enne kui neil järgi tuleb
koolimajja emme.

Gärt Getter Rest
1.b klass

Jõulud ikka tulevad

Lumevaip on vahest maas
ning siis jälle sulab taas.
Jõulud ikka tulevad
lumega või lumeta.

Toni Saarepuu
4.a klass

Suured kuused, väiksed kuused
sees on kuused, väljas kuused,
sest need on jõulukuused.

Hannes Viljamaa
4.a klass

Jõuluaeg on tulemas,
kamin vaikselt põlemas.
Vanaema jälle koob.
Jõuluvana kingi toob,
Vaatan paki sisse ma,
mõtlen: Mis ma seekord saan?

Lisette Suik
4.a klass

Käes on aeg, kui kõik on vaikne
Iga pere on nüüd paikne.
Ilus, valge jõuluaeg,
avatud on meie aed.
Et saaks jõuluvana tulla,
kinkidega meile küll.

Lisette Stalkov
4.a klass

Kogu pere kokku tulnud,
toas on ehteis kuusepuu.
Lapsed on kõik tublid olnud,
kõigi näol on naerul suu.
Jõuluvanalt ootavad kõik
kingitusi õige häid.
Ainult väike Oskar mõtleb,
Kas kõik lood tal pähe jäid.

Katariina Needo
4.a klass

Päkapikud kõnnivad,
susse taga otsivad,
kommi sisse panevad
ise ruttu lippavad.
Tööpäev neil on pikk ja raske:
sada last on käia läbi,
päkapikud väsind juba.

Maron Kuur
4.a klass

Päkapikud käivad ringi
toovad sussi sisse kingi.
Vaatavad nad akna taga,
et kas ma olen vahel paha.
Jõuluvana ootan,
järsku teda kohtan
Jõulumees mult salmi ootab,
mina kinki saada loodan.

Lola Väljan
4.a klass

Joss Dolenko, 3.c klass

Karola Siilbaum, 3.c klass

Kuusepuul on kard,
jõuluvanal pard.
Ukse peal on pärg,
laua peal mäng.
Kausi sees on piparkook,
tassi sees kuum jook.
Minul valmis luuletus,
jõuluvanal kingitus.

Regina Aare
5.d klass

Koju tõime kuusepuu,
keegi lasi õhku kuu.
Väljas on nüüd kohe valgem,
tunne ülevam ja helgem.

Anri Neeve
5.d klass

Kinki tahab valevorst -
talle meeldib verivorst.
Päkapikk
on sama pikk
kui verivorst.
Vorst on talle kasulik.

Maron Männiste
5.d klass

Seinte peal on tuled,
kuusel valged suled.
Laua peal on piparkook,
selle kõrval õunajook.
Nüüd ma ootan jõuluvana,
kes siin käinud. Sedasama.
Jõulutaati.

Roger Kranich
5.d klass

Pimedas liiguvad tuuled,
külmuvad ära kõik huuled.
Karu on koopasse pugend,
pakane väljas on tugev.
Jõuluvana kinke toomas,
kaugelt juba maja hoomas.
Tuppa sooja kippus ta
läbi tahmas kamina.
Tema otsis lapsi häid,
sest et neile kinke tõi.
Kaminas põleb nüüd tuli,
soovin sulle häid pühi!

Helir Hoop
5.b klass

Toas istub väike kuuspuu,
väljas särab kaunis kuu.
Ringi sõidab jõuluvana,
et saaks maitsta ahjukana.
Laua peal on pohlamoos,
jõuluajal kõik on koos.

Eva Piirisild
5.b klass

Ahjust tulid piparkoogid,
valmis said ka jõulujoogid.
Piparkookidel glasuur!
Jõululaud oli päris suur.
Taevast alla sadas lumi,
lastel juba suur on huvi.

Lona-Marie Kalk
5.b klass

Käes taas on talvekuu,
toas särab kuusepuu.
Laual on piparkook,
selle kõrval magus jook.
Laua peal ka pohlamoos,
kogu pere nüüd on koos.
Lapsed loevad luuletust,
ootavad nad kingitust.

Laura Pärnasalu
5.b klass

Näoga mere poole

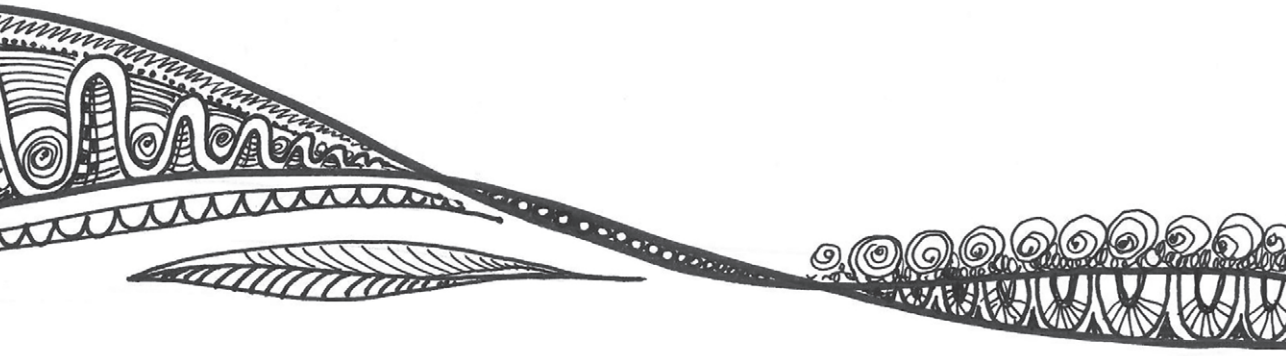

Lara Johanna Luks,Angely Koppel, 9.b klass

Meri võib olla

Meri võib olla nii leebe kui karm,
merel võib olla nii vaikus kui torm.
Kui meri on leebe, ta külla meid kutsub,
kui meri on karm, ta eemale tõrjub.

Lõunamaal meri on mõnus ja soe,
rahvas lainete vahele poeb.
Põhjamaal meri on karge ja jahe,
kuumema ilmaga ujuda lahe.

Merel võib laevaga nautida sõitu,
paadiga on veidi jubedavõitu.
Surfarid naudivad tuulist ilma
isegi siis, kui vett pritsib silma.

Merel vaadet piirab vaid silmapiir
ning lainetelt peegeldub päikesekiir.
Selline meri rahustab mind,
rõõmustab süda ja rahuneb hing.

Robin Puolakainen
6.b klass

Rahel Ariel Kaur, 8.b klass

Meri

Idakaares merel torm,
läänes paistab päike.
Minu meel on sama morn
nagu idas äike.

Ranna ääres inimesed
jälgivad, kuis meri keeb.
Lähenemas tormipilved,
need on tumesinised.

Elus on ka tuuled, tormid,
nagu merel, nii ka maal.
Meie peame leidma päikse,
las siis selle toob meil vaal!

Karl Jakob Pintmann
6.b klass

Lainete võitlus

Merelained pekslevad vastu kive.
Vahtu pritsib.

Suurte seintena lähenevad lained rünnakus rannale,
kuid langevad silmapilk,
kui kohale jõuavad.
Vahtu pritsib.

Seisan liival vaikides.
Vaatan lummatult seda võitlust.
Tunnen tõmmet mere poole.
Tunnen, et hing tahaks ühineda selles võitluses,
kuid jään paigale
ja ootan kannatlikult lõppu.

Hommikul ärgates kuulen taas lainete kutset.
Jooksen randa, kuid võitlusest –
pole jälgegi.

Meri sillerdab. Kajakad kisendavad.
On saabunud rahu.

Katrinka Josephine Savimägi
6.b klass

Mina ja meri

Mere kõrval muutun mina
tühiseks ja väikseks.
Mina, kes ma olen ikka
pidanud end päikseks,
kelle ümber keerleb maailm.

Mere mühin, kõrged lained –
nendega ei harju.
Selles müras ju
ei kuulda mind,
kui mina karjun.

Vete sügavus ja rohkus,
ei kusagil näe lõppu.
Piltidel on meri tore:
laevad, vaalad ehteiks.
Kui hakkab väikseks
muutma mind,
keeran lihtsalt lehte.

Kelly Filing
6.b klass

Bipolaarne

Oma laiuvas suuruses võib ta meid ehmatada.
Tema külmad ja vahused pritsmed ergutavad ja toovad kaine mõistuse tagasi ning meid teadvusele.
Ta on tundeline ja ettearvamatu.

Tal on oma mäng reeglitega, mida me kunagi ei avasta.
Teda ette ei tea, peab ette vaatama, kui otsustame tema seltsis hullata.
Tema on see, kes selles mängus otsustab.
Tema juhib meie saatust.
Tema on see, kes juhib seda mängu, millesse just astusime.
Tema otsustab, kes kaob, kes jääb.
Tema on meie kuningas, tema käes on pult.
Ärme vihasta ega alahinda teda.
Ta on meist vägevam, tema teab reegleid.

Lained loksuvad, paitavad ja möirgavad.
Tema mäslevad tunded võivad meid ühe hetkega neelata.
Oleme kõik tema lõksu langenud.
Ta võitis meid oma ilu ja müstikaga.
Ta varjab endas tervet universumit: miljoneid avastamata paiku.
Ta on justkui Pandora laegas, mida soovime avada, aga seda ta meile ei luba.
Ei tea, kas hoolivusest või põikpäisusest,
kuid me jätkame vastu puiklemist, isegi kui me teame, et uudishimu tapab.
Teeme edusamme tema reeglite kukutamises.

Öösel ta huilgab, kui midagi on lahti.
Siis on meie otsustada, kas toidame teda veel või ütleme ei
ja leiname kaotatuid hingi.
Vahel on kurbus nii suur, et me tormame tema sisse lootusega
vahetada enda hing teise vastu.
Harva päästame ja tihti kaotame mõlemad.

Liisa Veddel
8.b klass

Kaunis päev

Kui sa jõuad mere äärde,
vesi tõuseb poolde säärde.
Vetikad on siin ja seal,
varsti on nad sinu peal.

Silmapiir on sinna jäänud,
kuhu jäid ka teede käänud.
Päike särab kõrgemalt,
raskus langeb õlge pealt.

Peatselt avastan end sõudmast,
rõõmsalt oma koju jõudmast.
Kõrvus kuulen loksumist.
Vajan merd, head seltsilist.

Maris Huik
8.a klass

Lõpmatu tumehall meri

See lõpmatu tumehall meri
päikese taaskord kustutas.
Lõpmatu tumehall meri,
oma embusesse meid kutsub ta.

Ja me läheme,
püüdes viimase päikesekiire.
Me läheme kõhklemata,
kombates maailma piire.

Ja ainult see helevalge koidik
takistab meid siin igavesti viibimast.
Jah, see kuradima helevalge koidik
leiab meid taas teineteise vastu liibumast.

Rahel Ariel Kaur
8.b klass

Meri on elus

Meri.
Milline ta siis õigupoolest on?
On ta leebe ja õiglane
või hoopis halastamatu ja julm?
Ta annab meile nii palju,
elu ja ilu ja rahu...
Ja siis äkki muudab oma meelt,
hakkab mässama
ja hävitab kõik oma teel.
No proovi sa siis teda kirjeldada.

Muidugi on teda
ka naistega
ja nende tujudega võrreldud,
sest ega keegi naistest ka eriti aru ei saa.
Ei mehed, ega,
pean tunnistama,
ka naised ise.
Kuid kas selle pärast
peab meri jäämagi kirjendamata?

Tema auks on ju nii palju laule,
luuletusi ja isegi muinasjutte kirjutatud.
Teda on kirjendatud
kui igavest muusikut,
kellest ei tüdine kunagi.
On ta siis rahu ise
või vahutav ja mäslev,
paneb ta alati inimese
end paremini tundma.

Ma arvan,
et meri ise
on üks suur elu
ja me peame teda sellisena
austama ja hoidma.

Kaisa Vink
9.b klass

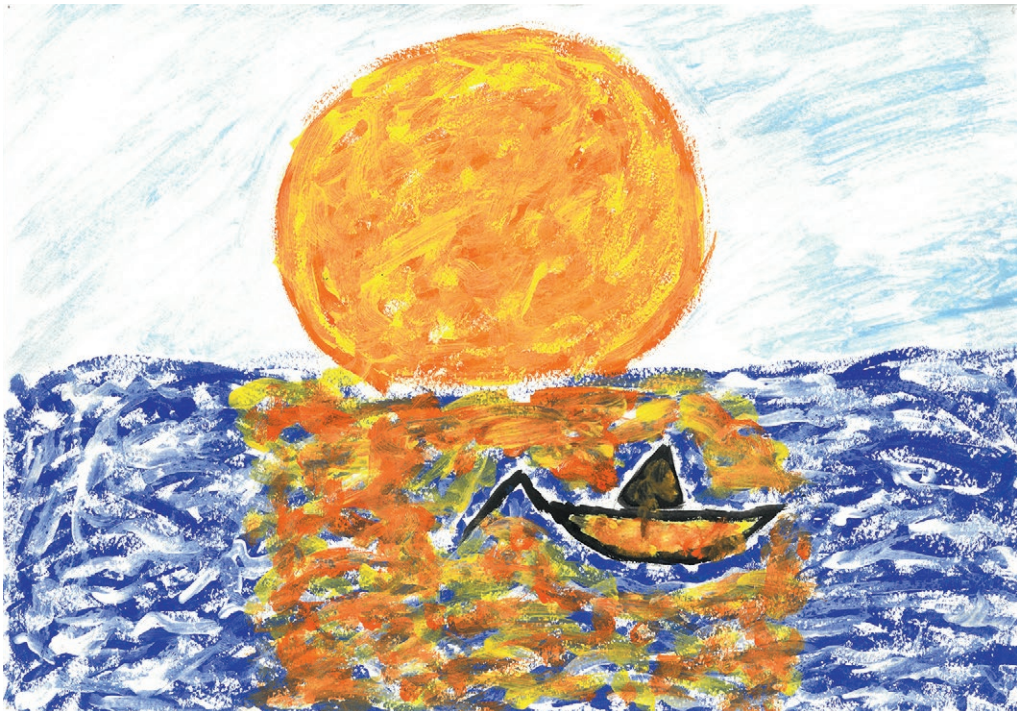

Kädi Kuus, 9.c klass

Vaikne meri

Üks purjekas on veteväljal
jäänud vette kinni.
Tuul on täna ära läinud,
ei tonksa tüüripinni.

Purjed rippus, nutused,
keegi nendega ei mängi.
Kipper pugis kõhu täis
ja keeras oma sängi.

Isabel Melani Jõgi
8.a klass

Lained

Laine limpsib rannakive
musti, tummi, libedaid.
Vahel pritsib üle tammi
piisku, soolast kibedaid.

Täna meri rahulikult
rullib laineridasid.
Alles eile tuul ja lained
võidujooksu pidasid.

Michelle Aurelia Jõgi
9.b klass

Hetk pärast vaikust

Meri, mähi mind oma embusse.
Kata veega kogu mu hing.
Mata mind lainetesse,
sest ees ootab häving.

Meri, uputa mu deemonid.
Pese ära mu pahelisem pool.
Unusta need teised, need miljonid,
uha ära mu pisaravool.

Puhasta mind kõigist pattudest,
ma vajan vabadust.
Sel tormisel ööl pole vaja muud
kui sind, meri, ja armastust.

Hanna Uibokand
8.b klass

Poiss ja meri

Saaremaal elas kord üks pere. Peres oli 10-aastane poiss, kelle nimi oli Karl. Poisile meeldis hirmsasti merd sõita ja kui vähegi võimalik, läks ta oma kalurist isaga merele kaasa.

Ühel päeval otsustas Karl, et tahab end üksi merel proovile panna. Ta hakkas kõpitsema vana paati, millega kavatses merele minna, kuid jälgis hoolega, et vanemad teda selle tegevuse juures ei tabaks. Mõne nädala pärast sai paat meresõidukorda. Terve järgmise nädala pakkis poiss salamahti asju – võttis kaasa süüa, riideid, magamiskoti, navigeerimisseadme ja muid vajalikke asju. Poiss otsustas, et jätab vanematele kirja ja asub teele.

Puhkepäeva hilisel hommikul astus ta kodurannas paati, lükkas end kaldast lahti ja läks. Rahulikult sõudis ta enda tehtud aeruga ning otsustas, et sõidab mandrile. Mitme tunni pärast jõudis Karl väikese asustamata saare juurde. Ta randus ning lõi lahti pikniku. Alles nüüd tuli talle pähe, kui väga tema vanemad võivad muretseda. Poiss kahetses oma otsust tulla üksi merele, kuid teha polnud enam midagi ja peagi hakkas ta edasi mandri poole aerutama.

Möödus palju tunde ning Karl väga väsinud. Poiss jäi pidama ühel tillukesel laiul, puges magamiskotti ja uinus.

Unes nägi Karl, kuidas ta peab igaveseks saarele elama jääma. Ta kasvab suureks ja näeb välja nagu metslane. Poiss peab toituma taimedest ning kaladest ja ehitama endale varjualuse, mis kaitseks teda vihma ja tuule eest. Elu näeb välja üsna samamoodi nagu Robinson Crusoe raamatus, mida isa talle kunagi unejutuks oli lugenud.

Hommikul ärgates oli ta oma veidra unenäo unustanud. Ilm oli ilus ja lainetus merel oli rahulik. Karl sõudis ja sõudis ning lõpuks tundus talle, et ta näeb kaugel Virtsu sadamat ja randa. Lähemale jõudes sai poiss aru, et jõuabki kohe maismaale. Natuke aerutamist veel ja Karl maabus Virtsu veidi kivises rannas.

Paadist välja astudes nägi ta oma suureks üllatuseks ema ja isa tema poole jooksmas. Ema hakkas teda kohe kallistama ja noomima, kuid isa ütles ainult: „Eks see meri ikka tõmbab Eesti meest enda poole.“

Roosmarii Räim
5.b klass

Mereäärne mõtisklus

Seisan pangal ja vaatan merd. Jälgin, kuidas selle rohekad lained kord tõusevad ja siis rahulikult koos valge vahuga kaovad. Vaatan kaugusesse, mõeldes, mis asub seal silmapiiri taga, kus hallide pilvedega kaetud taevas ja vaikselt mässav meri kokku saavad.Ehk on keegi teisel pool, ka seismas ning samu mõtteid mõlgutamas kui minagi. Või on seal majakekus üks väike lopsakas vanamemm end sellise nukra ilma eest peidab, kiigates vahepeal oma aknast välja, oodates ilma selginemist.

Selliste mõtetega sulen silmad ja hingan sisse niisket ning soolakat, kuid värskendavat õhku. Tundub, nagu hakkaks varsti sadama. Vaevalt olen sellele järeldusele jõudnud, kui juba maanduvad esimesed piisad minu näole, riietele ja juustele. Jään nüüd vihma tibutamist vaikselt kuulama. Kuulan ka mere tasast, kuid aina vihasemaks muutuvat kohinat. Kuulan tuult, mis sosistab mu kõrva lugusid kaugetest maadest ja sealsetest rahvastest, tuues kaasa lihast ja luust läbi lõikava külma.

Seisan niimoodi natuke aega, kuni võtan sügava hingetõmbe, astun paar sammu tagasi, et hoogu võtta ning hüppan. Kukkumine toimub nagu aegluubis, kuid isegi siis jääb see hetk liiga lühikeseks ning juba tunnengi, kuidas külmad ja rohekad lained mu neelavad, pillutades mind igasse ilmakaarde. Võitlen neile vastu, proovides iga hinna eest pinnal püsida. Kuid mida rohkem ma võitlen ning siplen, seda kaugemaks mu eesmärk muutub. Lõpuks ma alistun ja lasen merel oma tahtmise saada. Olen liiga väsinud võitlemast. Sellega lõpetan oma haledad katsed pinnal püsida ning lasen merel mind vabalt väntsutada, mulle ebamugavalt kopsudesse tungida ning minu leegi jäädavalt kustutada.

Elise Marie Olesk
7.b klass

Anita-Grace Pedask, 5.b klass

Meri kui sõber

Merereisid on väga erilised ja mõnusad. Kerge üksindusetunne on seal naljakalt meeldiv. Vaikne, rahulik õõtsumine. Looduse hääled ja need emotsioonid! Raske kirjeldadagi.

Õhtune mandrilt lahkumine. See, kus tänavavalgustid järjest rohkem selja taha jäävad ja kus kõik aina pimedamaks muutub. Sina, tuul ja meri. Mõnus õhk, mis sasib juukseid ja lainete kohin, mis paitab kõrvu. See on nauditav.

Saabub öö, vaatad mere poole. Igast küljest on näha vaid lõpmatust. Kõik on pime. Vaid laeva ümber pekslevate lainete juurde paistavad õrnad tuled. Sa lased juustel lennelda ja merel rääkida. Täna on ta veidi tusane ja võib märatsemist oodata. Heidad pikali ja tunned, kuidas kõik loksub, nii et süda hakkab õrnalt läikima. Samas on see kuidagiviisi mõnus. Meri aitab uinuda. Ta tantsib väsimatult. Hommikuvalges näed ja tunned, et meri on rahunenud. Sa justkui hõljud õrnalt. Tõuseb päike ja taevas on kui maalitud. Seisad rahulikult – sina, tuul ja meri. Peagi paistab killuke maad. Jätad merega hüvasti ja lubad, et tuled tagasi.

Aveli Marie Heinvee
7.b klass

Värviline meri

Merd on sinist, Punast, Musta.
Muust ei unista ma,
kui et näha saaks
kord merd Punast, Musta.

Punases meres koralle on palju,
palju seal veidraid ja kirevaid kalu.
Musta mere kohta sa küsi või palu,
öelda ei oska ma fakte ei nalju.

Punane meri sootuks on sinine,
vaata sa maalt, õhust või veest.
Uuri väljast või uuri seest.
Seda ei tea, miks nimi tal Punane.

Hanno-Laur Kunnus
7.a klass

Emiilia Räim, 3.c klass

Mia-Marleen Klaanberg, 3.c klass

Ukselävel, trepi ees

Ukselävel, trepi ees,
lainetab meil meri suur.
Tormi ajal kõik on vees,
kaasa arvatud ka kuur.

Nii häda kui ka vaeva
näeb pidevalt merega.
See lihtsalt päevast päeva
meid uputab perega.

Kolida me ka ei taha,
koht on seal väga hea.
Kulutasime siis raha
ja aed kerkis üle pea.

Muret enam meil ei ole,
aed hoiab kinni kõik vee.
Kuuris ka vett pole
ning meile väga sobib see.

Nüüd on kõigil süda rahul,
elame taas rõõmsalt koos.
Keegi pole enam pahur
ja meri mäsleb täies hoos.

Cassandra Piirioja
7.c klass

Mina ja meri

Merel esimese reisi
tegin palju enne teisi.
Juba kahekuuselt ma
sõitsin Stockholmist Tallinna.

Läänemerel mitut puhku
sõitnud Stockki, mitte Ruhnu.
Ujuda on olnud lahe
Pärnu ja ka Käsmu lahes.

Tagasi vähem kui aastat viis
perereis mind Hispaaniasse viis.
Ma ujusin nagu kõik mu peres
sinavas soolases Vahemeres.

Mullu jõudsime Inglismaa randa,
saime matkavarustust seal kanda.
Rannas kaljudel ronisime,
La Manche väinas suplesime.

Mere juures mind võluvad
liivarand ja lained ägedad.
Ujuda meres on mõnus.
Kahju, et merd pole Võrus.

Mihkel Kuklane
7.a klass

Uku Udras, 7.a klass

Näoga mere poole

Näoga mere poole,
seisan vahuses vees.
Tuul pillutab laineid,
kive murravad need.

Näoga mere poole,
kuulan lainete häält.
Paberlaevuke vapralt
võitlust merega peab.

Näoga mere poole,
silmis sinirohekas helk.
Huultel soolased pritsmed,
suus mere mõrkjas mekk.

Näoga mere poole,
kaldast kaugenen nüüd.
Vaatan loojuvat päikest,
kõrvus kajaka hüüd.

Näoga mere poole,
vaatan kaugusse ma.
Rännuigatsus tekib.
Kui minna vaid saaks!

Andra Annmann
7.c klass

Igal lapsel peaks olema lemmikloom

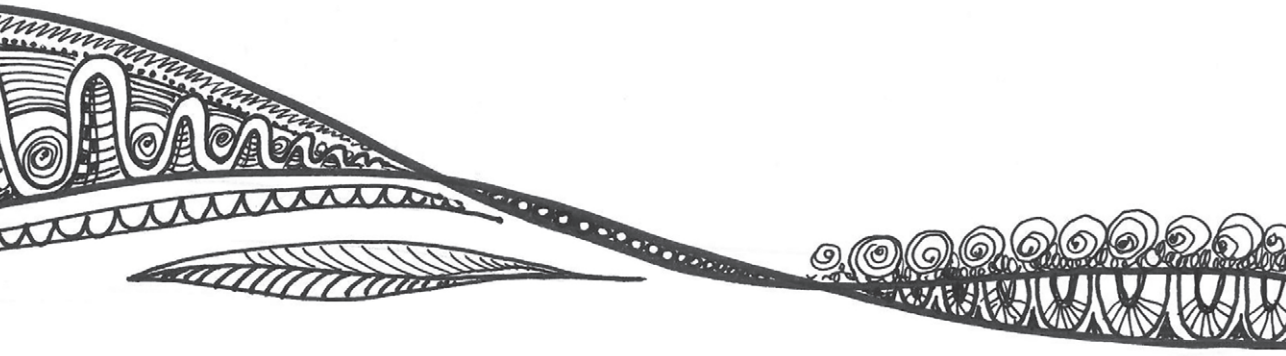

Taksikoer Brita

On tuntud tõsiasi, et lapsed, kes kasvavad üles lemmikloomadega, on julgemad, neil on rohkem kohusetunnet ja nad on aktiivsemad. Mis kõige tähtsam, neil on alati mängukaaslane ja sõber. Viimane ongi suurimaks põhjuseks, miks lapsevanemad enda lastele kas koera, kassi või muu looma võtavad. Nii tegid ka minu vanemad ja ostsid mulle koera.

Olin alles 7-aastane, kui sain endale esimese kutsika. Mäletan, et olin väga elevil, kui isa mulle teatas, et me võtame taksikoera. Hakkasin kohe mõtlema tema nime peale ja hakkasin emaga nõu pidama. Ma pakkusin välja, et paneksime talle nimeks Britt, sest olin just vaadanud multikat „Alvin ja koopaoravad" ja seal oli orav nimega Britt, kes oli mu lemmik. Ema arvas, et kui ta nimi oleks Britt, siis oleks teda raske kutsuda ja panime talle sarnase nime Brita. See mulle sobis, sest see sarnanes minu pakutud nimega väga.

Kui lõpuks see päev kätte jõudis, kui saime ta koju tuua, olin ma väga rõõmus, kuid kartsin samal ajal, sest ma polnud kunagi koera eest hoolt kandnud. Autosõit koos kutsikaga koju läks kiiresti. Koos temaga kodus olles jõudis mulle alles kohale, et mul on nüüd koer. Selle mõttega harjumine vajas palju aega. Toas olles lasime tal maja peal ringi uudistada, et ta uue keskkonnaga harjuks. Ta vaatas kõik maja toad läbi ja leidis lemmikkoha, kus oli soe ahi. Ahju äärde panime ka talle suure pappkasti koos pleedidega, et tal seal mugav oleks. Ta harjus enda uue elukohaga päris kiiresti ära ja nautis seda, et sai vabalt õues ringi joosta.

Käisime temaga tihti pikkadel jalutuskäikudel, mängisime palju ja nautisime niisama koosolemist. Üks meeldejäävamaid mälestusi on see, kui käisime koos Vagula järve ääres jalutamas ning kui me ranna ääres vett pritsides jooksime. Mu eredaim mälestus on aga see, kui läksime koos pere ja temaga jaanipäeva pidama. Seal oli ka teisi koeri, kuid neid ta kartis, sest ta polnud kunagi teiste koertega kokku puutunud. Jalutasime seal, ujusime ja jooksime ringi niisama. Ta nautis seda kahte päeva väga, kuna teda saab üritustele kaasa võtta üsna harva, sest asutused ei luba koeri igale poole. Ta oli alati mu parim sõber ja mängukaaslane ning seda on ta praegugi.

Noorena oli ta terve ja probleemivaba taks, kes harva loomaarsti juurde käiku vajas, kuid kui ta vanemaks jäi, hakkas tervis vahepeal streikima. Kui ta oli kuueaastane, diagnoositi tal epilepsia. Talle kirjutati rohud, et tal krambihooge ei tuleks ja et me ei peaks tema pärast nii muretsema. Need rohud töötasid, ja tal polnud enam pikka aega mingeid haigusi. Kuid kuna ta on taks, tulid tal seljaprobleemid.

Ta ei suutnud kõndida päris tükk aega ja pidi olema põletikuvastastel rohtudel. Tema paljude terviseprobleemide tõttu olen nüüd julgem ja ei karda

minna kellelegi appi, kes hädas on. Mul on nüüd veel suurem soov saada loomaarstiks, sest tahan loomi aidata.

Minu vanemate otsus mulle koer osta oli üks kõige paremaid asju. Ma sain tänu Britale palju julgemaks, hoolsamaks ja õppisin olema abivalmis, kohusetundlik ja sõbralik. Mu koer on teinud mu elu palju huvitavamaks, rõõmsamaks ja paremaks. Olen emale ja isale väga tänulik, et sain sellise võimaluse juba väikesest saadik omada koera, kes mulle nii palju õpetas.

Kadri-Triin Kõoleht
7.b klass

Alisa Kirillova, 6.c klass

Tommy

Igal lapsel peaks olema oma lemmikloom, kas koer, kass, jänes, siil, hamster, kalad, kasvõi putukad. Nii kaua, kui ma ennast mäletan, olen ikka koera tahtnud. Oma esimese koera sain üle-eelmisel aastal novembris. Ma ei jõudnud tema tulekut kuidagi ära oodata. Ta on mulle kõige kallim.

Minu koera täispikk nimi on Tommy Kora De Vud. Me kutsume teda lühidalt Tommy. Minu koer on Jack Russelli terjer. See koeratõug on pärit Inglismaalt. Iseloomult on ta elavaloomuline, julge, väsimatu, heatujuline, sportlik, olles mulle suurepärane kaaslane. Tommy on väikest kasvu põhivärvuselt valge siledakarvaline pruunide laikudega isane koer. Tommy on sündinud 1. oktoobril 2016. aastal. Praegu on ta 1aastane ja 7kuune.

Kutsika valisime kahest pesakonnast. Kõigepealt käisime Tallinnas kutsikaid vaatamas ja siis ka Lätis Valka linnas, need kontaktid leidis minu onu internetist. Eelnevalt pilte näinud, valisime välja ühe kutsika, kuid kohapeal Valkas kutsikaid nähes sattusin nii suurde segadusse, kuna kõik olid nii toredad. Sellel hetkel tahtsin kõiki kutsikaid kohe kaasa võtta. Pika valimise peale eristus minu jaoks teistest kutsikas, kellel olid vasakul kõrval väikesed pruunid täpid. Tahtsin kohe kutsikat koju kaasa võtta, aga kutsikad olid veel liiga väikesed, et neid ema juurest ära viia. Pidin ootama veel kuu aega. Pidime kutsikale järgi minema 1. detsembril, aga onu tegi mulle maailma suurima üllatuse ja tõi kutsukese mulle nädal aega varem koju. Ma olin nii õnnelik.

Tommy magas esimestel öödel minu kaisus, et võimalikult kiiresti oma uue koduga harjuda. Alguses ärkas Tommy öösiti tihti üles ja nätsutas minu juukseid. Ju igatses ta ema järele. See kestis kuu aega ja oli ka minule raske, kuna koolipäevadel pidi vara tõusma. Eriti armas on ta selili magades, käpakesed ülespidi. Väiksena meeldis talle saba taga ajada ja tormata ühest toanurgast teise, nii et vaip krussis. Seda teeb ta vahel ka praegu.

Üks naljakas lugu juhtus, kui Tommy müras oma pesas ja korraga oli see pesa tal seljas. Ta jooksis mööda tuba ringi nagu turbokilpkonn. Tal läks tükk aega, et pesa seljast maha saada. Me kõik saime korralikult naerda. Naljakas on ka see, kuidas Tommy hüppab. Ta on nagu põrkepall. Kui Tommy tahab tuppa saada, siis hüppab ta akna taga, et kõik teda ikka näeksid. Iga päev on temaga tore koos olla.

Tommy on tõeliselt suurepärane ja truu sõber, kes peletab halva tuju ja teeb igavad päevad rõõmsaks. Koer on loomake, kes otsib lähedust ja seltsi ning kuulab mind alati ära.

Laura-Liisa Kokk
6.a klass

Sander Punt, 5.b klass

Egle Liin, 9.b klass

Kirsika Sikk, 7.d klass

Emma Luht, 6.b klass

Lisette Stalkov, 5.a klass

Josten Laanemets, 9.a klass

Minu koer Täpi

Igal inimesel võiks olla oma lemmikloom. Vahet pole, kas lihtsalt mõne ägeda loomaliigi esindaja, keda alati loomaaias käies külastad, või loom, kes on sul päriselt olemas. Minule meeldivad paljud loomad, aga tõeline lemmik on maavanaema juures elav koer Täpi.

Minu vanaema vend Jaan pidi algul Täpi kinkima nende ühisele vennale Hansule. Hans oleks rohkem tahtnud paberitega koera, aga Täpi on krants. Võeti siis koer sünnipäevale kaasa ja ühel hetkel oli vaja teda välja vetsu lasta. Koerake kadus ära. Kõik sünnipäevalised läksid teda õue otsima, kuid asjatult. Tuldi tuppa tagasi, aga Hans läks veel korraks välja koera otsima ja leidis ta minu vanaema auto alt. Ilm oli jahe ja vihmane ning seetõttu oli koer üpris külmunud. Lõpuks helistati isegi arstile, et küsida, mida teha. Arst soovitas koera käppasid viinaga määrida, mida ka tehti. Kuna koer oli leitud minu vanaema auto alt, siis otsustati, et ta jääbki vanaemale. Ühesõnaga, Täpi valis endale ise omaniku.

Kohe samal päeval vanaema teda koju ei võtnud. Järgmisel päeval läks ta koerale Jaani töökohta järele. Jaan töötab töökojas. Täpi oli töökojas olemise tõttu väga must ja haises õli järele. Vanaema viis ta kõigepealt linna arsti juurde, et n-ö korraline ülevaatus teha.

Alguses pandi ta kõrvalmajja elama, mitte tuppa, et ta kõike täis ei laseks. Koer korraldas seal täieliku kaose. Kiskus akna pealt asjad maha, rebis joped nagist ja tegi need veidi katki, lõhkus ära lille ja vaasi ning ajas veeämbri ümber. Niimoodi saigi Täpi oma tahtmise ja tal lasti ikkagi tuppa kolida. Mõni loom kohe teab, kuidas perenaine ümber käpa keerata.

Täpiga on juhtunud seda ja teist. Ühel päeval riputas vanaema puhta pesu nöörile ja Täpi tõmbas mänguhoos kõik maha. Loomulikult oli sellel päeval eriti porine ilm. Teine kord läks Täpi metsa. Koer oli mitu-mitu tundi ära. Lõpuks tuli ta tagasi koos hiiglasliku lehma sääreluuga. Vaatepilt oli väga naljakas, sest kont oli palju suurem kui koer ise. See kont on meil siiamaani alles ja lebab vana õunapuu all.

Täpi on praegu 12 aastat vana. Ta on mustavalgekirju ning täpiline nagu tõupuhas dalmaatslane – sellest tulebki tema nimi. Ta on väga armukade. Kohe, kui minu vanaema kedagi kallistab või sülle võtab, hakkab Täpi hüppama ja ise tähelepanu tahtma. Kui ma näiteks kassi paitan, siis on ta samuti kohe platsis ja hakkab ise pai nuruma. Ta kardab külma ilma, saunas käimist ja autoga sõitmist.

Täpile meeldivad oad, kotletid ja sai. Ühel päeval jättis vanaema keedetud oad pajaga õue jahtuma. Kui ta tagasi tuli, siis oli pajas ube umbes veerandi jagu vähem. Ja koer puuksutas pärast seda mehiselt.

Täpi saab kassidega hästi läbi. Meil on maal ka kass Priidu, kellele meeldib hulkumas käia. Vahepeal käib ta teiste kassidega kaklemas ja on tagasi tulles üleni kriime täis. Siis käib Täpi tal pidevalt järel ja lakub tema haavu. Nagu öeldakse – koera keelel on üheksa ravimit. Täpi oskab ka istuda ja sitsida. Kui ma väiksem olin, siis enne maalt äraminekut võttis vanaema Täpi esimesed käpad oma kätte (nii, et koer seisis kahel käpal) ja lehvitas tema esikäpaga mulle.

Täpi on minu lemmikloom, sest ta on olnud minu jaoks olemas juba 12 aastat ja ta elab minu kalli vanaema juures, kus ma peaaegu igal nädalavahetusel käin. Kui mul on paha tuju või lihtsalt igav, siis Täpi parandab mu tuju. Ta poeb siis minu juurde ja limpsib mind.

Mul on Täpiga koos väga palju toredaid mälestusi. Ta on esimene loom, kes mul kunagi olnud on. Olen tänu temale õppinud, kuidas loomade eest hoolitseda, mida loomad õnnelikuks eluks vajavad ja mida nad meile anda võivad.

Roosmarii Räim
7.b klass

Koer Lotta

Mulle meeldivad väga koerad. Koer on minu arvates kõige sõbralikum loom. Inimesed võtavad endale sageli lemmikloomaks just koera. Meie eelmine koer Jack suri üheksa-aastaselt ära, sest ta oli haige. Tema tõu kohta oli ta juba ka vana. Kui ma koolist koju tulin, siis ema rääkis mulle, et Jack pandi magama, kuna teda polnud enam võimalik ravida. Ma nutsin terve päeva.

Meie peres on nüüd juba viis aastat must labrador Lotta. Labradorid on pimedate juhtkoerad, teraapia- ja narkokoerad. Seda tõugu iseloomustab sõbralikkus ja tarkus. Minu ema tahtis, et uus koer oleks kindlasti lastesõbralik ja kergesti õpetatav. Kui ma Lottat esimest korda koerakasvataja juures nägin, siis tahtsin ma teda kohe kaasa võtta. Ta oli siis juba kolmekuune päris suur kutsikas. Meil lubati ta mõneks päevaks koju kaasa võtta, et saaksime aru, kas koerale uus kodu sobib. Lotta kohanes meie juures kohe. Ainult kass Neti ei tahtnud koeraga algul leppida. Kass oli ju majas peremees. Lottale meeldis Netit näksida ja taga ajada. Selline mängimine kassile ei sobinud. Praegu saavad nad päris hästi omavahel läbi.

Lotta on täiesti musta värvi. Meil oli varem köögipõrand ka must. Minu tädi tuli Lottat esimest korda vaatama. Ta seisis köögis ja küsis, et kus see koer siis on. Lotta istus tema nina all. Ta oli põrandaga nii ühte värvi, et ei paistnud välja. See oli nii naljakas.

Kui Lotta väike oli, siis kaevas ta tihti aia alla augu ja lasi hoovist jalga. Me käisime teda mitu korda linnast otsimas. Ükskord helistati isegi koerte varjupaigast, et koer on viidud nende juurde. Praeguseks ta enam auke ei kaeva ja ta ei mahuks aia alt enam välja ka.

Lottale meeldib toit. Ema ütles, et kui tal lubada süüa nii palju, kui tahab, siis sööks ta end lõhki. Söömise armastus on samuti labradoridele omane. Kassi toidukauss peab olema meil kogu aeg köögis akna peal

Lottale meeldivad õunad. Talle meeldib, kui õunad ära kooritakse ja viilutatakse. Õues näksib ta puu alla kukkunud ja kindlasti kõige ilusamaid õunu. Peale selle veab ta ämbrist laiali õunasüdameid. Ema algul arvas, et mina ja Hanna loobime õunasüdamed õuele maha. Meie arvasime, et süüdi on varesed. Pärast nägime ise, kuidas koer õunasüdameid ämbrist võttis ja puu alla närima läks.

Lottale meeldib köit sikutada, palli taga ajada. Suvel, kui panna muru peale tekk, siis on tema see, kes sinna lesima läheb.

Lotta on käinud koerte koolis. Ta oskab käskluse peale kõrval kõndida, istuda, lamada. Talle meeldib suhelda teiste koertega ja koerte koolis sai ta endale palju kaaslasi, kellega mängida. Tema parim sõber on kuldne retriiver Emma. Nad on ühevanused.

Üle kõige meeldib talle metsas joosta. Sõidame autoga mõne metsa lähedale ja siis laseme tal vabalt joosta. Talle meeldib jälgi ajada. Ta tuhnib igal pool põõsastes ja kraavides. Kui ta näeb mõnda veekogu, siis kindlasti peab seal sees ära käima. Ujuda talle väga ei meeldi, aga lihtsalt vees ringi solistada tahab küll. Lottale sobib järve ääres pilliroos ragistada. Ragin on nii kõva, nagu oleks seal mingi väga suur loom. Pilliroos on ka pardid, keda on tore taga ajada. Tegelikult on Lotta ka linnukoer, kes toob jahimehele saagi veest välja.

Metsas meeldib talle jäneseid taga ajada, sest need on väikesed ja jooksevad kiiresti. Ema käib tihti Lottaga metsas. Ema ütleb, et Lotta on Kubija metsa kitsedega ära harjunud. Vahel ei tee ta neist väljagi. Ja kitsed ei jookse ka alati suure hirmuga minema, vaid jälgivad eemalt.

Ühel suvel hakkas õhtuti meie hoovis käima üks siil. Lottale tundus loomake kahtlane, haukus podiseva siili peale aga puutuda ei julgenud. Siil sai vist sellest aru.

Lottale ei meeldi võõrad kassid. Soo tänava kassid teavad seda ja meie õue nad ei kipu. Ükskord tuli meile päris võõras kass. Koer muidugi nägi teda ja tormas kassi taga ajama. Meie aia nurgas kasvab kõrge kask. Kass põgenes kase otsa. Lotta valvas puu all kaua. Kass veetis puu otsas peaaegu ööpäeva. Ta ei julgenud isegi öösel alla tulla.

Lottale meeldib haukuda. Eriti õhtuti, kui väljas pimedaks hakkab minema. Väljas kedagi ei liigu, aga tema ikka haugub. Ja kui Lotta haukuma hakkab, hauguvad koos kõik meie tänava koerad. Sellepärast me ei saa tal öösiti lasta õues olla, muidu ei saa keegi magada.

Toas on tal oma pesa, kus keegi teda segada ei tohi. Lottale meeldib alati olla koos perega ja meie hoolime temast väga.

Liisa Provotorov
6.a klass

Kass Neti

Mulle meeldivad kassid. Meil on pehme ja karvane kass, kelle nimi on Neti. Neti on pärsia tõugu suurte silmadega pikakarvaline kass. Inglise keeles öeldakse selle tõu kohta colorpoint ehk punktvärviline. Nägu, saba ja käpad on tal tumepruunid, kehakarvad aga erinevat tooni beežid. Ereda valgusega on Neti silmad helesinised, hämaras aga tumepruunid. Vahel ma ei saa aru, kus ta silmad on, sest kogu nägu on ühte värvi.

Neti on kuueaastane toakass, kes käib õues. Tegelikult ei kannata pärsia kassid külma, tuult ja vihma ning niisama jalutamas nad ei käi. Meie kass tahab isegi väga halva või külma ilmaga kas või korra õue peal käia. Ta näub ukse taga kõva haleda häälega ja siis me laseme ta tuppa tagasi.

Kui Neti oli väga väike, siis kadus ta tihti ära. Algul arvasime, et ta jooksis kodust minema. Otsisime teda igalt poolt, hüüdsime nimepidi. Olime väga mures ja lootsime, et ta tuleb tervena koju tagasi. Õhtul leidsime ta diivani all magamas. Olime väga õnnelikud, et ta polnudki tegelikult ära kadunud. Hüüdmisest ta eriti välja ei tee. Neti on kass, kes teeb kõike aeglaselt. Ta nagu kiusaks meid. Kiiresti liigutab ta end siis, kui talle sobib.

Neti sööb ainult kindlat liiki kassikrõbinaid. Oleme proovinud toitu vahetada, aga ta pillub kõik võõrad krõbinad kausist välja. Neti toidukauss ja veekauss on köögis akna peal sellepärast, et meie koer Lotta krõbinaid ära ei sööks. Lotta pistaks kõik nahka, mis vähegi söödav on. Meie kass saab koeraga hakkama. Neti on aasta Lottast vanem. Kohe alguses tegi Neti Lottale selgeks, et temaga naljatada ei ole mõtet. Ta oli kade väikese koera peale, kuna kogu tähelepanu oli temale pööratud.

Neti on iseloomult natuke kuri ja laisk. Kuri sellepärast, et kui talle midagi ei meeldi ja ta kannatus otsa saab, siis lööb küüned või hambad kohe sisse. Võõraid inimesi ta väga ei salli, aga nuuskida ja uurida meeldib küll. Kui meil on külalised, siis istub ta oma kraapimispuu otsas ja jälgib. Kui mõni liiga agaralt diivanil või tugitoolis istudes oma jalga kõlgutab, siis on Neti kohe kohal ja toksab jalga käpaga. Talle see jalakõlgutamine vist ei meeldi. Oma inimestele ronib ta sülle ja võtab seal mugava asendi.

Kui ta õues käib, siis kohe kindlasti peab ta kõnniteel igasuguse peenikese prahi sees püherdama. Pärast seda näeb ta kohutav välja. Pärast püherdamist longib veidi ringi ja tagasi tulles on kasukas sama puhas kui enne õue tulekut. Netile meeldib istuda ilupõõsaste all. Mõned põõsad on okkaliste okstega ja pärast peame tal pisikesi kuivanud oksi karvadest lahti harutama. Puu otsa ta väga tihti ei roni. Talle meeldivad päike ja kärbsed. Ta teeb imelikku peenikest häält, kui mõnda putukat akna peal näeb. Me kutsume seda kärbsehääleks. Kärbeste püüdmise pärast on meil mõnes kardinas augud. Vahel ajab

ta hirmsasti karva ja kõik kohad on karvatutte täis. Kõige hullem on see, kui ta on mõnes riidekapis või sahtlis magamas käinud. Me ei tohi kappe ega sahtleid lahti jätta. Ükskord ema lükkas kogemata ühe garderoobi sahtli kinni ja kass jäi sinna õhtuni. Me otsisime teda ikka päris mitu tundi. Näugumise peale leidsime õnnetu kassi üles.

Mõned aastad tagasi käis Neti sageli meie naabrite pool külas. Naabritel oli ilusa ilmaga tihti välisuks lahti ja meie kass käis naabritüdruku nukuvoodis magamas. Aga nüüd on neil uhke punane hiigelsuur kass, kes käib näitustel. Nüüd Netit enam nukuvoodisse ei lubata ja naabri kassiga suhtleb ta ainult akna taga. Neti istub õues akna all ja vaene Tyson toas akna peal. Teda õue ei lubata. Teiste meie Soo tänava kassidega Neti eriti ei suhtle.

Neti peab vahel ka jahti. Ükskord tõi ta päris elus väikese linnu meile tuppa, et näidata oma saaki. Ta oli enda üle väga uhke. Lind ei saanud õnneks palju viga. Me viisime hirmunud linnukese tagasi õue.

Kui Netit on vaja kammida, siis peab panema paksud kindad kätte, et ta kriimustada ja hammustada ei saaks. Talle ei meeldi kammine juba pisikesest peale. Viime Neti aastas korra loomaarsti juurde kammimisele. Me ütleme selle kohta „kassisalongis käimine“. Kui ta koju tuuakse, siis on ta natuke uimane, sest ilma rahustita karva korralikult läbi kammida ei saa.

Neti kardab äikest, pauku ja müra. Siis ta kas põgeneb kappidesse või oma pessa peitu. Talle ei meeldi vihm ja tuul.

Netile meeldib magada. Seda teeb ta peaaegu kogu aeg. Vahetab ainult magamiskohti. Öösiti ta kolab majas ringi, aga me oleme sellega harjunud. Talle meeldivad üle kõige juuksekummid. Need on meil pidevalt kadunud. Ja minu pisikesi pehmeid mänguasju veab ta ülemise korruse riiulitelt alumisele korrusele.

Selline ongi meie pere lemmik. Ma armastan teda väga.

Hanna Provotorov
6.a klass

Minu lemmikud Sassu ja Jossu

Lemmikloom on iga lapse unistus. Ometi pole kõigil lemmiklooma. Miks see nii on? Lemmiku võtmine peab olema kogu pere otsus. Tuleb kaaluda, millised on kodused tingimused ja ka pereliikmete harjumused.

Kolisime korterist majja ja otsustasime võtta kassipoja. Muidugi oleksin tahtnud ka koera, mis on alati mu unistuseks olnud. Aga küll jõuab, nagu mu vanemad ütlevad. Armastame palju reisida, aga koer vajab igapäevast tegelemist, seega tuleb mul esialgu imetleda neid karvakerasid vaid läbi arvutiekraani.

Minu esimene kass oli Sassu. Ta oli täiesti tavaline kassipoeg, kelle päästsime varjupaika sattumisest tänu minule.

Sassu oli õuekass. Ta hoidis meie õue teistest kassidest puhtana. Kakles mehiselt ja õigustas oma olemasolu, tassides ette saagiks langenud hiiri, mutte ja tappis isegi ühe vesiroti. Väikese kiskja pärast ei saanud me talviti linde toita. Neidki oleks Sassu meeleldi küttinud.

Toas oli meie kiisu aga tõeline hellik. Igal võimalusel puges kõhu peale nurru lööma. Sassu sai meie lemmik olla vaid neli aastat. Ta jäi õnnetult auto alla. See oli suur šokk. Selleks, et kiiremini kurbusest üle saada, hakkasime otsima uut kiisut.

Seekord ostsime tõukassi ja tema on juba peaaegu kaks aastat toakassina meie lemmik olnud. Joosep (Jossu) on šotlane. Suurte ilusate silmadega valgehallitäpiline kass. Saime ta endale imepisikesena. Esimesed paar nädalat toitsime teda süstlast spetsiaalse kassipiimaga. Nüüd sööb ta kõike head ja paremat ning oskab seda ka valjuhäälselt nõuda.

Jossu välimus on tõesti nii nunnu, et kõik tahavad teda võtta sülle ja hellitada. Temale süles istumine ja paitamine ei istu. Ta on iseseisev ja uudishimulik kass. Kõikide toimingute ajal on ta ninapidi juures, aga sülle ta ei roni. Mul on sellest ääretult kahju. Tore oleks nurrumootorit süles hoida.

Paistab, et loomadel nagu inimestelgi on erinev iseloom. Välimus on petlik. Ei tasu loota, et ilus inimene on tingimata heasüdamlik ja keskpärase välimusega inimesel on keskmisest kehvem iseloom.

Minu kiisud on mulle õpetanud, et kõigil meil on omad head ja vead ning kõik me vajame mõistmist ja armastust.

Kelly Filing
8.b klass

Emma Goos, 7.c klass

Marie Raudsepp, 8.b klass

Benjamin

Mul on kass, kelle nimi on Benjamin. Tal on ruuge kasukas, millel on vaevumärgatavad triibud, triibuline saba, kolm valget ja üks ruuge käpaots ning valge rinnaesine ja kõhualune. Tal on roosa nina, rohelised silmad ja valged vurrud. Ta on sündinud 3. augustil 2009. Ma ei mäleta palju sellest, kui ta koju toodi. Vaesel kassipojal olevat olnud nii hirmus olla, et puges lausa kapi alla.

Benjaminile meeldib õues käia. Vahel teeb ta seda nii sageli, et ta läheb õue ning tuleb kahe minuti pärast tagasi, et siis mõne minuti pärast uuesti õue minna. Seda eriti külmade või tuuliste ilmadega. Lühikesed käigud teebki kass eeskätt talvel, sest talle kohe sugugi ei meeldi lumi. Nüüd märtsis on ta vahel juba ka terve öö õues, kui õhtul aknast sisse ei lasta. Hiljuti kuulsin öösel, kuidas akna taga kaks kassi karjusid ja kuidas üks neist ründas teist. Pärast tuli välja, et oma kass on täiesti terve. Järelikult oli tema see, kes teise kassi minema ajas.

Pole väga teada, mida ta õues teeb. Vahel ta lihtsalt jookseb ringi, vahel kükitab mõne teise kassi seltsis, vahel toob soojema ilmaga meile tapetud närilisi trepile või jalgteele vedelema. Kui uskuda anekdoote kassidest, siis vihjab ta sellise käitumisega, et meie oleme järgmised ohvrid, kui me tema soove ei täida.

Õue ja tagasi armastab Benjamin käia akna kaudu. Tavaliselt hüppab ta akna juurde ja kraabib kannatamatult klaasi iga kord, kui me ise sööma hakkame, olgu ta siis sees või väljas. Ma ei usu enam, et see on puhas kokkusattumus, vaid et tal on mingi instinkt, mis paneb teda meie rahu rikkuma iga kord, kui me süüa tahame. Kui Benjamin tuppa tuleb, tahab ta ise esimese asjana süüa.

Peale söömist ta kas läheb magama või hakkab ringi jooksma, nagu tabanuks teda amokijooksuhoog. Niimoodi ringi joostes on ta ka põrganud vastu meid ja toole, aga ega ta sellest ei õpi midagi. On juhtunud ka seda, et ta jookseb meid jalust maha ja siis vaatab meid sellise näoga, nagu oleksime meie aru kaotanud.

Benjaminil tulevad sageli ka mänguhood peale. Talle meeldib nurga tagant mu kätt krabada, kui ma sellega vaikselt krabistan. Kui ma tema ründe peale seejärel nurga tagant välja astun, pistab ta jälle jooksu nagu üks igavene argpüks. Vahel proovib ta mööda kellegi jalga üles ronida. Sagedasem on variant, et ta ajab meie jalgu taga ja ründab neid nagu saakloomi.

Vaatamata kõigile pättustele on ta meie armas kass, kel käivad peal oma hellusehood, mil ta ronib sülle, nurrub ja norib pai.

Elen Alexandra Serikova
8.b klass

Minu kass Rudolf

Lemmikloom on ustav sõber, hea mängukaaslane ning temale saab oma muresid rääkida. Lemmikuteks on tavaliselt kassid, koerad, närilised, kalad ja linnud.

Minu lemmikloomaks on kass Rudolf, hellitusnimega Ruudi. Kassipoisi kinkisid mulle vanemad kümnendaks sünnipäevaks. Nimepanek võttis päris kaua aega, sest üksmeelele ei jõutud väljapakutud nimede suhtes. Seega otsustas minu õde, et kassipoja nimeks saab Rudolf.

Ruudi on Scottish Fold'i tõugu kass. Välimuselt lühikarvaline, pruunikas mustade triipudega, lontis kõrvadega, veidike jässaka kehaga, lühemat sorti sabaga ning suurte ümmarguste ja värvuselt roheliste silmadega.

Iseloomult on Ruudi natuke arg, tagasihoidlik, kuid sõbralik ning mänguhimuline ja talle meeldib taga ajada kõike, mis veereb või krõbiseb. Kuid pisikesed lapsed talle väga ei meeldi, seega ta kas poeb peitu või susiseb hoiatuseks. Sülle tulles läheb alati nurrumootor tööle ja vahel teeb ka esikäppadega väikese massaaži.

Minu kiisu on steriliseeritud, ta sööb vastavaid krõbinaid, joob vett ning vahepeal pakub ema talle toorest hakkliha, kana ja kala, sest kehakaal on toakassile väga oluline (mitte rohkem 5 kg)

Ruudiga on juhtunud mõned põnevad lood. Päeval, kui kiisupoiss meile koju jõudis, läks ta lihtsalt kaduma. Otsisime kogu korteri läbi, toad, vannitoa, köögi ja isegi trepikoja, kuid kassi me ei leidnud. Olime tõsiselt mures! Korraga kuulsin oma toast õrna häält „mjäu", kass oli pugenud padjapüüri sisse peitu. Kuna Ruudi on toakass, laseme teda vahel rõdule värsket õhku hingama ja uudistama. Kord kasutas ta juhust ning hüppas rõdu ääre peale ja jäi sinna kiikuma, ehmatasin väga. Hiilisin tasakesi talle lähedale ja haarasin temast kinni ning kallistasin kiisut kõvasti.

See karvakera on mulle kallis ja armastan teda kogu südamest. Ilma Ruudita oleks minu elu kindlasti teistsugune ja palju igavam.

Gloria Härmik
6.a klass

Meie pere kass Kaisu

Kaisu on 11-aastane must-valge isane siiami kass. Ta on üpriski sõbralik, kuigi tal on ka siiamile iseloomulikke käitumisjooni. Oma nime sai ta „Kassipoeg Kaisu“ raamatu järgi. See on toredate piltidega lasteraamat, millega oli kaasas ka lõng. Lõngaga sai raamatukassile mõnusa pehme kasuka selga tikkida.

Kaisu oskab palju lahedaid trikke. Näiteks suudab ta uksi avada. Selleks hüppab ta lingile, vajutab selle raskusega alla ja saabki ukse lahti. Talvel on see väga tüütu ja me peame kogu aeg uksi lukustama. Nii nagu kõik eelnevad kassid, on vanaisa ka Kaisu õpetanud läbi rõngaks seotud käte hüppama. Seda on väga lõbus vaadata ja tuleb tõdeda, et kassidel tuleb see imeliselt välja. Vahepeal käitub ta endiselt nagu väike kassipoeg: ajab nöörijuppi taga, püüab õues liblikaid, linde ja hiiri. Kaisu ei suuda kunagi otsustada, kas olla õues või toas. Kui laseme ta õue, siis juba hetk peale seda võib kuulda ukse taga nõudlikku näugumist, et taas tuppa saada. Mõnikord on ta isegi keeldunud õue minemast ja püüab kuhugi peitu pugeda. Ette on tulnud ka olukordi, kus Kaisu lausa põgeneb toas ühest kohast teise, et vältida õue minemist.

Viimasel ajal on üha enam tunda, et kass hakkab vanaks jääma ja ei taha enam nii palju aega õues veeta. Praegu koosnebki tema elu peamiselt magamisest ja söömisest. Täitsa uskumatu, kui palju üks kass võib magada. Magamiskohti on tal palju, aga lemmikuteks on jäänud ikkagi radiaator, diivan ja televiisorilaua all olev vaip. Sealt on teda ka raske kätte saada. On ette tulnud selliseid olukordi, et Kaisu magab sooja radiaatori peal ja järsku kuuleme potsatust. Siis on muidugi selge, et kass on end radiaatori pealt maha keeranud. Eks ta ole ise ka selle peale ehmunud ning ei tea, mida edasi teha, kas hüpata radiaatori peale tagasi või otsida mõni turvalisem koht põõnamiseks.

Kaisu on oma toidu osas üsna pirtsakas ja talle sobivad ainult ühed ja samad krõbinad. Suvisel ajal toob vanaisa talle aeg-ajalt maalt tiigist püütud kalu. Kui vanaisa meile tuleb, siis jookseb Kaisu kohe tema juurde ja vaatab küsivalt, kas saab kala või mitte. Ta on ka väga suur kaisuloom, poeb diivanil istudes meile alati külje alla, lööb nurru ja naudib elu. Vahepeal muutub ta mingil põhjusel kurjaks, hammustab ja lööb küüned sisse. See kõik juhtub alati väga ootamatult ja just siis, kui ta on ise mõnusalt meie paitamist nautinud.

Kaisu on väga lahe kass ja sellist tõenäoliselt kõigil ei ole. Ta on meie perele väga kallis.

Emma Joonas
8.b klass

Minu neljajalgne sõber

Suurel osal inimestest on kodus mingi lemmikloom – mõnel koer, mõnel kass, mõnel kalad jne. Loomad aitavad inimestel suhelda, õppida kellestki hoolima ja kedagi austama.

Minu lemmikloom ja neljajalgne sõber on kass. Tema nimeks on Soki. Ta nimi tuli kohe, kui nägime ta pilti: valged käpad, halli-musta triibuline, valge kõhualune, armas väike roosa nina ja rohelised silmad. Seda, kellelt see nimi tuli, mul kahjuks meenutada ei õnnestu.

Kassi saime me ema tuttava käest suvel. Temast jäid sinna maha veel kaks kassipoega: üks must ja teine oranžikas. Nüüdseks on Soki meie juures elanud umbes kümme kuud ja meiega täielikult harjunud. Alguses ta kartis meid, hammustas, urises ja kräunus.

Sokiga on käidud ka loomaarsti juures. Loomaarst määras ta liigiks „ tavatriibik“. Arsti juures tehti talle täielik ülevaatus ja öeldi, et loom on täie tervise juures. Kuna aga elame linnas korteris, otsustasime kasutada loomaarsti poolt pakutavat kassi steriliseerimise teenust.

Kõige enam sööb ta oma krõbinaid, konserve ta väga ei taha, limpsides lihatükkide ümbert ära ainult tarretise. Kuid kohe, kui kuuleb, et ta krõbinate kott krõbiseb ja keegi talle toitu kaussi kallab, jookseb ta kohale ja hakkab seda usinalt ja matsutades sööma.

Meie kass on lõbus ja mänguhimuline. Kõige enam meeldib talle mängida oma roosa mänguhiirega, mis vahetevahel piuksub. Ka meid üritab ta oma mängudesse kaasata: toob oma hiirekese diivani peale, ootab, kunas me seda viskame, seejärel toob ta selle meile tagasi ja nii mitu korda järjest – nagu koer puuoksaga.

Vahel käib kass ka õues rõdul värsket õhku hingamas. Tema jaoks on kehtestatud mõned väikesed reeglid. Juba maast madalast oleme teda harjutanud õues käima kaelarihmaga, sest edaspidi on kindlasti plaan ka temaga jalutama minna. Seepärast teda rihmaga harjutamegi. Samuti on üks kassi õueskäigu reegel see, et rõdu äärtele ta hüpata ei tohi – muidu kukub alla ja kui ta äärtele hüppab, peab ta kohe tuppa tagasi tulema. Ta nagu teaks seda, sest kui me rõduukse avame, tuleb ta käskimata tuppa.

Meil on kõigil hea meel, et meie neljajalgne sõber on just kass Soki. Ilmselgelt ilma temata poleks meil nii lõbus ja tore.

Triin Hordo
7.b klass

Minu kass Ruudi

Mul on kodus kass. Ta on ruuget värvi, sellepärast tema nimi ongi Ruudi.

Alguses oli tema nimi Sofi, aga siis selgus arsti juures, et ta ei olegi tüdruk. Ruudi on emme kass, ta oli juba enne mind olemas. Emme võttis Ruudi varjupaigast. Ruudi saab varsti 13-aastaseks. Ta on päris vana.

Ruudi on vahva. Ta teeb naljakaid helisid ja naljakaid hüppeid. Ükskord ta proovis hüpata narile, aga siis mõtles ümber ja kukkus teise voodi peale.

Ruudi oli kunagi paksem. Nüüd saab ta kolm korda päevas süüa, et ta uuesti paksuks ei läheks. Kell 6-7 hommikul teeb Ruudi kõva häält, et keegi talle süüa annaks. Talle meeldib süüa krabipulki, kala, vorsti, liha ja krõbinaid. Mõnikord närib ta ka sõnajalga ja sööb koogi ääri. Me ei tohi süüa lauale jätta.

Ma mängin temaga vahepeal nii, et ehmatan ja siis vaatan, mida ta teeb. Mõnikord viskan talle palli või kommipaberit ja siis ta jookseb nende järgi.

Martin Major
3.b klass

Kassimasin

See lugu juhtus koolitööd tehes.

Mõtlesin välja uut transpordivahendit, kui minu juurde tuli minu kass. Ta vaatas mulle otsa ja mulle tundus, et tema tahab ka endale masinat. Nii sündis mõte teha kassile oma hõljuk.

See masin peaks töötama nii: kass ronib oma mugavale asemele ning mõne käpaliigutusega on ta seal, kus ta soovib. Masinal on lisaks veel sellised osad nagu sügamismehhanism, kammimisruum ja toiduserveermisalus. Üks asi veel: ma pean välja mõtlema, kuidas takistada kasse pahandust tegemast.

Sellel masinal on ainult üks miinus: ma ei tea, kuidas see tööle hakkab, aga ma tegelen sellega.

Hanna Hiielo
2.a klass

Minu lemmikloom Ruudi

Minu lemmikloom on Ruudi. Ta on jänes ehk küülik. Ta elab aastaringselt õues.

Me saime ta laadalt, kui teda oksjonil müüdi. Ma olin väga õnnelik, sest ma sain endale oma esimese lemmiklooma. Varem ma väga tahtsin koera, aga nüüd olen rahul, et praegu on just küülik minu lemmikloom.

Kui me jõudsime laadalt koos küülikuga koju, siis hakkasime mõtlema talle nime. Ma tahtsin, et nimi algaks „r“ tähega nagu minu nimigi. Mul tuli idee panna nimi Ruudi, sest see nimi on ka ühest minu lemmikseriaalist „Kicking it“ tegelase nimi.

Ruudi on väga õnnelik, kui ta näeb meid. Ta kohe hüppab rõõmust edasi ja tagasi ning tuleb alati meie juurde.

Mu jänes on hallikaspruunide karvadega, pikkade kõrvadega ja väga suurt kasvu. Meie kass on isegi väiksem. Ruudi kaalub umbes 6 kilo.

Me viime talle toitu iga hommik ja õhtu. Suvel peab panema jänesele tihti vett, sest on palav. Iga päev saab ta söögiks tavaliselt heina. Suvel värsket, kohe niidetud, aga talvel kuivatatud heina. Üle päeva saab ta peotäis kaerateri. Kõige rohkem meeldivad talle ikkagi värsked juurviljad: porgand, kapsas. Vahel anname talle ka õuna ja sepikut.

Ükskord keegi jättis puuri ukse lahti ja Ruudi pääses välja. Naabri koer hakkas Ruudi peale haukuma ja naaber ütles meile, et meie jänes on seal põõsa all. Me kohe jooksime õue ja püüdsime Ruudi uuesti kinni. Me panime ta tagasi puuri ja puhkasime suurest tagaajamisest. Oli õnn, et Ruudi väga kaugele ei julgenud joosta, ainult oma aias.

Paar aastat tagasi me ehitasime Ruudile uue puuri. See puur on suurem ja seal on tal piisavalt ruumi, et ennast liigutada ja rõõmsalt kalpsata.

Ruudile meeldib väga, kui teda pea pealt sügada, siis ta isegi paneb silmad kinni. Järelikult talle see silitamine väga meeldib.

Ruudi on väga tore lemmikloom, ma armastan teda väga ja minu pere ka.

Rogert Hollo
6.a klass

Miks mul pole lemmiklooma?

Juba väikesest peale olen endale küülikut soovinud. Ma mäletan, kuidas ma 3-aastaselt emal ja vanaemal sabas käisin ja lunisin, et me küüliku võtaks.

Umbes siis, kui olin viis, sai mu vanaemal kõrini mu palumisest ning ta nõustus võtma küüliku siis, kui ta pensionile läheb. Peale seda olin ma nii elevil ja ootasin pikisilmi, et millal see küüliku võtmine küll juhtub. Maal olid meie naabritel ka küülikud ja iga kord, kui ma seal olin, käisin ma neid paitamas. Ma võisin seal tunde olla ja vaadata, kuidas nende väikesed ninad värisevad. Mul oli isegi välja mõeldud, mis ma küülikule nimeks paneks. Kahjuks ei saanudki mu vanaema kunagi küülikut võtta.

Peale vanaema surma tahtis mu ema mulle head meelt teha ning lubas mul lõpuks küüliku võtta. Siis läks planeerimine lahti. Ma printisin mitu lehekülge küülikutõugude kohta välja ning lõpuks otsustasin musta värvi hermeliinkääbusküüliku kasuks. Samuti istusin ma tundide kaupa arvutis, otsides küülikute toitumise, puuri paigutamise ning käitumise kohta.

Mul oli isegi välja otsitud koht, kust ma saaks endale osta selle hermeliinkääbusküüliku, kui mulle mu tädi ja onu külla tulid. Nii ma siis rääkisingi neile

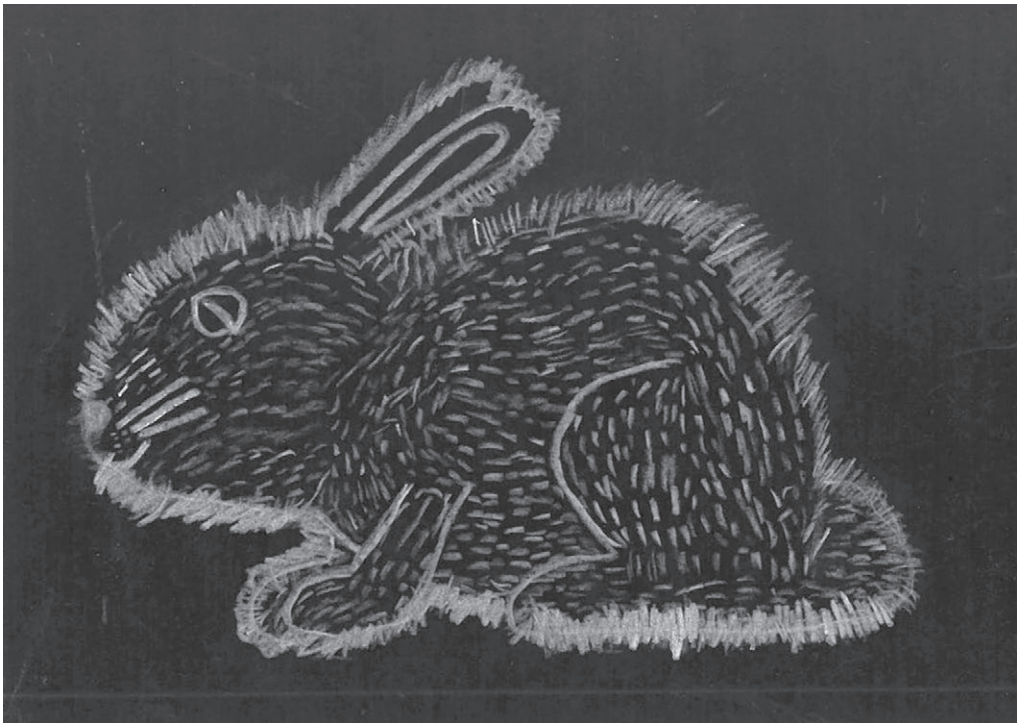

Ramon Kuhlberg, 3.c klass

oma plaanist varsti küülik ära osta, kuid neile see idee eriti ei meeldinud. Nad rääkisid mulle, kuidas mu riided siis küüliku puuri pärast haisema hakkavad ja kuidas see küülik kõik mu asjad läbi närib. Kuna ma ka sellel ajal olin kohe reisile minemas, rääkisid nad ka sellest, kuidas ma ei saa reisile minna, sest pole kedagi, kes küüliku eest hoolitseks. See võttis mult küülikuvõtu tahtmise kohe ära. Mu ema veel üritas mind lohutada ning rääkis, et see pole nii hull ja kui puuri puhastada, siis ei haise, aga see ei muutnud mu otsust.

Lõpuks ma ikkagi tänu oma onule ja tädile ei võtnudki küülikut. Praegu ma ikka natuke kahetsen, aga samas, kui soovin, saan alati tulevikus enda lapsepõlveunistuse täita ning endale küüliku võtta.

Katrinka Josephine Savimägi
8.b klass

Minu lemmik

Berta
nunnu, naljakas
mängimine, mõnulemine, jalutamine
ta on mu lemmikloom
Koer

Ita Emilia Tupp
4.b klass

Perry
Suur, rõõmus
mängib, hüppab, haugub
ma käin temaga jalutamas
Lemmikloom

Tristan Tammik
4.b klass

Kuldkalad

Ma tahtsin endale lemmiklooma. Kõige meelsamini oleksin soovinud endale kassi või koera, aga ema ei olnud sellega nõus. Kassid ja koerad ajavad karvu, mida peab koristama, nad võivad häda teha tuppa, kui kedagi kodus pole, nendega peab väljas käima. Ehk nad tekitavad korteris elades palju lisatööd.

Otsustasime perega, et muretseme akvaariumi kaladega. Neil peab ainult akvaariumi puhastama ja süüa andma. Me ostsime akvaariumi, selle põhja kivid ja kivide peale asetasime lossi, kus kaladel on hea peidus olla. Erinevaid sisustuselemente on meil veel, mida aeg-ajalt vahetame.

Kaladest otsustasime kuldkalade kasuks, kuna neid on lihtne ja odav pidada ning nad sobivad ka algajale akvaristile. Kuid sellest hoolimata on kuldkaladel oma erivajadused ja nende eest tuleb kogu elu õigesti hoolt kanda. Kui oma lemmikute eest hästi hoolitseda, võivad nad elada 15–25 aastat vanaks. Kuldkalu ostsime kaks, kuna meie akvaarium on suhteliselt väike. Panin neile ka nimed – Nemo ja Flash. Kuldkala on Hiinast pärit akvaariumikala, mida on hakatud kasvatama juba 4500 aastat tagasi. Euroopasse jõudsid nad 17. sajandil ja neid on koduloomana peetud kauem kui ühtki teist kala.

Meie akvaariumis on ka õhupump ja filter, kuna kuldkalad vajavad palju hapnikku. Vett vahetame igal nädalal (sellega tegeleb isa), kasutame ka kloori eemaldajat.

Kuldkalu toidame iga päev, kuid nad on võimelised elama ka režiimil, kus toidetakse ülepäeviti. Kaladele on võimalik osta spetsiaalseid toiduhelbeid ja -terasid. Nendega me oma kalu ka toidame. Vahetevahel pakume neile ka elustoitu: soolavähke, surusääsevastseid, kärbseid jms. Kalade toitmisel on kõige tähtsam jälgida, et ei toidetaks üle.

Suhtlen oma lemmikutega iga päev. Koolist tulles mängin nendega nii, et panen näpu vastu klaasi ja liigutan näppu ning kalad liiguvad mu näpu järgi. Olen ka pannud sõrme vette, aga siis nad tulevad mu näpu juurde ja tahavad seda naksata, sest nad mõtlevad, et see on söök. Vahel ajan nendega ka juttu, kuigi saan aru, et nad mind ei mõista ega vasta. Loodan, et Nemo ja Flash on rahul oma elutingimustega ja rõõmustavad mind veel kaua.

Uko Pärt Suurküla
5.a klass

Minu unistus lemmikloomast

Kahjuks ei ole mul lemmiklooma kunagi olnud. Olen unistanud lemmikloomast juba palju aastaid. Kui ma saaksin endale lemmiklooma, siis võtaksin ma koera. Ma võtaksin just koera, sest ta valvab maja, on tore sõber ja temaga saab ka mängida. Minu lemmikkoeratõug on Saksa lambakoer. Ta on hea valvekoer ja ta näeb tugev välja, mis mulle just väga meeldib. Ma paneksin talle nimeks Jack, sest minu väikevend mõtles selle nime välja ning ma arvan, et see ka sobib minu koerale.

Kui ma tõesti kunagi endale päris oma koera saaks, siis ma võtaksin ta kindlasti kutsikana. Siis on teda lihtsam oma reeglite järgi üles kasvatada. Minu arvates on koerale kõige tähtsamad käsklused: Istu!, Lama!, Kõrval!, Siia!, Võta! Kui ta oleks juba paar kuud vana, siis ma paneks ta koertekooli just neid samu käsklusi õppima. Ma ehitaks talle majahoovi ka kuudi, sest me ei saa teda toas hoida. Ta on nii suur koer ja ei mahuks tuppa lihtsalt ära ning tal jääks ruumi väheks. Kuudi ehitaksin ma talle ise, kuna mulle meeldib puutöö. See kuut tuleks väga suur, mugav ja hubane.

Koer muudaks minu elu väga palju. Ma hakkaksin temaga igal hommikul ja õhtul jalutamas käima, mängiks temaga, õpetaks teda, ja kui võimalik, siis võtaksin ta ka kooli kaasa.

Kuid siiamaani ei ole ma endale koera saanud. Minu vanemad arvavad, et ma ise ei saa koeraga hakkama. Koeraga oleks liiga palju hoolt ja vaeva. Ma olen neile proovinud selgeks teha, et ma saan koeraga hakkama ning see koer tooks ka neile rõõmu. Ma arvan, et meile ei murtaks kunagi majja sisse, kuna meie maja valvab ju ikkagi tugev ja suur Saksa lambakoer Jack.

Oskar Abel
7. klass

Seitsme maa ja mere taga

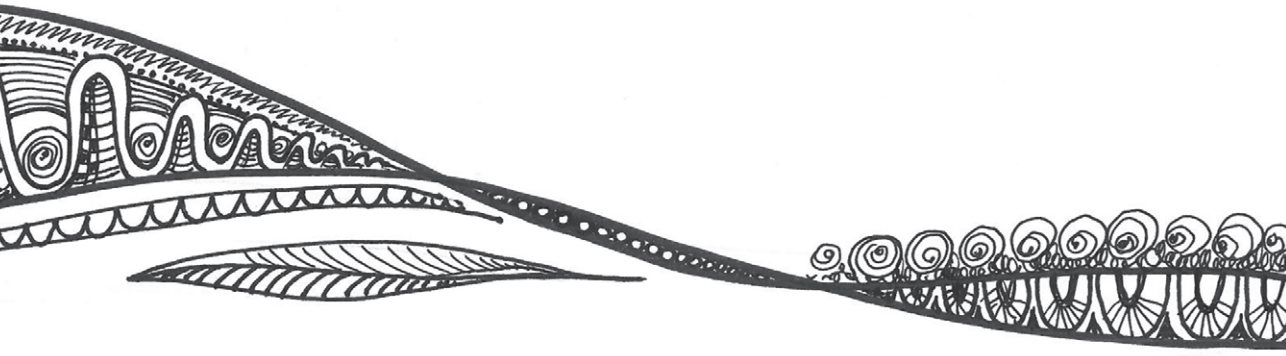

Norah Elisabeth Ratas
8.b klass

Kilpkonna sünnipäev

Elas kord ühes metsas sõbralik kilpkonn Jaanu. Tal oli tulemas sünnipäev. Jaanu sai 157aastaseks. Ta oli metsas kõige vanem loom. Kilpkonnal oli palju sõpru, keda ta tahtis sünnipäevapeole kutsuda. Jaanu saatis kutsed laiali.

Jänes sai kutse ja oli rõõmus. Jänes otsustas Jaanule kinkida omaküpsetatud porgandi-astelpajukoogi. Hiirepere sai kutse. Ka nemad olid elevil. Nad asusid kangastelgede taha ja kudusid Jaanule vaiba. Ämblikuisand oli kutse üle eriti rõõmus, sest teda polnud ammu keegi kuhugi kutsunud. Pikemalt mõtlemata asus ta õhkõrna linikut heegeldama. Siiliõekesed otsustasid Jaanule kinkida omatehtud tammepuust kruusi. Peole tulid veel oravad, sipelgad, tuhkur, karu, öökull, vihmauss, mesilased ja tigu.

Metsa äärde suurele kännule oli Jaanu tõstnud suure kreemise tordi. Tordi peale oli ta sättinud 157 sinist küünalt.

Külalised saabusid sünnipäevapeole. Jaanu sai palju kingitusi, aga need ei olnud harlikud kingid. Jänese astelpaju-porgandikoogil oli võime muuta sööja nähtamatuks. Hiirepere vaibaga sai lennata. Ämblikuisanda linikuga sai söögid ja joogid lauale tuua. Siiliõekeste kruus aitas Jaanul tarkusi koguda. Kui Jaanu haigeks jäi, pidi ta ta kõrva vastu kruusi panema. Ta kuulis, mida on vaja teha, et terveks saada.

Jaanul oli kingituste üle hea meel. Ta rõõmustas ka heade sõprade üle. Kui õhtuhämarus kätte jõudis, tahtis Jaanu kõiki sõpru tänada. Ta võttis laekast oma võlupliiatsi ja joonistas sellega taevasse imeilusa ilutulestiku.

Kui kilpkonn Jaanu ja metsaelanikud veel surnud ei ole, siis nad meenutavad seda lõbusat sünnipäeva veel tänaseni.

Elina Tiik
4.a klass

Kass Dragon

Elas kord kass, kelle nimi oli Dragon. Igal öösel istus Dragon aknalaual ja vaatas Kuud. Kassi suurimaks sooviks oli lennata Kuule.

Ühel ööl, kui kiisu jälle Kuud imetles, ilmus aknalauale väike hiireke. Dragon püüdis hiirekese kinni.

Hiir hakkas kassi paluma: „Palun lase mul minna! Ma täidan sinu suurima soovi."

Dragon laskiski hiire lahti ja loomake jooksis kiiresti ära.

Järgmisel ööl maandus aknalauale valgetes tuledes väike kosmoselaev. Nüüd täitus Dragoni soov – kosmoselaev võttis kassikese kaasa ja lennutas ta Kuud uurima.

Kui kiisu surnud ei ole, siis elab ta ehk tänaseni rõõmsalt Kuul.

Richard Zeno
4.a klass

Valged hobused

Kord elasid ühes tallis valged hobused. Hobustele ei meeldinud tallis olla, sest seal oli külm ja pime. Suksud otsustasid põgeneda ja nii nad jooksidki tallist minema.

Varsti jõudsid hobused ilusale päikselisele aasale. Seal nägid nad ühte rõõmsat tüdrukut tantsimas. Kui tüdruk nägi imeilusaid valgeid hobuseid, siis märkas ta, et ühel neist olid suured tiivad. See ratsu oli Pegasus.

Tüdruk läks hobuste juurde ja küsis: „Kas te tahate minu juurde tulla?"

Talle vastas Pegasus: „Me otsime uut ja päikselist kodu."

„Siis tulge kindlasti minu juurde!" kutsus tüdruk.

Nii leidsidki valged hobused endale uue kodu. Nad elavad nüüd heinamaal, kus paistab alati päike.

Marie Kroon
4.a klass

Õienupp ja lilled

Elas kord üks tüdruk, kelle nimi oli Õienupp. Selle erilise nime sai tüdruk seetõttu, et korjas väiksena lilli, mis ei olnud veel õide puhkenud. Sellised õienupud meeldisid tüdrukule väga.

Ühel päeval läks Õienupp metsa jalutama. Ta leidis metsast palju imeilusaid lilli. Tüdruk tahtis neid koju viia. Kui Õienupp lilli korjama hakkas, kuulis ta äkitselt peenikest häält hüüdmas: „Ära söö meid!“

Õienupp sai aru, et lilled räägivad temaga. Ent ta ei mõistnud, miks ütlesid lilled, et tüdruk neid ei sööks.

Õienupp lausus: „Ma ei taha teid süüa, vaid ainult korjata ja koju viia.“

„Aaaaah!!“ hüüdsid lilled oma peenikese häälega.

Tüdruk sai aru, et lillede keeles tähendab korjamine hoopis söömist. Õienupp vaatas hirmunud lilli ja tal hakkas neist kahju. Tüdruk tervitas lilli sõbralikult naeratades.

„Tere!“ vastasid lilled nüüd häbelikult.

Õienupp märkas, et lilled värisevad. „Kas teil on külm?“ küsis ta.

Lilled noogutasid jaatavalt. Tõepoolest – päikesekiired ei jõudnud lilledeni, sest puud kasvasid tihedalt. Tüdruk pakkus, et viib lilled koju, kuid need hüüatasid ehmunult: „Ei!“

Õienupp ei mõistnud oma uute sõprade keeldumist. Lilled selgitasid: „Kui meid korjad, siis me sureme.“

Nüüd muutus Õienupp kurvaks. Äkki tekkis tal üks idee. „Tulen kohe tagasi!“ hõikas ta ning lippas minema.

Peatselt tuli tüdruk tagasi labidas kaasas. Ta kaevas lilled koos juurtega maa seest välja ja viis need koju. Kodus istutas Õienupp lilled maja ette. Lilled muutusid rõõmsaks, sest nüüd paistis neile päike peale. Suurest õnnest puhkesid nad õide. Õienupp rõõmustas koos lilledega.

Sellest ajast peale hoolitseb tüdruk oma lillekeste eest ja mängib nendega iga päev. Kui lilled veel närtsinud ei ole, õitsevad nad tänaseni õnnelikuna Õienupu maja ees.

Lisette Suik
4.a klass

Tuunitud hobune

Ratsanik ratsutas mööda maanteed ja temast vurasid mööda autod. Ta unistas, et temagi saaks hobusega linnatänavatel sõita ja autojuhtidega ennast võrdväärselt tunda. Ratsanik jäi mõtlema, mida teha.

Ühel hommikul tormas auto ülevaatuse punkti ratsanik ja käratas:

„Kas te saaksite mu hobuse üle vaadata?“

Autoülevaatuse punkti töötaja tõusis laua tagant püsti ja küsis:

„Mis mõttes hobuse?“

„Ikka otses mõttes, ma tahan, et mu hobune vastaks liikluses tehnilistele nõuetele ja ma saaksin temaga linnas ringi liigelda võrdväärselt teiste sõidukitega,“ ütles ratsanik juba kurjalt.

Töötaja mõtles järele ja ütles:

„Kui te tahate hobust kontrollida lasta, et teada saada, kas ta vastab tehnilistele nõuetele, siis tooge ta siia ja ma vaatan ta üle ning kirjutan selle kohta vastava tõendi.“

Ratsanik tõi hobuse ülevaatusele. Peale kontrollimist tuli välja, et hobune ei vasta tehnilistele nõuetele. Seda kinnitab akt, kus on kirjas parandamist vajavad toimingud: kaugtuled, suunatuled, ohutuled ja numbrimärk.

Ratsanik võttis töötaja käest paberi, hüppas hobuse selga ja sõitis autoremonditöökotta. Ta andis remondimehele paberi ja palus kõrvaldada vead, mis olid aktis kirjas.

Remondimees alustas tulede paigaldamisega. Selle jaoks otsis ta garaaži alt kaks paari tulesid, kaks paari suunatulesid ning eraldi veel ka ohutuled. Ta asetas need hobuse päitsete külge. Järgmisena kontrollis ta heitgaase. Heitgaasid olid hobuse kombel normis.

Viimasena pandi hobuse talla alla pehmendid, millega oli paljude arvates hobusel mugavam sõita kui ilma pehmenditeta, sest siis on ta rohkem auto moodi ja ei tee nii palju lärmi. Nüüd nägi ta välja juba päris auto moodi, mis sest, et ta hobune oli.

Remondimees helistas nüüd ratsanikule, et ta oma hobusele järele tuleks. Kohale jõudes ei tundnud ta kohe oma tuunitud hobust ära.

Ratsanik maksis oma remondikulud ära ja läks hobusega autoregistrisse. Seal aga nii libedalt ei läinud. Sealsed töötajad arvasid, et hobustele ei väljastata numbrimärke. Ratsanik väitis, et hobune vastab ju tehnilistele nõuetele ja tal on ka üks hobujõud. Töötajatel polnud enam mingeid vastuväiteid ja väljastasid hobusele numbrimärgi.

Edasi suundusid ratsanik ja hobune tagasi auto ülevaatuse punkti. Ülevaatuse punkti jõudes oli töötaja väga üllatunud, et nad uuesti tagasi tulid. Edasi läksid hobune ja ratsanik töötaja järel kanaliga garaaži, kus hobust kontrollida saab.

Meribel Veske, 8.a klass

Peale kontrollimist kirjutas töötaja paberile teksti selle kohta, et see hobune on läbinud tehnilise ülevaatuse ja võib linna liikluses liigelda.

Ratsanik kasutas võimalust ja tormas hobusega liiklusesse, kus peatselt politseinik nad kinni pidas. Ratsanik oli üllatunud, kui sai teada põhjuse, miks teda kinni peatati. Nüüd tuleb tal endal minna taotlema autojuhilubasid, sest enam ei sõida ta lihtsalt hobusega, vaid tehniliselt registreeritud sõidukiga.

Kirsi-Katrin Palgi
6.klass

Lumehelbekese heategu

Elas kord kaunis tüdruk nimega Lumehelbeke. Oma ilusa nime sai ta sellepärast, et just siis, kui tüdruk sündis, langes taevast suuri valgeid lumehelbeid.

Kui Lumehelbeke oli suureks kasvanud, valisid külaelanikud ta oma kuningannaks. Külarahvas hindas oma kuningannat, sest ta oli aus, hoolitsev ja õiglane. Aastaaegadest armastas külarahvas kõige rohkem talve. Talvel oli kogu maal pidustuste aeg. Siis sai kelgutada, suusatada, lumesõda mängida, lumememmesid teha ja jäätist süüa nii palju kui ainult kõhtu mahtus.

Sel aastal aga ei tahtnud lumi kuidagi sadada. Kõik olid mures ja kurvad. Oli juba detsembrikuu, aga lund ikka veel ei olnud.

Lumehelbeke otsustas, et on aeg Lumetaadile külla minna ja küsida, miks ta lund ei anna.Lumehelbeke ja tema sõbrad asusidki teele.

Lumetaat elas väga kõrge mäe tipus. Teel Lumetaadi juurde tulid Lumehelbekesele ja tema sõpradele appi kotkad. Kotkaste seljas kohale lennanud, selgus, et Lumetaat oli haigeks jäänud. Tal oli kohutav suvenohu ja suveköha. Taat nägi välja kurb ja õnnetu. Tema toad olid soojad ja vihmased.

Lumehelbeke koos sõpradega otsisid üles külmakonditsioneerid ja lülitasid sisse kõik külmikud. Taat sai turgutavat külma ja paranes kiiresti. Kui Lumetaat oli terveks saanud, lülitas ta sisse oma lumemasinad. Kohe kakkas sadama kena laia lund.

Lumehelbeke sõpradega läksid tagasi koduküllа. Rõõmus talveaeg võis alata!

Katariina Needo
4.a klass

Elen Alexandra Serikova, 7.b klass

Mufin

Täringumängu fantaasiajutt

Elas kord üks imelik nõid. Külarahvas hüüdis teda Mufiniks. Tema elukohaks oli kindlus ning tal oli oma järv. Seal leidus palju rohelisi kalu, keda nõid püüdis kelguga.

Inimestele ei meeldinud eriti Mufin, sest ta käitus imelikult.

Ühel päeval peitis Mufin end rahva eest kanalisatsiooniauku. Kanalisatsioonis jalutades leidis ta hobuseraua. Seda endaga kaasa vedades hakkasid nööbid selle külge jääma. Õhtu lõpuks oli tal nööpe juba 120. Mufin mõtles, mida ta nende nööpidega teha? Nõid otsustas kadunud nööpe koguma hakata.

Ta oli oma otsuse üle nii uhke, et lasi kuuldavale rõõmuhõiske: „Hõissa ja taruiraraa!"

Cesime Jasmin Yavuz
4.b klass

Väike hall hiireke

Ükskord ammu-ammu elas ühe külakese servas pisikeses majakeses väike hall hiireke. Igal hommikul võttis ta koti selga ja vudis kiiresti-kiiresti küla teises servas olevale põllule viljateri korjama. Terve päeva korjas ta endale talvevarusid ja kui kott täis sai, siis läks ta koju tagasi.

Ühel septembripäeval ründasid rotid küla ja rüüstasid talvevarusid. Külaelanikud olid väga murelikud. Nad kogunesid keskväljakule kokku, et arutada, mida edasi teha ja kuidas talv üle elada. Küla keskel häärberis elas suur must hiir, kes oli ka üsna upsakas. Ta teatas, et tema arvates peaksid külaelanikud minema koju ja korjama kõik toiduraasukesed kokku ning tooma tema juurde hoiule. Et tema on tark ja jagab toiduvaru õiglaselt, nii et keegi nälga ei jääks. Mõeldud-tehtud! Suur must hiir saatis oma teenrid külamajakestesse toidu järele. Allesjäänud varud korjati vankri peale ja viidi suure musta hiire keldrisse. Väikese halli hiirekese maja oli aga nii pisike ja armetu, et nii rotid kui ka suure musta hiire teenrid jätsid selle kahe silma vahele.

Alguses läks kõik plaani kohaselt. Igal hommikul tulid hiired häärberi ette oma toidunatukese järele. Aga mida päev edasi, seda raskemaks elu läks. Suur must hiir otsustas, et tema kõht on kõige tähtsam, ja pugis ise toitu sisse kahe suupoolega. Külaelanikele andis ta aga paar viljaterakest.

Väike hall hiireke nägi kõike seda pealt ning mõtles, mida küll teha. Esmalt arvas hiireke, et ta võiks ju lihtsalt teiste hiirte vahel oma talvevarud ära jagada. Kuid ta mõistis, et nii võtaks suur must hiir lihtsalt need endale. Sellest poleks ju kasu, sest teised oleksid ikka näljas. Siis tuli väikesele hallile hiirele väga hea mõte. Ta otsustas, et läheb aitab teisi hiiri ja puistab salaja nende taskutesse viljateri.

Igal hommikul pani hiireke endale taskusse paar peotäit viljateri ja lipsas külarahva sekka. Kord nägi ta, kuidas suure musta hiire kaarik oleks peaaegu ühe hiirevana alla ajanud. Kukkus teine ehmatusest tee äärde pikali. Väike hall hiireke sibas kiiresti-kiiresti hiirevana juurde, aitas tal püsti tõusta ja libistas samal ajal paar viljatera hiirevana taskusse. Teinekord märkas ta väikest hiiretüdrukut, kes tormas suure rutuga kooli poole, kuid libastus jääl ja kukkus pikali. Väike hall hiireke tõttas tema juurde, puhus haiget saanud põlve peale, kallistas hiiretüdrukut ning poetas mõned terad temagi taskusse. Nii tegutses ta kevadeni välja.

Elus on tihti nii, et üks teeb suuga suure linna, aga teine on see, kes tasa ja targu kogu töö ära teeb.

Katrinka Josephine Savimägi
6. klass

Helena Ploom, 7.b klass

Jane Mustrik, 7.b klass

Lugu rohelistest rebastest

Roheline rebane on üliharuldane. Metsas teda ei ole näha, kuna ta sulandub ümbrusega kokku. Ta on roheline ning tal on pruun kõhualune ja pruunid käpad.

Roheline rebane toitub peamiselt taimedest, sealhulgas käbidest, seentest ja harva puukoorest. Nad valivad elupaigaks kõige enam kuusikuid, aga nad on elanud ka segametsades ja rabades.

Rohelise rebase nahk on üks loomariigi väärtuslikumaid. Nad on väljasuremisohus – nii palju on neid muistsetel aegadel kütitud nende nahkade pärast. Eks see ongi imeilus – sügavroheline, pruunikas-kuldse ohakaga. Lisaks sellele arvati, et rohelise rebase nahk teeb terveks haiged liigesed. Paraku arvati sedagi, et rohelised rebased ei erinegi tavalisest rebasest millegi muu kui karva pärast ning varastavad samuti kanu.

Rohelised rebased on juba sajandeid ringi rännanud, otsinud ikka ja jälle rahulikku kuusikut, kus elada, kuid ikka ja jälle on nad sunnitud olnud kodumetsadest põgenema.

Ühel kõrvetaval suvepäeval olid rohelised rebased uue kuusiku otsingul. Neid polnud palju. Ainult neli täiskasvanud rebast ning kolm kutsikat. Päike lõõskas, rebasekutsikad olid väga väsinud ning isegi vanemad rebased lõõtsutasid. Nad olid juba allaandmise äärel, kui märkasid ühte neile nii armsat puud – kuuske! Isegi kõige pisemad rebased võtsid kiirelt jalad alla ning lippasid kuusepuu poole. Nende õnneks oli see üksik kuusk nagu sõnumitooja, sest taamal märkasid nad kuusikut.

Kaks rebast hakkasid toitu otsima, teised kaks läksid metsa uurima, et olla kindel, et mets on ohutu. Umbes kahe kilomeetri pärast hakkas puude vahelt paistma üks küla. Seal liikus inimesi ning luurajad lippasid tagasi urgude juurde ning seletasid kõik pika niutsumise ja urinaga ära. Teised rebased kohkusid, kuid kuuldes, et küla on neist siiski piisavalt kaugel, rahunesid maha. Metsas oli rohelistele rebastele piisavalt taimetoitu ning nad tundsid end oma uues kuusikus päris hästi.

Üks rebasekutsikas, kuuldes, et küla pole väga kaugel, otsustas salaja hiilida külale lähemale. Ta oli kuulnud jutte inimestest, kes ihaldavad üle kõige rohelise rebase nahka, aga polnud veel ühegagi kohtunud, sest vanemad olid hoolikalt vältinud kõiki võimalikke kontakte nendega. Rebasekutsika uudishimu oli aga määratu suur. Selle poolest ei erine rohelised rebasekutsikad oma punakuuelistest sugulastest kuigivõrd.

Kui ta oli kuusiku serva jõudnud, nägi ta mitut pisikest inimest ringi jooksmas, hüppamas ning imelikke häälitsusi kuuldavale toomas. Rebane ei teadnud, et need on inimlapsed ja et häälitsused olid valdavalt naer ja kilked. Ta

läks üha enam põnevile ning hiilis aina lastele lähemale, lömitas rohu sisse maha ning jälgis neid tegutsemas.

Lapsed sattusid mänguhoos rebasekutsikale üha lähemale kuni kutsikas otsustas taanduda, hüppas üles ning lippas kuusiku poole. Nüüd märkasid teda lapsed: „Vaadake, seal on suur roheline kutsu!“ hüüdis üks neist.

„Mis sa ajad, rohelisi koeri pole olemas!“ vaidles teine vastu.

„Äkki on see mõni hiigelsuur konn?“ oletas kolmas.

„Lähme püüame ta kinni ja uurime, mis ta õige on!“ hüüdis neljas.

Roheline rebane tormas nagu jaksas. Peatselt jõudis ta teiste rebaste juurde, ise lõõtsutades nagu oleks need ta viimsed hingetõmbed. Teised said tema jutustust kuuldes tulivihaseks ja rebasekutsikas sai aru, et oli kohtunud inimestega. Kutsikas sai tõsiselt sugeda. See aga ei vähendanud ohu suurust.

Samal ajal läks küla sumisema nagu mesilastaru, sest lapsed rääkisid äsjanähtud rohelisest loomast. Hakati meenutama ammuste esivanemate lugusid rohelise karvaga imerebasest, kelle nahal on tervendav võime. Ühel talunikul oli alles isegi tükk rohelise rebase nahka, mida ta nüüd kõigile näitas. Jõuti üksmeelele, et järgmisel päeval peetakse rohelistele rebastele jahti.

Hommikul saatsid rebased endi hulgast ühe luurele. Selgus, et külas oli sagin ning inimesed kõndisid relvadega ringi. Oli ilmselge, et kavatsetakse jahti pidada. Rebased lahkusid kohe kuusikust. Kavalpead nagu nad loomult on, peitsid nad end teisel pool küla lepavõssa. Kui külamehed hulgakesi metsa siirdusid, kasutasid rebased hetke, mil külas oli vähe inimesi ning sõid küla köögiviljaaias kõhud korralikult täis. Seejärel asusid nad taas teele lootuses leida üks suur ja turvaline kuusik. Peab ju olema maailmas üks kuusik roheliste rebaste jaoks!

Rebased ei teadnud, miks on nii, et kui inimestele miski väga meeldib, saab see maailmast kiiresti otsa? Mida väärtuslikum mõni elusolend inimese silmis on, seda ohustatum ta on. Võiks ju nautida ilu silmadega ja lasta kõigil rahus elada. Kui mõelda vanasõnale – kes teisele auku kaevab, see ise sisse kukub – siis on inimese maailm lõpuks väga liigivaene ning ta ise selles väga pettunud. Kas nad ise teavad seda?

Elen Alexandra Serikova
6.b klass

Lisette Mokrik, 8.c klass

Hanna Provotorov, 6.a klass

Pipi Pikksuka pensionipõli

Pipi pole enam esimeses nooruses. Tema oranžid patsid on nüüdseks hallid ja enamasti meeldib talle juukseid krunnis hoida. Vahepeal teeb ta endale mitu krunni, sest väidetavalt oli üks moelooja öelnud, et see on moes. Isa kingitud kingad on Pipile täitsa parajad, kuid ta hoiab neid oma köögis riiulil, et meelde tuletada noorusaastaid. Nende asemel käib ta eri paari sussidega. Sukad on samuti eri värvi, kuid ta tahab neid siiski sobitada sussidega.

Härra Nilson on ka veel elus, kuid Pipi väga kardab ta tervise pärast. Vaene ahvike peab ülepäeviti loomaarsti juures käima kontrollil. Pipi hobune on kahjuks juba hauas. Tema asemele ostis Pipi endale Zaporožetsi. See teeb linnarahvale suurt pahameelt, sest enamikul on juba vaiksed elektriautod, mille olemasolust ei saa enne aru, kui juba nende all oled, kuid Pikksukk sõidab mingisuguse nõukogudeaegse vana põriseva sapakaga.

Tommi ja Annika käivad tal aeg-ajalt külas. Siis, kui nad linnas on. Segasummasuvila on nende lastele ja lastelastele maakodu eest, kuna vanemate kodu on juba ammu maha müüdud ühele rikkale perele. Annika abiellus professoriga, kelle jutust pole Pipi viimase 35 aasta jooksul kunagi aru saanud. Tommi üritas ülikooli ajal Pipit endale naiseks saada, kuid tulemusteta. Abiellus hoopiski mingi ärinaisega, tänu kellele on ta terve maailma läbi käinud.

Oli Annika sünnipäev. Kokku tulid nii Annika kui ka Tommi lapsed ning nende mudilased. Kuhu mujale koguneda kui Segasummasuvilasse? Kokku oli peol kaheksa mudilast. Kõigile neile meeldis kuulata Pipi lugusid. Osad neist olid täiesti tõesed, kuid enamus siiski puhas väljamõeldis. Laste lemmiklood olid aga sellest ajast, kui Pipi piraat oli. Nimelt tahtis ta käia oma isa jälgedes ja ostis endale laeva. Tema meeskond esialgu alahindas teda. Nad arvasid, et naine ei sobi kohe üldse piraadilaeva kapteniks. Loomulikult nad eksisid. Maailma tugevaim tüdruk sobib kõige paremini just piraadilaevale.

Pipile meeldis kõige rohkem rääkida sellest, kuidas ta oma meeskonnaga kord tormi kätte jäi. Kõik jooksid ringi nagu peata kanad ja muudkui pärisid Pipi käest, mida ja kuidas teha. Pipi ise ka ei osanud midagi teha, kuid säilitas külma närvi. Ta käskis meeskonnal rahuneda ja loota parima peale. Torm viis neid ühele saarele, kus elasid näkid. Nendele oli suur laev vägagi vastukarva. Nad hakkasid laeva tagasi merre lükkama. Õnneks märkas Pipi seda kohe ja karjus: „Hei! Oodake! Sõlmime kokkuleppe: meie jääme siia, kuni torm lõppeb ja teie saate endale kolm inimest minu meeskonnast.“ Näkkidele see idee meeldis. Loomulikult oli meeskond selle vastu, kuid Pipi seletas neile oma plaani ära. Nimelt kavatses ta valmistada kratitaolise olendi, kes meenutaks inimest. „Kust me luuad leiame,“ küsisid kõik kordamööda. „Kaks luuda on meil ju olemas, üks võib mopp ka olla.“

Torm kestis kolm ööd ja kolm päeva. Kuidagi ei tahtnud see mööda minna. Lõpuks, kui päike hakkas paistma, hakkasid näkid ka ärkama. Nad nõudsid lubatud kaupa. Pipi vihastas nende kärsituse peale: „Oodake noh, küll te olete kannatamatud! Me härrased tahavad ikka hästi riidesse end panna teie jaoks!“ Lõpuks said kratitaolised ollused valmis, purjed heisatud ning aeg oli tegutseda. Kohe, kui Pipi olevused näkkidele viskas, hakkasid nad liikuma. Näkkidel ei läinud kaua taipamisega, et neid on ninapidi veetud. Nad hakkasid laeva nööridest tagasi kalda poole vedama. Mõned ronisid pardale. Meeskond pidi oma mõõgad välja võtma. Pipil polnud mõõka vaja. Ta ütles alati, et pole paremat relva, kui inimese enda käed. Neiu võttis korraga selga viis näkki ning viskas nad üle parda liivale. Meestel oli valus kauneid näkineide tappa, kuid nii pidi. Piraadid said näkkidest jagu. Seekord läks õnneks.

„See lugu ei saa tõsi olla. Ükski inimene ei suuda korraga viit naist kanda,“ vaidles Annika kõige vanem lapselaps Kris, kes oli juba teismeikka jõudnud.

Loomulikult hakkas Pipi vastu: „Nonoh, sa ei usu vanainimest või?“

„Ei usu jah!“

„Eks ma pean sulle tõestama siis,“ ütles Pipi, kõndis käte peal oma auto juurde ning tõstis selle siis üles, nagu oleks lihtsalt mingi oksa maast korjanud. Kõik lapsed olid hämmingus. Nad tahtsid ise järgi proovida, kas ka neile on selline anne antud, kuid pidid pettuma. Nad ei suutnud isegi seitsmekesi autot tõsta. Muidu oleks neid kaheksa, kui üks päris imik veel poleks.

Ja nii see Pipi elabki. Raha saadab ta piraadimeeskond iga kuu „pensionina“, aeg-ajalt käivad sõbrad oma peredega külas ja Härra Nilsonit veab ta oma Zaporožetsiga ülepäeviti arsti juurde. Kui aega üle jääb, putitab ta oma kallist sapakat, et see ikka töökorras püsiks ning vahetevahel teeb aias tööd.

Kooli pole Pipi kunagi jõudnud. Iga kord, kui keegi sellepärast viltuse näoga otsa vaatab, vastab ta: „Kellele seda jorrutustabelit ikka vaja on?“

Hanna-Reet Ruul
9.b klass

Lara Johanna Luks, 9.b klass

Emma Sofia Käst, 9.b klass

Lumivalgeke ja Apple

Elas kord Lumivalgeke. Ta oli väga sõbralik ja rõõmus laps. Tüdrukule meeldis laulda, joonistada, mängida pöialpoistega ja aidata teisi. Samuti meeldis talle asju koguda, eriti raha.

Ühel päeval oli Lumivalgekese rahakassa täis. Ta otsustas raha üle lugeda. Niisiis luges ta 10€, 20€, 50€, 100€, 500€ ja 1000€. Tüdruku silmad läksid suureks. Ta ei suutnud uskuda, et tal juba nii palju raha on.

Järgmisel päeval jalutas Lumivalgeke metsas ja korjas lilli. Äkitselt märkas ta, et puu külge oli kinnitatud kirev paber. Tüdruk astus lähemale. Kirev paber osutus telefonipoe flaieriks. Sellel olid pildid nutitelefonidest. Lumivalgekesel jäi silma kõige suurem telefon, mille nimi oli Apple. Tüdruk oli nii lummatud, et otsustas poodi telefoni uurima minna.

Ta lippas koju, haaras kaasa oma rahakassa ning suundus kiirel sammul poodi. Kohale jõudes nägi ta juba vaateaknal seda kaunist ja suurt telefoni. Ta astus rõõmsalt poeuksest sisse. Seal võttis teda vastu sõbralik müüja. Lumivalgeke teretas viisakalt ning läks telefoni juurde.

Müüja astus ligi ning küsis: „Kas sa tahad seda telefoni osta?“

Tüdruk noogutas ning küsis vastu: „Kui palju see telefon maksab?“

„Kui palju sul raha on?“ päris müüja kavalalt.

„Mul on 1000€,“ vastas laps.

Müüja ütles: „Telefon maksab 999 eurot ja 99 senti.“

Tüdruk kallas raha letile. Müüja võttis peaaegu kogu raha enda kätte. Alles jäi ainult 1 sent, mille Lumivalgeke oma rahakassasse poetas. Müüja ulatas lapsele telefoni. Lumivalgeke väljus poest. Ta oli oma uude telefoni nii süvenenud, et ei märganud, kuidas poemüüja teda kurjalt irvitades jälgis.

Lumivalgeke ei aimanud, et ta ostis telefoni kurja kuninganna käest, kes oli selle ära nõidunud. Kuninganna oli Lumivalgekese peale kade, sest too oli nii ilus. Samuti ei meeldinud talle Lumivalgekese sõprus pöialpoistega. Ta lootis, et laps jääb nutitelefonist nii sõltuvusse, et unustab seetõttu oma sõbrad. Samuti uskus ta, et pidevast ekraani vahtimisest muutub Lumivalgekese nägu koledaks ja kortsuliseks.

Lumivalgeke läks paha aimamata reipal sammul kodu poole.

Kodus lülitas tüdruk telefoni sisse ja seadistas ära. Järgmisel hetkel oli ta juba telefoni mitu mängu alla laadinud, mida ta hoolega mängima asus. Lumivalgekese jaoks oli virtuaalne maailm nii põnev, et ta unustas kõik muu enda ümber. Just seda oligi kuri kuninganna soovinud. Ta jälgis oma võlupeeglist, kuidas Lumivalgeke iga päevaga aina rohkem ja rohkem nutitelefonist sõltuvusse jääb. Suurest rõõmust lõi ta oma võlupeegli ümber tantsu.

Ühel ööl, kui Lumivalgeke magas, telefon kaisus, nägi ta unes oma sõpru

pöialpoisse, kes istusid laua ääres ja nutsid suurest kurvastusest. Laua peal lamas Lumivalgeke, kes oli telefonikujuline. Tema kehal olid erinevad äpid ja ta häälitses vaid piiksudes.

Lumivalgeke ärkas karjatades üles. Ta oli üleni higiga kaetud. Ta vaatas toas ringi ja kuulatas. Kõik oli nii vaikne. Ta mõistis, et on telefoni pärast kõik unarusse jätnud. Isegi oma parimad sõbrad pöialpoisid oli ta unustanud. Tüdrukul oli väga kurb meel. Ta pani oma telefoni riiulisse ja läks oma sõpru otsima.

Kuna oli pühapäev, olid pöialpoisid kaevanduse asemel kodus. Laps läks sõprade juurde ja vabandas, et ta ei olnud nendega enam ammu midagi ette võtnud. Pöialpoisid olid väga rõõmsad Lumivalgekese külastuse üle. Koos küpsetasid nad pannkooke ning pärast söömist mängisid nad lauamänge.

Umbes nädal aega hiljem oli telefon kapi otsas. Lumivalgekesel tuli küll vahepeal soov telefonis surfata, aga pöialpoisid ütlesid tüdrukule: „EI! Pärismaailm on palju parem kui nutimaailm!“

Lumivalgeke sai aru ja sellest alates veetis ta oma aega jälle sõpradega. Telefon jäi kapile tolmu koguma.

Kuri kuninganna mõistis, et tal ei ole võimalik Lumivalgekest oma sõpradest lahutada. Ta sulges oma telefonipoe, pakkis kohvrid ja sõitis ära kaugele maale. Lumivalgeke ja pöialpoisid elasid elu lõpuni rõõmsalt.

Lisette Suik
5.a klass

Kuidas paber oma elus uue lehekülje pööras

Elas kord üks pakkepaber. Ei maksa arvata, et esmapilgul elututel asjadel puudub elu. See paber oli läikiv, punane ning kaunistatud valgete sätendavate tähekobaratega. Loomulikult tundus paberile, et tema on kõigist teistest palju ilusam, ning see pani teda uhkusest veel rohkem helkima. Inimesed olid tema ilu hinnanud ning teda ikka ja jälle kingituste pakkimisel kasutanud. Ilmselt oli ta ka palju maksnud, kuid seda ei mäletanud enam keegi.

Taas tulid jõulud. Kaunis pakkepaber võeti kapist välja ning volditi hoolega ühe suure karbi ümber. Talle kleebiti veel mitmesuguseid kaunistusi peale. Paber tundis, et ta pole kunagi veel nii kaunis olnud, ning ta säras rõõmust ja rahulolust. Seejärel asetati ta kuusepuu alla – väiksem kui eelmise aasta puu – ning mindi magama. Pakkepaber ootas kannatamatult hommikut. Ta tahtis nii väga näha, kelle kätte ta satub! Öö aga kestis ja kestis ning paber uinus.

Hommikul ärkas ta üles täpselt õigel ajal. Perekond oli kuuse juurde kogunenud ning nende hulgas oli üks eriti ärevil poiss – umbes 6-aastane. Inimesed alustasid kinkide jagamist ning pakkepaber muutus sama ärevaks – lõpuks ometi näevad kõik, kui kaunis ta on!

Siis ta sattus väikese poisi kätte. Poiss ei pööranud üldse tähelepanu paberile, vaid rebis selle kohe hoolimatult katki. Pakkepaber kiunatas õudusest. Kuidas julgeb keegi temaga nii ümber käia?! Vaene paber oli täielikus meeleheites, kui teda prügikasti visati. Seal avastas ta teisigi pabereid – nii uhkeid kirjusid pakkepabereid kui ka täiesti tavalisi ajalehti. Ta veetis seal päevi, enne kui keegi prügikasti lahti tegi ning viis prahi teise, suuremasse prügikasti. Seejärel kostis kohutavat mürinat ning paber minestas stressist.

Kui ta üles ärkas, oli ta hoopis teistsugune. Temast oli saanud väike raamat, mille lehtedel ilutsesid üksikud luuleread. See oli hoopis erinev sellest, mida ta varem kogenud oli. Ta polnud enam sätendav ega värviline, isegi mitte puhasvalge.

Paber oli alguses üsna kohkunud, kuid avastas peagi, et uuel elul pole vigagi. Ta seisis ühel paljudest riiulitest, millel oli rohkem raamatuid, kui ta oma terves eelnevas pakkepaberielus näinud oli. Kõikjal sagisid inimesed ning peagi võttis üks naine ta riiulilt, lehitses pisut ning asetas letile. See ei olnud paberile uus kogemus, kuid uues kehas oli ikka uus tunne.

Kui naine oli raamatu eest maksnud, pistis ta raamatu kotti ning lahkus poest. Kodus võttis ta raamatu kätte, pöörast aeglaselt lehti, pannes tähele iga sõna, mis sinna trükitud oli. Alles siis asetas ta raamatu kõrgele riiulile. Aegajalt võttis naine ta uuesti kätte ja luges ikka ja jälle. Raamatule meeldis eriti lehtede pööramine.

Ühel päeval, kui talle meenus elu pakkepaberina, leidis ta, et ka tema on pööranud elus uue lehekülje. Ta ei teadnud veel, et ta saab käia käest kätte, et teda loevad paljud inimesed ning sõnad ta lehekülgedel toovad rõõmu.

Elen Alexandra Serikova
9.b klass

Loreen Kääpakaust, 6.b klass

Karola Aasa, 6.b klass

Roosa suhkruvatt ehk Kuidas Ükssarvikust Ekssarvik sai

Seitsme maa ja mere taga Magusamägedes elas värviline Ükssarvik, kes toitus ainult roosast suhkruvatist. Talle meeldis päevad läbi rohelisel aasal kapata, lilli nuusutada ja suhkruvatti näksida. Just suhkru söömine andis tema sarvele võlujõu.

Ühel päeval aga tuli vihm, mis ujutas kõik tema suhkruvarud üle. Ükssarvik otsustas minna suhkruvarusid täiendama. Ta võttis viimase ampsu ja asuski otsima Suhkru kodu.

Teel kohtus ta kolmejalgse Ussiga ning küsis: „Kas sina oskad mind juhatada Suhkru koduni?“

Uss sisistas vastu: „Suhkur elab siit väga kaugel. Juhataksin sind, kuid kahjuks on mul ainult kolm jalga ja seetõttu on väga raske sammu pidada.“

Ükssarvik oli väga heasüdamlik loom, tal hakkas Ussist kahju ja murdis oma sarvest tüki soovides, et Ussil poleks ühtegi jalga ja ta saaks nõndaviisi kiiremini edasi liikuda.

Soov soovitud, sarvest tükk laiali puistatud, ja juhtuski ime – Uss oli nüüd jalgadeta ja sai palju paremini edasi liikuda.

Uss oli väga tänulik, kuid valelik ja salakaval loom, ta ei pidanud oma lubadust ja põgenes kohe ära.

Kuigi teise looma aitamine tegi Ükssarviku õnnelikuks, oli ta siiski kurb, et ei olnud sammugi lähemal Suhkru kodule. Teadmata täpselt suunda, asus ta teele, lootes jõuda õigesse kohta.

Järgmisena kohtas tühja kõhuga imeilus loom oma teekonnal huvitavat sulelist.

„Uhhuu, uhhuu, kuhu lähed? Kuhu?“ küsis suleline.

„Kas sa juhataksid mind Suhkru koduni, et saaksin oma varusid täiendada?“ päris Ükssarvik.

„Võiksin lennata kasvõi pilvedest kõrgemale ja ülevalt vaadata, kas näen proua Suhkru maja, kuid kahjuks on mul väga väikesed silmad, mistõttu ei näe ma kaugele ning seega minust kasu ei ole. Sellepärast olengi siin madalal,“ kurvastas Öökull.

Heasüdamlik Ükssarvik tahtis väga lindu aidata, seega murdis ta uuesti oma päris lühikesest sarvest uue tüki, puistas selle laiali ja soovis, et alates sellest hetkest oleksid Öökullil kõige suuremad, ilusamad ja paremini nägevad silmad terves maailmas. Mõeldud, tehtud.

Kohe sööstis Öökull taevasse, et oma uute silmadega maailma avastada. Pimestatud selle ilust, unustas ta Ükssarviku ja tema mure ning lendas ära. Taas pidi Ükssarvik kurvalt teadmata suunas edasi liikuma.

Päike hakkas juba loojuma ja õhtukülm andis tunda. Peagi oli väljas pime ja näljase looma jõud raugenud. Kuna Ükssarvik ei suutnud enam ühtegi sammu astuda, istus ta puu alla maha ja nuuksatas. Järsku kuulis Ükssarvik puu otsast sahinat. Sügavalt sisse hingates tundis ta väga tuttavat lõhna. See ei saanud olla keegi muu kui proua Suhkur.

Keegi teine ei tunne Suhkrut paremini kui värviline suhkrumaias Ükssarvik. Talle tuli meelde roosa suhkruvati maitse ja see andis natukene jõudu, et hüüda: „Kes seal nii magusalt lõhnab ja naerab?“

„See olen mina, Suhkur,“ kostis puu otsast vastus.

„Lõpuks ometi ma leidsin su! Kõndisin maha pika maa, et leida ainult sind!“ hõiskas Ükssarvik rõõmsalt.

„Ma ronisin puu otsa peitu Soolasortsi eest, tavaliselt ei ole mind üldse raske leida,“ sõnas Suhkur, „ka kõige kurvemal hetkel on võimalik leida tükikene mind, et muuta päev jälle paremaks. Maius toob magusa maitse suhu ja rõõmu südamesse.“

Suhkur ronis puu otsast alla. Tal oli kõige sõbralikum ning südantsoojendavam naeratus näol. „Tule minuga. Tean, et sul on olnud väga raske päev seljataga. Mul peaks kodus veel roosat suhkruvatti leiduma.“

Kui nad jõudsid Suhkru majani, ei olnudki see nii ilus, kui Ükssarvik oli ette kujutanud.

„Kuhu on kadunud kõik suhkrumäed, karamellijõed ja kukekommipuud, mis siin varem kõigi rännuliste meele rõõmsaks ja suu magusaks on teinud?“ küsis Ükssarvik.

Suhkur lasi pea norgu, ulatas värvilisele loomale kõige viimase roosa suhkruvati, mis veel alles oli, ja näitas talle kudumisvardaid, mille kuri Soolasorts pooleks oli murdnud.

Saanud oma suhkruvatist energiat, teadis Ükssarvik täpselt, mida ta tegema peab. Ta murdis kõige viimase tüki oma sarvest, puistas selle tuhana laiali, pani silmad kinni ja soovis kõigest väest: „Ma soovin, et proua Suhkru katkised kudumisvardad oleksid taas terved.“

Soov täitus, kuid nüüd ei olnud Ükssarvik enam ükssarvik, vaid hoopis täiesti tavaline värviline hobune, kelle meeleolu oli pisut nukker. Ta oli nüüd Ekssarvik.

Proua Suhkur teadis täpselt, mida teha. Kiirelt haaras ta oma uhiuued kudumisvardad ja kudus nii kiiresti, kui suutis. Peagi voolas taas läbi metsa kõige magusam ja maitsvam karamellioja. Kukekommipuud sirgusid kõrgemaks kui ükski teine puu siin maailmas. Kõigele lisaks oli terve hoov täis kõige magusamat, roosamat ja pehmemat suhkruvatti, mida maailmas kunagi nähtud.

„See kõik on sinule, mu sõber,“ lausus proua Suhkur.

Nii rõõmus ei olnud Ekssarvik veel kunagi olnud. Koos suhkruvatti süües ja selles mürades said Suhkur ja Ekssarvik parimateks sõpradeks. Nägemata

ühtegi põhjust lahku minna, otsustasid nad hakata koos elama. Proua Suhkur kudus Ekssarvikule tihedast suhkruniidist ilusa maja, mida loom iga hetk näksida võis.

Päevad läbi Suhkur aina kudus ja Ekssarvik jooksis mööda maid ja metsi ringi, et juhatada eksinuid ja abivajajaid maailma kõige magusamasse kohta, et nad ka tusasel ja vihmasel päeval suu magusaks saaksid.

Iga kord, kui sinu suu magusaks läheb, siis tea, et võib-olla oli just proua Suhkur see, kes selle magusa kudus, ja Ekssarvik see, kes sind märkamatult selle magusani juhatas.

Lara Johanna Luks
9.b klass

Egle Liin, 9.b klass

Reisikohvri memuaarid

Mina olen vana reisikohver. Mu välimus ei ole väga kiita, siit-sealt olen pisut katki. Tänu sellele olen ainulaadne ja mind ei saa teiste kohvritega segi ajada.

Vaatamata oma välimusele ja ka päris kõrgele vanusele olen ma pere lemmikkohver. Seetõttu saan ka alati nendega reisile minna. Nad käivad igal aastal kaugetes ja põnevates kohtades reisimas. Sel korral otsustas pere lennata Indoneesiasse Bali saarele. See pidi jääma minu viimaseks reisiks, seejärel pidin jääma pensionile.

Hommikul olid kõik reisist elevil. Mina ja teised mu semud olime esikusse valmis pandud. Pereisa hakkas kohvreid autosse tassima. Ema proovis Maribelile üleriideid selga panna. Tüdruk tahtis oma vana jopet võtta, aga ema toppis talle eelmisel päeval ostetud jakki selga. Maribel sai vihaseks ning lennutas vana jope käest. See lendas otse minu peale. Ma ei näinud enam midagi, kuulsin vaid kärmet liikumist ja seejärel löödi juba välisuks kinni.

„Mina ka! Mina ka!“ karjusin. Aga juba kuulsin automootori mürinat, mis peatselt kaugenes.

„Nad läksid ilma minuta minema!“ olin šokis. Mul tulid pisarad silma. Niiviisi kurvastades möödus umbes 10 minutit. Siis kuulsin jälle automootori mürinat.

„Nad tulid tagasi!“ hõiskasin endamisi.

Kuulsin, kuidas isa tuppa tuli. Ta haaras minust kinni, jooksis autosse ja ütles hingeldades: „Aitäh, Maribel, et sa märkasid vana kohvri puudumist!“

Jõudsime lennujaama. Mind tõsteti koos teiste kohvritega lindile. Mööda linti sõitsime suurde ruumi, kus oli tohutult palju teisi kohvreid. Olin sellest suurest sagimisest väsinud, seega jäin magama. Kui uuesti ärkasin, ei olnud minu ümber mitte minu vanad semud, vaid hoopis suured ja täiesti võõrad kohvrid.

„Kus ma olen?“ küsisin ma areldi.

„Teel Madridi,“ pomises üks suur kohver.

„Aga ma pidin ju Balile lendama,“ mõtlesin ehmunult.

Sain aru, et olen mingi eksituse tõttu valele lennukile sattunud. Lootsin, et lennujaamas märgatakse viga ja mind saadetakse ruttu minu perekonna juurde tagasi.

Madridi jõudes pandi kõik kohvrid suurele lindile. Seal sõites nägin, kuidas inimesed tulid ja läksid koos oma kohvritega. Aga mind ei tahtnud keegi. Lõpuks olin üksinda sellel lindil. Viimaks tuli üks töötaja ja võttis mind kaasa. Ta uuris mind pisut, seejärel klõbistas arvutis ja lõpuks kleepis mulle kleepsu peale.

„Nüüd pannaksegi mind õigele lennukile ja ma jõuan oma pere juurde tagasi,“ rõõmustasin ma.

Aga seda ei juhtunud. Töötaja viis mind hoopis koos paari teise kohvriga väiksemasse hoonesse lennujaama kõrval.

„Küllap ei välju täna enam ühtegi lendu Balile," olin ma kindel.

Kuna oli hiline õhtu ja ma olin oma senistest seiklustest üpris väsinud, vajusin unne.

Öösel ärkasin, sest kuulsin kellegi krõbistamist ukse taga. Uks avati ja sisse astus kaks meest. Mõlemad valgustasid taskulambiga ruumis olevaid kohvreid.

„Võtame kiiresti mõned suuremad kohvrid ja laseme jalga," ütles üks mees teisele. Juba haarasidki mehed mõlemasse kätte kohvrid ja väljusid ruumist.

„Hea, et mind kaasa ei võetud," jõudsin mõelda, aga juba olid mehed tagasi. Tundsin, kuidas mind õhku tõsteti ja koos mõne teise kohvriga ruumist välja viidi ning hoone ees olevasse autosse visati.

„Oh ei! Meid varastatakse ära!" olin ma paanikas. Juba hakkaski auto liikuma. Sõitsime kiiresti mööda öiseid tänavaid linnatuledest kaugemale. Auto keeras auklikule kõrvalteele. Ma hüppasin koos teiste kohvritega üles-alla. Lõpuks jäi auto seisma. Mehed tõstsid meid autost välja ja viisid pisikesse räpasesse majja. Kui kõik kohvrid olid sisse toodud, hakkasid mehed neid tühjaks tegema. Nad otsisid väärtuslikke esemeid. Viimaks tõmmati ka minu lukud lahti.

„Siin pole ju midagi peale lasteriiete ja mõne mänguasja!" põlastas üks meestest.

„Selle viskame siis prügimäele," vastas teine.

„Mina ja prügimäele? Ma olen väga auväärne ja vana kohver. Mind ei saa lihtsalt niisama ära visata!" karjusin ma.

Aga keegi ei kuulnud mind. Soovisin, et oleksin koos oma perekonnaga.

Äkitselt kuulsin politseiauto sireeni. Vargad ehmusid ja üritasid põgeneda, aga juba tormasid politseinikud majja ja võtsid mehed kinni. Sellist asja polnud ma terve oma elu jooksul kunagi näinud! Ja siis kuulsin üht tuttavat häält küsimas: „Kus meie kohver on?"

„Minu perekond!" ei suutnud ma oma silmi uskuda. „Kuidas nemad küll siia said?"

Üks politseinikest astus pereisa juurde ja surus tal kätt: „Aitäh, et meid aitasite. Neid vargaid oleme me ammu tahtnud kätte saada. Ilma teie abita poleks me seda suutnud."

„Ükskord läks mul kohver tähtsate paberitega kaduma. Ja me ei leidnudki seda üles. Sellest saati oleme oma kõikidele kohvritele pisikesed positsioneerimisseadmed sisse lasknud õmmelda. Nii ei saa enam ükski kohver kadunuks jääda," jutustas mu peremees.

„Ja tänu sellele saime meie nendele varganägudele jälile. Aitäh veelkord!" tänas politseinik isa.

„Muidugi! Ma olin selle pisikese vidina enda sees juba ammu unustanud," mõtlesin ma. Olin nii rõõmus, et oleks võinud kasvõi tantsu lüüa, kui mul jalad olnud oleksid. Isa haaras mu sangast ja tõstis mind taksosse. Koos perega sõit-

sime lennujaama Isa tõstis mind mu semude juurde, kes kõik läbisegi hakkasid pärima, kus ma olnud olin ja mis minuga juhtus. Pikal lennul Balile jutustasin oma sõpradele kõigest, mida ma läbi elanud olin.

Balil oli väga mõnus ja soe. Mind võeti isegi randa piknikule kaasa. Sain pikutada palmide all ja kuulata merekohinat. See oli alles mõnus puhkus.

Sellest reisist on juba mõnda aega möödas. Nüüd olen ma pensionil ja pikkadel reisidel enam ei käi. Aga oma seiklustest Hispaanias jutustan ma heameelega kõikidele oma järeltulijatele.

Lisette Suik
6.a klass

Krettel Klaus, 8.b klass

Kelly Filing, 7.b klass

Emma Joonas, 9.b klass

Antiigipoest ostetud kelluke

Kalevipoeg elas Jõgevamaal ilusas majas koos ema Linda ja vendadega. Kalevipoeg oli tugev ja uudishimulik poiss. Ema sõnul suri isa enne Kalevipoja sündi.

Lähenemas oli ema sünnipäev ja Kalevipoeg otsustas talle kinkida midagi erilist. Kuna emale meeldisid antiiksed asjad, seadis Kalevipoeg sammud lähimasse antiigipoodi. Vaadates poes ringi, hakkas talle silma üks kuldne kelluke. Selle kellukese üle on emal kindlasti hea meel. Kalevipoeg ostis kellukese ning läks koju.

Kodus hakkas ta kellukest pakkima ning äkki kuulis tasast häält. „Aita mind, aita mind!“

Kalevipoeg läks ukse taha vaatama, kas vennad hüüavad teda appi, aga seal polnud kedagi. Tulnud tuppa tagasi, kuulis ta uuesti tasast häält. Kuulates tähelepanelikult, sai Kalevipoeg aru, et see hääl kostab kellukese seest. Ta võttis kellukese kätte ja vaatas sisse. Oh üllatust! Kellukese sees kükitas härjapõlvlane.

Väike mehike kordas uuesti: „Aita mind, aita mind. Tahan koju minna Piusa koobastesse. Mind ootavad seal teised härjapõlvlased ja sõbrad nahkhiired. Kahjuks kadus mu kellukesel võlujõud. Kui sa mind aitad, siis täidan ühe su suurima soovi.“

Kalevipoeg mõtles, et tal on küll üks suur soov. „Aitan sul tagasi koju saada, kuid see pole väga lihtne. Pean salaja võtma vendade ATV.“

Kalevipoeg ja härjapõlvlane asusid teele. Jõudnud Vastseliina, tegid nad peatuse, et pisut keha kinnitada. Kõhud täis, otsustati edasi sõita, aga ATV ei käivitunud enam. Kalevipoeg küsis kohalike elanike käest, kus on lähim autoparandus, ja lükkas ATV sinna. Kahjuks oli ATV-ga juhtunud midagi salapärast. Remondimees Varrak püüdis parandada, kuid tulutult.

Kalevipoeg otsustas teekonda jätkata Lennuki-nimelise paadiga, millega nad sõitsid mööda jõge Piusa. Härjapõlvlane tänas Kalevipoega ja ütles, et nüüd ta täidab lahke aitaja suurima soovi.

„Mis on sinu soov?“

„Tahan väga, väga näha oma isa Kalevit. Kuigi ma tean, et ta on surnud.“

Härjapõlvlane ütles: „Kui sa jõuad koju, siis ootab sind seal isa ja te saate kõik rõõmsasti ema sünnipäeva tähistada. Et sa olid nii lahke minu vastu, aitan ma sind kiiresti koju tänu taastunud võlujõule.“

Väike mehike helistas kellukest ja Kalevipoeg oligi kodus. Ka remonditud ATV potsas õuele.

Kodus ootasid teda rõõmsalt ema ja vennad, öeldes: „Meie isa Kalev ei olegi surnud. Isa ütles, et ta oli elanud terve selle aja Soomes ja töötanud seal ehitajana.“

Ime oli sündinud. Kalevipoeg kallistas oma isa, pühkides samaaegselt pisaraid. Ainult tema teadis, kuidas see ime sündis.

Kui nad veel surnud ei ole, siis elavad nad õnnelikult siiamaani kõik koos.

Rico Klaanberg
5.b klass

Siili äratuskell

Väike siilipoiss Simon elas oma emaga väikeses lehehunnikus. Simonit äratab igal hommikul ema, et ta ikka õigeks ajaks kooli jõuaks. Ühel päeval, kui ta koolist koju tuli, jäi ema väga haigeks ja Simon läks emaga arsti juurde. Simoni ema pidi haiglasse minema. Nüüd ei olnud Simonil enam kedagi, kes teda hommikul õigeks ajaks üles ärataks. Siilipoiss kõndis haiglast koju ning kohtus teel vares Viktoriga. Simon rääkis oma kurva loo varesele ja palus varest hakata tema äratajaks. Vares ei olnud sellest huvitatud. Simon lubas, et ta teeb ükskõik mida, et vares vaid ta äratuskell oleks.

Vares Viktor mõtles natuke ja otsustas olukorda ära kasutada. Ta esitas kolm soovi, mille täitumisel võiks ta hommikuti kraaksatada. Esimeseks sooviks oli, et siilipoiss jagaks oma putuka- ja vihmaussisaaki temaga. Teiseks soovis vares, et Simon aitaks tal maa pealt leida läikivaid ja sädelevaid asju. Kolmandaks sooviks oli, et Simon räägiks Viktorile õhtuti unejuttu. Simon oli nõus kõik soovid täitma, kuna ta vajas peale hommikuse äratuse ka sõpra, kellega aega veeta.

Viktor ärataski Simonit järgmisel hommikul hirmsa kraaksatusega. Siilipoiss pidas sõna ja täitis varese soovid, kuni ema ära oli. Õnneks sai ka ema haiglast ruttu koju ning siilipoiss oli selle üle väga õnnelik. Simoni ema oli väga rahul, et siilipoiss oli endale leidnud hea kaaslase. Vares Viktor äratas ka edaspidi siilipoissi, kuid vastutasuks soovis ta ainult õhtuseid unejutte. Teistest soovidest ta loobus.

Simonist ja Viktorist said head sõbrad, kuigi üks elas puu otsas ja teine lehehunnikus. Kui nad veel surnud pole, siis kuuleme siiani hommikust kraaksatust, mis on siilipoisile äratuseks mõeldud.

Marii Koppel
6.b klass

Markus Koop, 7.a klass

Neleriin Needo, 5.c klass

Anita-Grace Pedask, 5.b klass

Mairit Laanesaar, 7.a klass

Vihmaussid koroonaviiruses

Elasid kord kolm vihmaussivenda. Vanim vend oli pikk ja peenike, sest ta oli toiduga alati väga valiv. Tema nimi oli Pikk. Teine vend oli lühike ja paks, sest ta sõi lisaks oma portsule ära vanemast vennast söömata jäänud toidud ja tihtipeale ka noorema venna söögi. Tema nimi oli Paks. Noorim vennake jäi sageli söömata, tema oli kõhn ja pisike, tema nimi oligi Pisike.

Ühel päev hakkas Pisikesel igav ja ta ütles: „Mis oleks, kui me läheks maapinnale?“ Algul küll vennad kahtlesid, aga peale pikka veenmist sai ta nad nõusse.

Niisiis pistsid nad pea maapinnale. Algul ei näinud nad midagi ja siis sirutasid nad ennast pikemaks ja veel pikemaks, kuni nad nägid kõike, mis maapinnal toimus. Nad vaatasid ringi ja esimene asi, mis neile silma jäi, oli pehme valge ja kahe kummipaelaga asi. Vennakesed vaatasid kahtlustavalt, aga uudishimulikult seda kummalist eset.

Pikk ütles: „Mis oleks, kui teeksime selle pehme valge asja alla oma pesa.“ Paks toetas tema mõtet: „Oleks hea tuule- ja päikesevarjuks ja saaks linde kartmata elada!“ Pisike osutas sildile, kuhu oli joonistatud „2 m“: „Mida see küll tähendab?“ – „Mõeldud kahele!“ hüüdsid vanemad vennad tähtsalt ja lükkasid Pisikese eemale.

Kuna vaesekesed olid kogu oma elu elanud maa all pimedas, polnud neil aimugi, et see oli üks maha visatud kasutatud kaitsemask. Mask oli koroonabaktereid täis ja kaks vanemat vihmaussi nakatusid koroonaviirusesse. Nad vaevlesid kaks pikka nädalat suure köha ja palavikuga, olid ilma lõhnataju ning maitsemeeleta. Seetõttu ei pirtsutanud Pikk enam üldse ja sõi nii palju, kui kõhtu mahtus. Tema läks paksuks ja muutus justkui lühemakski. Paks ei tundnud mingit maitset, tal polnud isu ja ta jäi kõhnaks ning venis pikaks. Lõpuks hakkasid vihmaussid paranema.

Pärast pikka haigust oli nende elus toimunud palju muudatusi. Keskmine vend Paks oli muutunud peenikeseks, vanim vihmauss Pikk oli muutunud paksuks ja keegi tuttavatest ei saanud aru, miks nad oma nimele ei vasta. Isegi mitte Pisike, kes oli jäänud haigusest puutumata, aga nüüd ei kiusanud teda keegi ning temast oli kasvanud ilus tugev vihmauss. Ta oli muutunud väga julgeks ja enesekindlaks ning hakkas maapinnal tihedamini käima.

Koroona polegi kõigile nii halb.

Johannes Sten Plaado
5.b klass

Mairit Laanesaar, 8.a. klass

Rahu perre toob

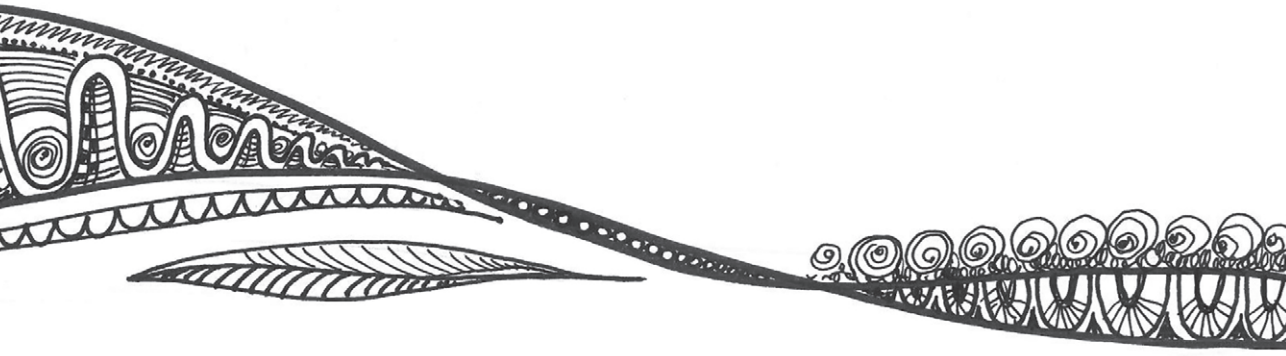

Aleksandra Karpuhhin, 8.b klass

Jane Mustrik, 8.b klass

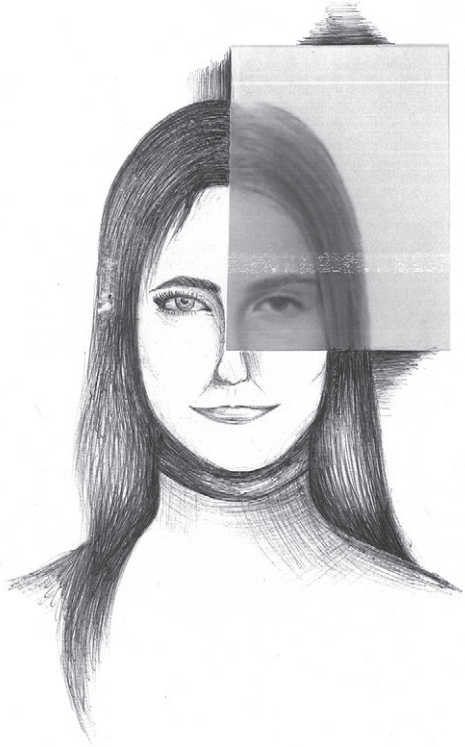

Helena Ploom, 8.b klass

Kaisa Kriisa, 8.c klass

Emadepäevaks

Kallis ema!
Õues paistab päike.
Ema, sa oled nagu lilleke väike.
Kas sulle meeldib suvine ilm?
Sul on ilus särav silm.

Anita-Grace Pedask
Henri Undrits
Kristofer Selgis
Marii Koppel
1.c klass

Armas ema!
Kell, palun ärata ema!
Ema, su kleit on kena.
Taevas särab päike.
Mina olen väike.

Hando Kolga
Sander Lepiste
Angeelika Jürisson
Taavi Reiljan
1.c klass

Kallis ema!
Ema poodi läeb.
Haruldast lille näeb.
Minu ema on tark ja kena.
Sa lõhnad nagu lill, armas ema.

Kadi Goos
Marleen Sohard
Heliine Uring
Berta Reilson
1.c klass

Marta Kivilo, 7.b klass

Akrostihhonid emale

Alati mu ema lahke
Rahu perre toob
Maikuul tal rõõmus meel
Armastab mind veel ja veel
Siis kui päike paistab

Emal põski paitab
Mõtlen talle alati
Armastan sind, mu ema hea

Emily Ethel Meldre
3.b klass

Ema kallis mulle sa
Mind sa armastad ka
Annan sulle kingiks lilli
Laulan ja mängin pilli
Emme, täna on sinu päev

Ryan Nagel
3.b klass

Emaga mul olla hea
Minul ikka väga veab
Armas ema, meeles pean
Laulan sulle, kallistan
Ema, ainus oled sa

Marten Raud
3.b klass

Hommikul tuli ema mind äratama
Ema äratas mind õrnalt
Ajasin oma jonni edasi

Ei jäänud mul muud üle
Ma pidin ärkama
Ajasin end püsti ning seadsin sammud köögi poole

Kertu Loviisa Hummal
3.b klass

Ema on mul kena
Ma ei jäta teda
Annan talle kinke, komme
Luuletusi teen talle
Ema, sind ma armastan

Rasmus Vaikmets
3.b klass

Hea ema, soovin sulle
Emadepäevaks head
Armastame sind kõik,
seda sa ju tead.
Ema mulle tähtis on
Meie oma ta ju on
Alati oled me südame põhjas

Lisete Ilves
3.b klass

Hea ema on mul
Ema on ilus ja tark
Alati aitab ta mind

Ealeski ta pole paha
Mulle kingib mänguasja
Armastan ma ema

Kärt-Getter Rest
3.b klass

Aitan ema kodutöödes
Rahulik on ta
Ma armastan oma ema
Alati on lõbus ta
Saladusi pole meil

Emaga saab palju nalja
Maailma ilusaim ema on ta
Alati annab mulle nõu.

Laura Tolk
3.b klass

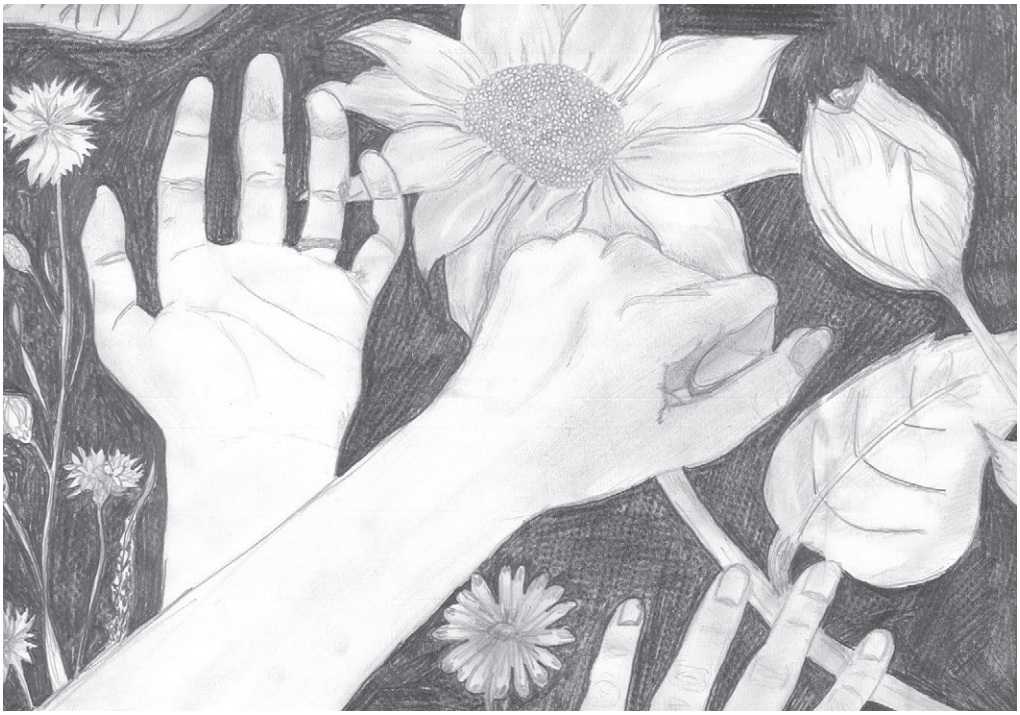

Emma Joonas, 9.b klass

Ema on ilus
Maailm on imeline
Armas, kallis emake
Lõbu kestab kaua
Emadepäev on tore päev

Cesime Jasmin Yavuz
3.b klass

Kõik om hää, mis häste lõpõs

Taa lugu juhtu viil vinne aigu, nii üle kolmõkümne aastaga tagasi. Vanaesä, kes oll´ tütrepujalõ Riholõ liina perrä tulnu, et lats nädälivaihõs maalõ viiä, sõitsõ sinidse Mossaga. Liina tullõn oll` tä kolmõ ja poolõ aastadsõ pujapuja Atsi ka üten võtnu.

Vanaesä korjas tütre ja poiskõsõ, kiä oll´ viieaastanõ, auto pääle ja sõitsõ keriguplatsilõ. Vaja oll´ hoiukassan kävvü. Vanaesä läts Riho imäga hoiukassahe asju ajama, a poiskõsõ jäteti auto tagaistmõ pääle ja karistõdi, et autost vällä tulla ei tohi.

Hoiukassan oll` rahvast hulga ja teenindäjä ka sääne uimnõ. Aigu läts neil umajago. Asi sai lõpus aetu ja istuti ruttu auto pääle ja kodo poolõ sõit.

Tarto uulitsa müüblipuut jäi tii viirde. Vaja oll´ sääl kah kävvü. Inne puuti minemist käänd Riho imä sis pää tagomitsõ istmõ poolõ, õt poiskõisilõ jällegi sõna pääle lukõ. Ja midä imä näge – Rihot ei olõki. Küsse sis Atsi käest: „Kos Riho om?“

„Tä läts eelmitsõh peatusõh maaha“,ütel Ats vasta.

No nüüd oll´ küll paanika käeh. Mis tetä? Kos tuu poikõnõ küll olla võissi? Mis edesi saa?

Ku Riho imä autost vällä tull´, näkk tä, kuis Riho kõgõst väest Tarto tänavat piten alla auto poolõ juusk.

Jummal tennätü, et mõtõ müüblipuuti minnä tull´, muido ei olõs tähelegi pandnu inne maalõ joudmist, õt lats kaonu. Ats oll´ kah vakka nigu sukk.

Peräst koton selet Riho, et uutminõ läts igäväs ja üts võõras oll´ kah müüdä minnen auto aknõ pääle koputanu.Täl nakass hirm ja läts immä ja vanaessä otsma. Hoiukassa kõrval oll´ tuul aol Viktoria baar ja poiskõnõ oll´ võlss ussõst sisse astnu, et näid löüdä. Ku tä baarist vällä tull´, näkk´ vanaesä auto tulli õnnõ ja nakas tuud tiid piten takan juuskma.

Läts õnnõs.

Ralf Veri
5.a klass

Kiri oppajalõ

Tere!

Külh oppajal om hää üteldä, et võtkõ vanõmba ja vanavanõmba appi ja kirotagõ üts hää umakeeline jutukõnõ.

Aga kost võtta inämp noid inemiisi, kes mõistva võro kiilt. Noid ei olõ inämp eriti kedägi perrä jäänü, kelle jaos oll´ tuu egäpääväne kodokiil. Egäs nuu täämpätse ao vanõmpa mõistai inemp tuud õigõt võro kiilt. Ja egä tuu võro kiilgi ei olõ kindlalõ inämp peris tuu, mis kunagi oll.

Külä, kos võro kiilt kõnõldi, omma mitmõki tühäs jäänü. Tuu aig, ku haanimiis vidi Võrolõ lubjakivve ja läts Tiganiku puuti silgupütü mano leeväpalakõist tsurkama, om müüdä lännü. Haanimiis sõit ka nüüd iks Audiga.

Tämbädse ao latsõ ei tiiä võro keelest suurõstõ inemp midägi. Nää' olõi kuulnuki säändsit sõnno nigu KANNIPUU ja VANKRIVEHMRE. Lätt viil mõnõsugunõ arv aastit müüdä ja sjoost võro keelest olõi inemp midägi perrä jäänü. Ei sedägi, mis aastagal 2021 viil olõman om. Nii ma mõtlõ, a või olla, et essü.

Kas keski viil ütles edespidi, et hamõ vaja sälgä panda? Arva kuulvat et särk tuleb selga panna.

Lugu om joba nüüd sääne, et kahjos jääs meil ta võrokeelinõ jutusõkõnõ tegemäldä tuuperäst, et keski mu lähikondsist mõista-i õigõt võro kiilt.

Sjoo, mis mi imäga kokko üriti kritseldädä, olõi inemp võro keele periselt mõistminõ.

Nuu' kes mi perren periselt sedä kiilt mõistsõ, omma' ammu lännü taivatsit ratu käümä.

Tervüsega, Reiljani Tanel

Tanel Reiljan
5.a klass

8. klassi lapitööd

8. klassi nõud ja ehted

7. klassi rahvuslik tikand

6. klassi padjad ja kootud lelud

5. klassi tikitud nukud

Mu vanaimä retsept

Mu vanaimä om alati mõitnu erinevaid tõbõsit minemä aia taimiga. Imä ja vanaimä kõnõlõsõ umavahel tihti tollõl teemal. Ku ma olõ vanaimä man, tunnõ sääl kummalitsi ja säändsit tõistmuudu lõhnu. Aruti imäga, et võissi üles kirota üte vanaimä retsepti. Ku ilm lätt külmäs ja tuulitsõs, või egäüts kergele külmä saia ja tõbi omgi käeh.

Siin sis kipõ taimnõ retseptikene.

1. Võtkõ 1/4 klaasi kuivatõt mandariinikuuri (võiva ka värske olla)
2. Valagõ potti 400 ml vett ja kiitke 10 minotit üten kuuriga.
3. Pankõ mano 0,5 tl jahvatõt ingverit
4. Maitsõ järgi lisagõ pruuni tsukrit vai ka mett

Ku tsäi om piso jahtunu, joogõ kuumalt ja minge teki ala. Pääväh võiti juvva mitu tassitäüt. Köhä kaos ja hingämistoro`avanõsõ.

Kris Kibena
5.a klass

Kõgõ parempa' kingitüse'

Ma olõ elon joba peris hulga kingitüsi saanu. Kõgõ paremb kink, mis ma saanu olõ, om mu jaos jalgratas. Ratas om valgõt värmi ja peris suur. Raam om kah kummõr. Rattal ei olõ viil korvi, aga täl omma peenükese tsõõri ja uhkõ kell.

Tõnõ väega meeleperi kingitüs om tõukõratas, midä ei pia esi toukama. Tedä ei pia esi ei tõukama egä lükkämä, vaotat nuppu ja esi sõit edesi.

Ku ma sai kümne aastatsõs, kingiti mullõ vooluga toukõratas ja ku ma sai ütstõist aastakka vanas, sai jalgratta.

Ku ma sai elektrilitsõ toukõratta, olli väega üllätunu, selle et ma es mõista toda uuta. Viil suurõmp oll´ imestüs, ku peris ratta sai, säändse armsa ja ilosa.

Peris laheda' asja'.

Mia Kleinson
5.a klass

Ma ei taha haigõ olla

Mul om tervüs olnu peris hää. Mul olõi olnu suuri häti egä tõpi tuuperäst, et ma olõ pallo välän. Ma tii sporti, süü egäsugumaitsi kasvi, marju ja juurikit: porknit, kaalikit, kardokit, ubinit, pirne, sitikit, hõrakit, palohkit, kurõmarju, pähkmit ja pallo muudki.

Ma olõ kõik vaba ao ja egä ilmaga välän. Mullõ ei loe, kas vala nigu pangist vai tuiskas ja tormas.

Kässi mõsõ ma egä kõrd ku väläst tulö vai süümä naka. Hambit piat ka kaitsma. Noid mõsõ ma kats kõrda päävän: hummoku ja õdagu. Koroona aigu kanna ma ka maski ja pia tõisiga mõistlikku vaihet. Ma lää-äi võõridõ inemiisi lähküle egä käü tõisi puul kül.

Joonas Koreinik
5.a klass

Tervüseretsept

Hirmsa moega tõvetükk
käü ringi müüdä ilma.
Tahas vällä visata
taa hullusõ ma täämbä.

Naksi õkva mõtlõma,
kuis saasi tetä nii,
et tõbi nakas pelgämä
ja pakku lääsi siit.

Plaan paigah, mis nüüd edesi...
Säädse sammu sahvrilõ.
Tei väiku inventuuriksõ
Säält löüdse abivahendit.

Retsept sai mul sis säändsene:
võta küüslauku ohtralõ
ja koori küüdse kõrrastõ
ni panõ röstit leeväle

Kuum tiijuuk piparmündüga
sidruniviil ingverisiiluga,
miipurgist võta rõõmuga
ports mett suurõ luidsaga.

Tuu hääga suud sa lopuda
ja kurgust alla laso tää.
Ja nigu vanal Võromaal
panõ sannaahi küttümä.

Kõoviht piat sannan olõma,
et umma ihhu harida.
Sis tõbi nakas pelgämä,
ja korstnast vällä pagõma.

Kae, sääne saigi retseptuur,
kuis ärä aia kurja juur.
Tuud avitas ka tetä viil
hää usk ja kõrralinõ kordustuur.

Lisanna Henning
5.a klass

Kaidsami hinnäst tõvõ iist

Täämbätses pääväs tiidvä kõik, mis tuu hull tõbi koroona om. Tuu om iks väega ummamuudu kavval ja tark tõbi. Tä ei maka ka üüsiti. Üüklubin, kos noorõ inemise tandsu vihtva, om noil batsillel iks väega hulga tegevüst ja nä tegevä toda hasardiga. Nä tiidvä kah,et sääntsete inemistõ mano, kel suukorv pään, ei olõ mõtõt minnä. Ei päse häste liki.

Mi saami kaitsta hinnäst kõrraliku söögiga. Võtami mano C-vitamiini ja päävä-kübärä tabletikest. Kässi mõsõmi lämmä vii ja seebiga. Ku vett käeperäst ei olõ, panõmi desinfitsiirjat. Poodin käümi vähämp ja kannami sis maskõ.

Proovimi iks mõistusõ ja meele hää hoita, sis kaos taa hull tõbi kipõmbahe.

Ütskõrd mi võidami nii kui nii.

Mia-Lisete Erik
5.a klass

Mu 8 nõvvuandmist tervüse hoitmisõ nimel

1. Ku tahat terve olla, mõsõ kässi lämmä vii ja seebiga säändsetel juhtudõl: a) ku tulõt kemmergust; b) ku tulõt poodi mant; c) inne söögilauda istmist.

2. Tii sporti nii, kuis jovvat. Tuu om väega tähtsä.

3. Är molutagu tervet päivä teleka takan.

4. Är söögu ja jõhkatagu rämpssüüki, mis tege su iho nõrgas.

5. Avitas ka iho karastaminõ. Hüppä sannan ollõn ka lumõhangõ vai käü külmä vii alt läbi.

6. Puhkaminõ om olulinõ. Võit tõbitsõs jäiä, ku kõrralikult vällä ei maka. Näütüses, ku olõt üüse kavva kompuutrih.

7. Hoitkõ liki häid mõttit ja positiivsit emotsioonõ. Stressamist ja depressiooni om väga hulga.

8. Korjakõ suvõl puhtast loodusõst ravimihainu erineväde haigustõ ravimisõs. Opkõ noid kõgõpäält häste tundma.

Karola Talo
5.a klass

Eleri Jõgi, 8.b klass

Liis Juul, 8.c klass

Kertu Elisabeth Saar, 5.a klass

Teele Pärnasalu, 7.b klass

Minu arm, minu rahu, minu vabadus

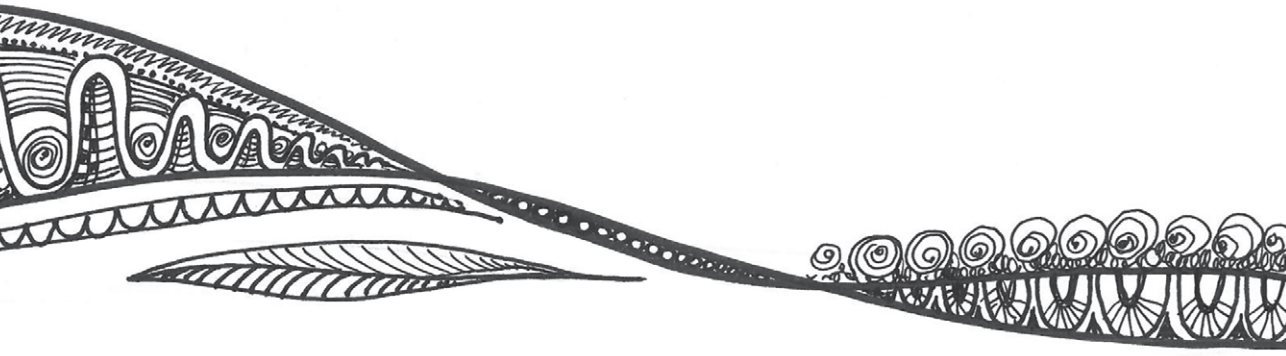

Lilian Mõttus, 9.c klass

„Kevadest“ tänapäeval

„Kevadet“ kätte võttes teadsin, et tuleb põnev lugemine. Alguses oli raamat üpris igav, kuid mida rohkem lugesin, seda põnevamaks ja naljakamaks see muutus. Minu lemmiktegelane raamatus oli Toots, kellega pidevalt midagi juhtus ja kellega sai palju nalja.

Toots oli tegelane, kes mind kõige enam mõtlema pani. Ta tegi pahandust ja sai karistada. Temaga räägiti ja arutati tema koerustükkide üle, aga Tootsi käitumist see ei muutnud. Samas ei olnud Toots üldse paha poiss, tema jaoks oli õppimine lihtsalt igav ja sellepärast ta pidevalt uusi koerustükke välja mõtleski.

Minu arvates ei sobinud köstri poolt õpilastele määratud karistused üldse. Näiteks Toots, kes palju nalja ja pahandust tegi, sai endale tihti väga leebed karistused. Meie koolis tänapäeval oleks karmimalt karistatud. Ilmselt räägitaks meie koolis ka lapsevanemaga ja arutatakse sellel teemal, et pahategu kunagi ei korduks. Siis oleks väga väike tõenäosus, et õpilane sama käitumist kordaks.

Meenub lugu, kus Teele ja Arno läbi jää vette kukkusid. Tegelikult oli natuke süüdi ka Toots, kuna tema ju meelitas Teele jääle. Kui Arno Teelele appi tõttas

ja ise ka vette kukkus, oleks Toots võinud neid aidata. Aga tema lihtsalt vaatas pealt. Hiljem anti „ujujatele“ selga õpetajate suured lohvakad riided ja pandi nad nurka seisma. Aga Toots jäi ilma karistuseta.

Minu arvates oli õpetaja Laur väga hea õpetaja. Ma arvan, et ta meeldiks mullegi õpetajana, kuna ta lahendas kõik probleemid tülita ja oli alati lahke, rahulik ja heatahtlik. Õpetaja Laur aitas minu arvates paremini kaasa ka Tootsi õppimisele ja tema kasvatamisele kui seda tegi köstri kärkimine. Mina arvan, et köstrile ei meeldinud Toots oma tegude poolest. Kui õpetaja Laurile midagi Tootsi juures ei meeldinud, andis ta kohe Tootsile nõu, kuidas eeskujulikumalt käituda. Tegi seda rahulikult arutades ja halvustamata, kuulates ka Tootsi ennast. Õpetaja Laur oli väga tark mees ja hea õpetaja, kes oskas hästi õpetada ja samal ajal lastega koos ka nalja teha.

Mulle väga meeldis „Kevadet“ lugeda, kuna seal toimusid mitmed erinevad sündmused, mis said lõpuks kas naljaka või imestama paneva lahenduse.

Robert Luik
6.b klass

Kui alustasin „Kevade“ lugemist, ei teadnud, mida ette oodata. Olin ükskord filmi juba näinud, aga see oli päris ammu ja ei mäletanud enam väga midagi.

Koolielu on palju muutunud. Tänapäeva koolis ei või kindlasti õpetajad õpilastele füüsiliselt liiga teha. Vanasti, kui mõned lapsed tulid kaugelt kooli, said nad koolis ööbida. Tänapäeva koolid on palju suuremad kui raamatus ja on rohkem õppeaineid. Tundub, et raamatu tegelastel polnud õpikuid ega vihikuid, vaid õpetajad rääkisid kõik ette ja nemad pidid kirjutama.

Vana aja lapsed sarnanevad tänapäeva lastega, tehakse pahandust ja vahel ka kiusatakse üksteist, nagu näiteks see, kui Toots Teele vastu tahtmist tantsima kiskus. Selliseid Tootsi-suguseid lapsi, kes võtavad kooli kaasa keelatuid asju, võib leida ka meie koolist. Kui lapsed on samasugused, siis õpetajad käituvad hoopis teistsuguselt. Raske on ette kujutada, et tänapäeva õpetajad kedagi tukast tiriks või muud moodi füüsiliselt karistaks.

Raamatut lugedes jäin ma mõtlema olukorrale, kui Arno läks Teelele jääle appi. Ta tegi suure vea ja kukkus ise ka vette. Ta oleks pidanud minema kõhuli või võtma mingi pika oksa, millega oleks saanud Teele välja sikutada. Paistab, et vanasti koolis ei räägitud selliseid eluks vajalikke teadmisi.

See raamat pole just mulle, sest mulle meeldivad raamatud, kus on midagi kriminaalselt või põnevat.

Robert Maximilian Toomsalu
6.b klass

„Kevade“ oli väga lahe raamat. Eriti meeldisid mulle selle raamatu juures Tootsi koerustükid ja üldse nende poiste tegemised. Veel meeldis mulle Tõnisson, sest ta lasi mõisakooli poiste parve põhja. Tõnisson oli nende peale vihane, sest nad tulid talulaste kooli õuele kaklema ja Tõnissonile see ei meeldinud.

Peale ilusat ja töökat suve tulid poisid kooli. Nad olid talulapsed, kes said võimaluse talvel koolis käia. Need lapsed olid vist väga õnnelikud, et said talvel koolis käia, sest muidu oleks pidanud nad talus tööd tegema. Kooliharidust said vähesed, sest vanematel ei olnud raha, et kooli eest maksta. Kui ma seda raamatut lugesin, sain ma aru, et tänapäeval on laps olla palju kergem, sest koolis käimine on lihtsam. Näiteks viivad vanemad lapsi autoga kooli ja õppimine on efektiivsem, sest õppematerjalid on head.

Kui vahetund Paunvere koolis algas, tulid teise mõisakooli poisid külakooli õue peale kaklema. Tõnisson ütles: „Tulge ruttu, poisid, vaenlased tulevad meiega kaklema.“ Kõik poisid jooksid välja ja siis see kaklus algaski. Kui kaklus oli rusikatega natuke juba kestnud, rebis Kiir aiaposte, et neid omadele anda. Toots jooksis ruttu tuppa, viskas ahjuroobi ja tuletangid tulle ja siis ootas natuke, kuni need kuumaks läksid. Kui tangid olid kuumaks aetud, võttis Toots need ahjust välja ja jooksis sõtta.

Kui selline asi oleks tänapäeval juhtunud, siis ma arvan, et kõik vanemad oleksid kooli kutsutud ja oleks korraldatud ümarlaud või oleksid kõik lapsed käskkirja saanud, et miks nad omavahel kaklema läksid.

Mulle meeldis see raamat väga, kuna see oli põnev. Vahepeal ei viitsinud üldse lugeda, sest mõned kohad olid nii igavad, et kuidagi ei jaksanud lugeda, ja niimoodi see raamat mööduski. Üldkokkuvõtteks ütleks ma, et see raamat oli väga-väga põnev.

Georg Vislapuu
6.b klass

„Kevade“ oli minu jaoks tore ja põnev lugemine. Igal õhtul juba ootasin, kuna saan haarata raamatu järele. Põnev oli teada saada, mis juhtub raamatu tegelastega järgmiseks.

Näiteks läks ükskord osa poisse ja tüdrukuid vahetunni ajal jääle uisutama. Aga Teele läks kogemata jõel pilliroo lähedale, kus jääkiht oli habras, ja vajus korraga läbi jää. Arno püüdis teda juba eemalt hoiatada, aga tüdruk ei kuulnud seda. Ja nii ta tõttaski Teelele appi ja vajus ka ise läbi jää. Lõpuks oli Lible see, kes mõlemad lapsed jääaugust päästis. Tänapäeva koolis vahetundi niimoodi veeta ei saa ja jääle minek oleks liiga ohtlik.

Arnole aga andis õpetaja Laur jõuludeks kingituseks viiuli, et ta saaks selle jõulude ajal selgeks õppida ja hiljem koolis mängima hakata. Alguses küll ei

julgenud Arno viiulit vastu võtta, kuid hiljem võttis ta selle kätte. Ta ei ütelnud ühtegi tänusõna, aga ta pilgust oli seda aru saada. Hiljem, kui ta vanemate juurde lippas, olid kõik imestunud ja pärisid viiuli kohta. Ema veel küsis Arno käest, et kas ta ikka tänas õpetajat ilusti. Arnol oli see täiesti meelest läinud ja ta jooksis koolitoa poole, et õpetajat tänada. Meil koolis tehakse ka jõulude ajal kingitusi, aga mitte kunagi nii väärtuslikke.

Vanasti pandi õpilasi koolis nurka seisma, kui nad pahandusi tegid. Näiteks juhtus raamatus nii, et ükspäev kurtis Kiir õpetajale, et ta saapanööbid on kadunud. Kohe hakati kadunud nööpe otsima. Kui mingi hetk leiti nööbid üles, hakati otsima, kes on varas. Kõik arvasid, et see on Toots. Selle peale käskis õpetaja Tootsil nurka seisma minna. Ja nii juhtus seal iga kord, kui keegi pahandust tegi. Praegusel ajal ei ole koolis sellised karistusvõtted lubatud ning lastele püütakse asjad sõnadega selgeks teha.

Kokkuvõttes oli see raamat huvitav ning andis hulga teadmisi vana aja koolielust. Tundus, et vanasti juhtus koolis kogu aeg mingeid vahvaid lugusid ning õpilastel sai palju nalja. Samas olid õpetajad ka väga ranged ja lapsed pidid olema kuulekad. Aga minule meeldib ikkagi käia tänapäeva koolis.

Loreen Kääpakaust
6.b klass

Tõlgendamine pole sama, mis ise väljauurimine

„Maresi. Punase kloostri kroonikad“
Maria Turtschaninoff
Kirjastus Varrak, 2017,
Tõlkinud Maarja Aaloe

„Maresi“ lugejad jagunevad internetikommentaaride põhjal kaheks. Ühed, kes kiidavad raamatut selle müstilisuse tõttu taevani ja teised, kes on raamatu igavas sisus äärmiselt pettunud. Mina kuulun nende esimeste hulka. Raamat on niivõrd paeluv ja kohati ka närvekõditav, et mul oli tõeliselt raske seda käest panna.

Teose autor Maria Turtschaninoff on 1977. aastal Helsingis sündinud soomerootsi kirjanik. Ta on pälvinud mitmeid kirjandusauhindu, sealhulgas ka 2014. aasta Finlandia Juniori preemia. Autor on öelnud, et ta sai inspiratsiooni „Maresi“ kirjutamiseks Põhja-Kreekas asuvast Áthose saarest, mis on raamatule vastanduvalt täielikult naistevaba. Nimelt ei aktsepteerita saarel isegi loomariigi emaseid esindajaid.

„Maresi“ jutustab loo üksikul saarel asuvast Punasest kloostrist ja sinna erinevatel põhjustel pagenud tüdrukutest ja naistest. See on klooster, kus õpetatakse ja hinnatakse kõrgelt Jumalanna ja ürgõdede salateadmisi. Kloostris saavad sealsed asukad elada hirmu tundmata.

Maresi on 13-aastane tüdruk, kes põgenes neli aastat tagasi kloostrisse kodukohas valitsevate näljahädade eest. Ta on töökas, õpihimuline ja kaastundlik tüdruk, kes leidis kloostrist endale kodu ja sõbrad. Rahulik kloostrielu pöörati pea peale, kui kalalaevaga saabus saarele uus tüdruk Jai. Jai oli pealt näinud, kuidas tema isa mattis elusalt Jai vanema õe Unai, kuna viimane olevat suhelnud teisest, nende jaoks vastuvõetamatust kultuuriruumist tulnud poisiga. Ka koduvägivald polnud Jai jaoks midagi uut, vaid pigem igapäevane nähtus. Sellele andsid kinnitust tema seljal olevad jõhkrad armid. Tüdruku kodus puudus pere naissugupoolel sõnaõigus, otsuseid langetas karm ja keevavereline pereisa.

Teed kloostrisse ei teadnud täpselt keegi. Teadmine selle olemasolust levis suulise pärimuse nt. laulude ja juttude näol. Kui Jai ema pelgupaika pääsemise tee välja nuputas, saatis ta isale sõnagi lausumata Jai otsemaid sinna, mille peale isa niivõrd vihastas, et seadis endale eesmärgiks tütar saarelt tagasi tuua ning ema silme all ära tappa.

Raamatu keelekasutus viitab sündmustiku pingelisusele ning aitab paremini iseloomustada Jai verejanulist isa ja tema alluvuses olnud kehva minevikuga (võib-olla ka olevikuga) endiseid vange ja meremehi, kes olid nõus teatud

palga eest aitama Jai kodumaale tagasi tuua. Kloostrielanikud pidid nüüd võitlema halastamatute meeste vastu, et päästa Jai ja kindlustada kloostri püsimajäämine. Nad lähtusid ürgõdede iidsetest teadmistest ning õppisid kasutama oma naiselikku väge.

„Maresi“ on imeline raamat ning seda mitte ainult oma originaalsuse, vaid ka huvitavate tegelaskujude ja kaasahaarava süžee tõttu. See on käsitletavate teemade poolest ajatu teos. Autori kirjutamisviisi puhul meeldis mulle kõige enam see, et ta ei ilustanud oma mõtteid, vaid väljendas neid julmalt ja toorelt. Ta oskas ühendada ühendamatuid – inimlikku ja ebainimlikku.

Peale teose lugemist tekkis mul siiras huvi selle loo ainetel valmiva filmi ning samas sarjas ilmunud ja ilmuvate raamatute vastu. Teost määratletakse küll kui noorteraamatut, aga sellegipoolest soovitaksin seda ka täiskasvanutele, sest arvan, et raamat on mõeldud mistahes vanuses inimeste illusioonide-rikkast unest äratamiseks. Aeg on ärgata ja märgata meid ümbritsevaid inimesi, nende muresid ja probleeme ning lõpetada teesklemine, nagu kõik oleks kõige paremas korras. Kuna raamat räägib osaliselt ka hirmu ületamisest ning sellega toime tulemisest, võiks see innustada oma lugejaid sama tegema. Ükski mägi pole ületamiseks liiga kõrge ning üheskoos saame muuta maailma paremaks ja turvalisemaks elupaigaks meile kõigile.

Erika Prihodko
8.b klass

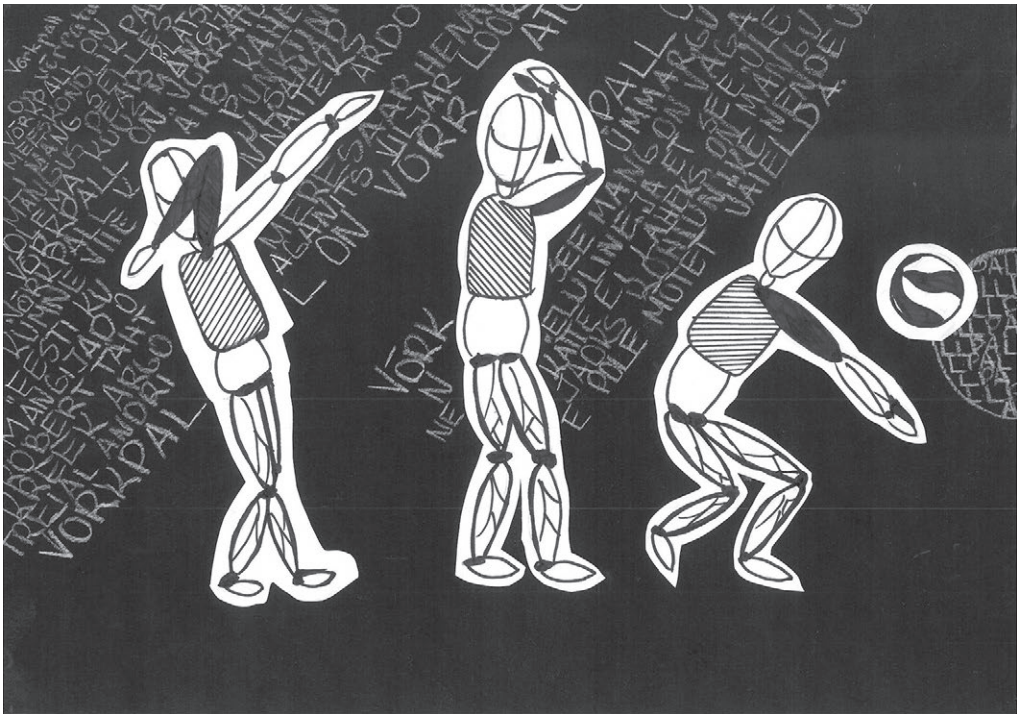

Kätlin Käpa, 7.b klass

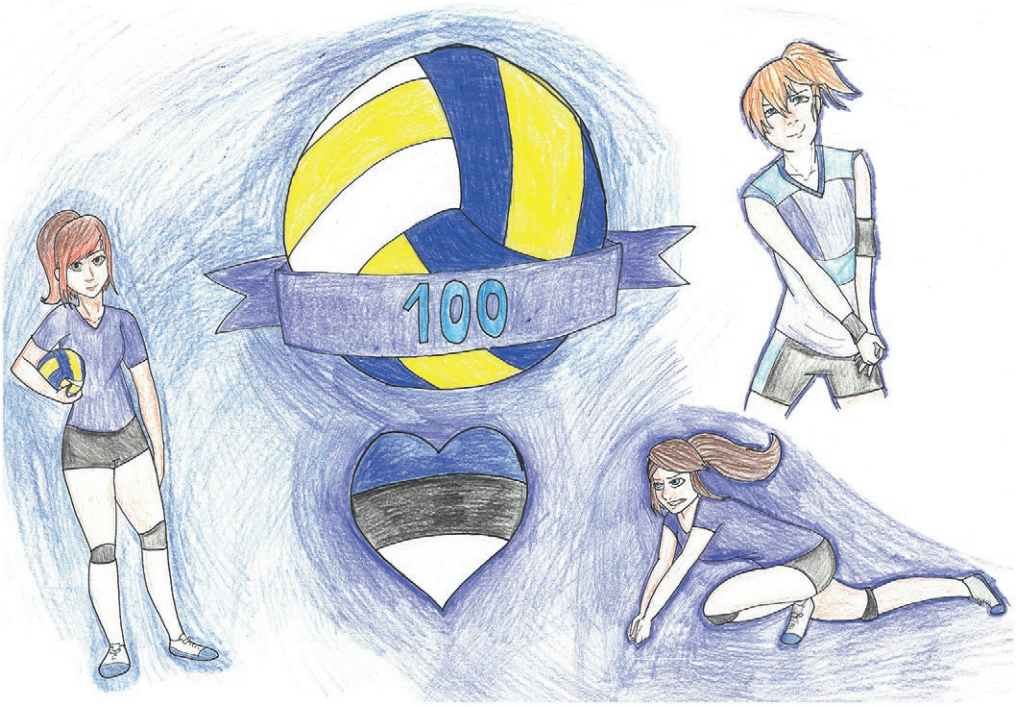

Ann Kukk, 7.a klass

Ookeani kutse

„Ookeani kutse“
Jean-Claude Mourlevat
Kirjastus Draakon & Kuu 2013
Tõlkinud Indrek Koff

Tegemist on raamatuga, mis jätab mulje, nagu kõik juhtunu oleks reaalsus. Raamat on huvitavalt üles ehitatud, rääkides põhitegelaste lugu erinevate inimeste vaatenurkadest. See annab lugejale aimu, kui erinevalt inimesed võivad olukordi näha. Samas võib aga pidev jutustaja rollis olevate tegelaskujude vahetamine ajada mõnd lugejat segadusse.

Minu jaoks oli siin kohti, mis ajasid naerma ja siis jälle tõid peaaegu pisara silma. Ehk siis raamat on täis emotsioone ja kohati ka põnevust. Usun, et ka ühelgi teisel lugejal just igav ei hakka. Veel lisan, et kui soovid lugu täielikult ja ka õigesti mõista, siis tuleb teos kindlasti lõpuni lugeda. Seega on raamatu üldine ülesehitus igati hea.

Kui loost endast natuke kirjutada, siis sellest nii palju, et põhitegelasteks on seitse poissi, kelle seas on kolm paari kaksikuid ning üks väike tumm poiss. Tegemist on vendadega, kes, nagu pealkirigi ütleb, lähevad ookeani äärde. See raamat räägib nende teele sattunud konarustest ning muidugi ka põhjusest, miks sinna üldse mindi.

Kõigi põhitegelaste kohta on täpselt nii piisavalt öeldud, et nendega tekib mingisugune side. Samas tekkis ka mõne teise jutustaja kohta küsimusi, et mis nendega edasi sai. Teos annab mõista, kui palju loeb usaldus ja usk teise inimesse. See raamat näitab, mis on vendadevaheline hoolivus ja nendevaheline mõistmine.

Teose lõpp tuleb üsna ootamatult ning pole kindlasti etteaimatav. Tekkis isegi mingisugune igatsus. See, mis kõigist ja kõigest edasi saab, jääb lugeja enda mõelda.

Raamatu „Ookeani kutse“ on kirjutanud Jean-Claude Mourlevat, kes on tuntud kui prantsuse lastekirjanik. Ta on kirjutanud üle kahekümne raamatu, millest eesti keelde on tõlgitud veel üks raamat pealkirjaga „Siluett“.

„Ookeani kutse“ on 160 lehekülje pikkune ja üsna sisutiheda tekstiga raamat, kuid tekst on paigutatud üsna lahedalt, seega on seda mugav lugeda ning teose läbi lugemine ei võta kaua aega. Raamatut on soovitatud kümneaastastele ja nendest vanematele, kuid mulle jääb mulje, et osad kohad võivad olla nii noortele lugejatele natuke rasked. Samas on enamus raamatust lihtsasti mõistetav. Seega jään arvamusele, et raamat on sobiv soovitatud lugejaskonnale.

Mulle meeldis eriti raamatu lõpp, mis lõppes tervikuna, kuid jättis siiski õhku küsimusi. Minus tekkis eespool mainitud igatsustunne tegelaste suhtes. Oleksin soovinud päriselt just sellesse maailma sukelduda ning sinna mõneks ajaks jäädagi, et tunda seda hoolivust, armastust, seda õhkkonda. Kindlasti soovitan seda raamatut lugeda, eriti neil keda huvitavad pisut teisiti üles ehitatud teosed.

Kadi Võro
8.b klass

Uko Thor Kund, 6.b klass

Olla keegi eikuskil

„Tere tulemast eikuhugi“
Elizabeth Laird
Kirjastus Glossus, 2017
Tõlkinud Kristel Kriisa

„Iga kord, kui mürsk maad tabas, liikusime üksteisele lähemale, nagu saaksime üksteist oma kehadega kaitsta.“

Kui olete nagu minagi näinud televiisorist pilte laevadel üle mere purjetavatest põgenikest ning juurelnud, mis võiks olla nende inimeste lugu, siis see raamat aitab teil nende lugusid paremini mõista. Olles kuulnud uudiseid Süüriast ning seal aset leidvast kodusõjast pole ma täielikult mõistnud, mida see päriselt endast kujutab. See raamat avas mu silmad karjuvale reaalsusele.

Elizabeth Laird on tunnustatud Briti kirjanik, kes räägib asjast, nagu ta on. Kui teda kutsuti põgenikelaagrisse korraldama kirjutamise seminari, nõustus ta kohe. Teda võeti seal väga soojalt vastu ning Laird tahtis tänuks selle eest aidata neil maailmaga oma lugusid jagada.

Jutustuse peategelane on 12-aastane Omar, kes on juba varasest ajast iseseisev ning unistab ärimeheks saamisest. Ta on tavaline koolipoiss, kes elab koos oma perega linnas nimega Bosra. Olles keskmine laps ning mitte just kõige parem koolitükkides, on paljudel hea temaga samastuda.

Kui Dar‘ā linnas kirjutab kamp koolipoisse seinale lause: „Rahvas tahab, et valitsus vahetuks“, ning need poisid hukatakse, algavad rahutused üle kogu riigi. Asjad hakkavad muutuma riigis ja ka Omari peres. Poiss avastab, et ta tserebraalparalüüsiga vend toimetab mässumeelsete poiste rühmituses ning muidugi on Omar see, kes peab venda tema abituses aitama. Kui Süürias asjalood halvenevad, hävib nende kodu pommitamise tagajärjel. Poisi isa saab informatsiooni, et ta on tagaotsitav ning nende perel pole enam ohutu. Algab suur põgenemine. Tuleb maha jätta kogu oma senine elu ning alustada teekonda eikusagile. Tundes, et pole kohta või rahvast, mis sind ootaks. Koos tuhandete teistega tuleb lahkuda oma kodust.

Eluga riskides jõuavad nad Jordaania põgenikelaagrisse, kus elu pole meelakkumine. Isa saab teada, et hoopis Omari vend Musa oli see, kes on tagaotsitav oma mässumeelse tegevuse pärast. Ta peab naasma oma töö pärast valitsuses tagasi Süüriasse, jättes pisarate saatel hüvasti perekonnaga. See jääb paraku ka viimaseks hüvastijätuks. Omar peab hakkama vastutama oma ema ning kahe õe ja venna eest. Teda hakatakse hindama tema töökuse ja leidlikkuse pärast.

Suures peres kasvades vajavad kõik lapsed ema tähelepanu ning üritavad end tõestada. Täpselt nagu puu, kes üritab aina kõrgemale kasvades teistest puudest rohkem päikesevalgust saada. See on lugu tavalisest perekonnast, kes ei ole täiuslik. Siiski on pere alati rasketel aegadel üksteisele olemas.

Kirjanik jutustab paljudest ühiskonnale valulikest teemadest, näiteks koolikiusamisest, sundabielust, pagulaskriisist ja paljust muust. Ta räägib elust täiesti teises kultuuriruumis.

Loo lõpus saab poiss teada oma väikese õe raskest haigusest. Õe ravimiseks peavad nad sõitma Londonisse. Tuleb jälle ette võtta teekond tundmatusse. Autor ei räägi sellest, kuidas neil Inglismaal läheb. Ta ütleb, et vastused neile küsimustele peituvad meis endis.

Seda raamatut lugedes sukeldusin ma jäisesse vette. See ei olnud ainult ühe pere lugu, vaid ka ühe rahva lugu. Kodusõjas pead sa pealt vaatama, kuidas su oma riigi sõjaväelased tapavad su oma rahvast. Sa pead põgenema oma riigi eest. Teel eikuhugi kaotad sa endale kalleid inimesi ning oled hirmunud uue vastu vaatava tegelikkuse ees. Perekond on see, mis sind sellel teel toetab.

Soovitan seda raamatut kõigile, kes tahavad oma silmaringi avardada. Pärast lugemist oled sa õnnelikum selle üle, mis sul on. Raamatus otsitakse alati probleemidele lahendusi ning tegutsetakse ühiselt. Ma loodan, et maailm võtab Omari ja tema pere vastu ja ta saab kuskil end jälle koduselt tunda.

Annabel Allas
7.b klass

Noored ja film

Thomas Edison tutvustas 1893. aastal Chicago maailmanäitusel esimest liikuvate piltide kaamerat. Tänaseks päevaks on filmid nii tavalised ja igapäevased, et keegi noortest ei mõtle filmimaailma algusaegadele. Film võib olla meelelahutus, õppematerjal ja tihti ka lapsehoidja.

Kinos käimine on noorte seas populaarne tegevus, tahame ära vaadata kõige uuemad filmid. Praegu näidatakse Võrus „Klassikokkutulekut“, juba mitmendat päeva on kõik seansid välja müüdud. Võib küll arvata, et kui filme on võimalik vaadata telerist, arvutist kui ka telefonist, siis kinos eriti ei käida. Tegelikult on aga kinno minek põnev ettevõtmine ja meeldiv võimalus sõpradega aega veeta. Pärast on tore üheskoos arutada, millised kohad kõige rohkem meeldisid või jubedad tundusid. Eriti tore on külastada 4D elamuskino Tartu Lõunakeskuses.

Kahjuks on Võrus meie võimalused piiratud. Olen kuulnud noorte filmifestivalidest Raplas ja Tallinnas PÖFFi raames. Seal näidatakse nädala jooksul uusi noorsoofilme.

Eriti põnev oleks muidugi proovida ise filmi teha. Mulle meeldiks, kui meil oleks arvutiõpetuse tund, kus saaksime õppida lühifilmide tegemist. Mina käin näiteringis, põnev oleks näitlemine ja filmimine kokku viia. Arvan, et ma poleks ainus, kellele see huvi pakuks. Võiksime teha näiteks reklaamklippe, et tutvustada oma kooli või siin toimuvaid üritusi.

Filme saab teha kõigest ja kõigist. Neid on tehtud igale maitsele ja vanuseastmele. Tuleb vaid valida endale huvipakkuv ning meelepärane ja mõnus ajaviide on garanteeritud.

Kelly Filing
6.b klass

Michelle Aurelia Jõgi, 9.b klass

Grete Hollo, 8.a klass

Noored ja film

Kinos käimine on noorte seas päris populaarne. Et noorem põlvkond filmi valmimisega kokku puutuks, korraldatakse mitmesuguseid üritusi ja festivale.

Mulle meeldib kinos käia. Eriti nüüd, kui Võrus kasutatakse uut kinotehnikat. Minu filmimaitse on mu sõprade omast erinev. Mulle meeldib vaadata sügava mõttega teoseid, sõbrad eelistavad pigem põnevusfilme. Ka meie reaktsioonid on erinevad. Kui me vaatasime sõbrannaga multifilmi „Kodu“, oli mu pluus pisaraist märg – lõpp oli lihtsalt nii kurb! Sõbranna aga vaid haigutas. Kui mõni vaadatud film on mulle väga meeldinud, olen ostnud selle DVD. Neid on mul kogunenud juba pikk riiulitäis.

Filmihuvilistele korraldatakse nii festivale kui ka laagreid. Eelmisel talvel osalesin minagi filmilaagris, kus iga tiim valis endale ühe seto muinasjutu ning pidi selle põhjal filmi tegema. Muidugi ei järginud me muinasjuttu sõnasõnalt, vaid tegime selle palju tänapäevasemaks ning naljakamaks, keerates paar stseeni ka natuke üle vindi. Mina pakkusin end operaatoriks, sest mulle meeldib kaameraga filmida.

Lisaks operaatoritööle lugesin ka jumala osa. Üritasin rääkida suursuguse häälega, kuid sellest ei tulnud midagi välja. Kõik hakkasid kohe naerma ning pidime viimast stseeni viis korda filmima, enne kui see välja tuli.

Laagri lõpus küsiti meilt tagasisidet. Kõige rohkem meeldis mulle filmimine. Samuti oli põnev Movie Makeris filmile efekte lisada. Peamine on aga, et veetsin toredasti aega ning sain filmitegemise kohta palju uut teada.

Olen ka ise ühes täispikas filmis osalenud: tegin kaasa filmi „Supilinna Salaselts“ massistseenis. Võtted toimusid Tartu Ülikooli Kliinikumi juures, meie pidime protestima mürgi vastu. Meil paluti kaamerasse vaadata ning kõva häälega karjuda: „Maha mürk!“. Paraku jäi sellest filmi ainult taustamüra ja udustatud pilt. Sellest on muidugi kahju, sest päris uhke tunne oleks olnud end kinolinal vaadata. Aga põneva kogemuse võrra sain rikkamaks ikkagi.

Leian, et filmid teevad noorte elu põnevamaks.

Katrinka Josephine Savimägi
6.b klass

Mäng on alanud

Käisime klassiga vaatamas Ugala teatri etendust „Mäng on alanud“. Tegu oli kriminaalse komöödiaga, näitlejateks olid Aarne Soro, Adeele Sepp, Tanel Ingi, Triinu Meriste ning teised Ugala näitlejad.

Kui kuulsin, et tegu on kriminaalse komöödiaga, olin väga ootusärevil. Need kaks žanri on minu lemmikud ning ootasin etendusest palju. Alati on põnev teha enda pakkumised selle kohta, kes võib olla süüalune. Kuid krimi ja komöödiat on minu arvates üsna raske kombineerida, kuna komöödia on rohkem rõõmsameelsem ja krimi tõsisem. Kriminaalset etendust on ka üsna raske lavastada, kuna kõik peab olema hästi läbimõeldud, et asjaolud omavahel klapiksid. Selle tüki lavastaja Tanel Jonas on ilmselt palju vaeva näinud, et etendus tuleks just selline nagu ta tuli.

Tuleb tõdeda, et algul oli mul etendusest arusaamisega raskusi, kuid peagi sai mulle kõik selgeks. Ka etenduse ajastu (1930ndad aastad) ja üks põnev mõrvamüsteerium sobivad omavahel imehästi kokku.

Atmosfäär oli juba etenduse algusest saati pingeline, kui William Gillette'i (peaosalise) pihta lasti kuul. Publik ehmus üsna mitu korda ja tundus etendust nautivat ning tihti oli kuulda rahva naeru. Ka muusika lisas kogu õhkkonnale müstilisust, sobis etenduse teemaga kokku ning oli ajastukohane.

Lavastuse juures võlus mind enim kõigi näitlejate meisterlikkus ja tegelaskujude salapära. Igal tegelasel oli mõni luukere kapis ja see tuli etenduse jooksul hästi välja. Eriti tooksin välja Adeele Sepa. On omaette oskus mängida nii glamuurset ja õrna kaunitari nagu Aggie Wheeler. Temast lausa õhkas suursugusust ja ometi näis see nii loomulik. Ka Aarne Soro mängis oma rolli hästi välja. Natuke hull, kuid ikkagi leidlik ja osav Gillette oli selle etenduse jaoks loodud. Need näoilmed ja see kuninglikkus ning lugupidavus olid meisterlikult publikuni edastatud. Kindlasti oli selle osa täitmine katsumus. Ka laiba teesklemine võib päris raske olla. Ei tohi liigutada ega häält teha, näoilme peab olema püsiv. Selles etenduses mõrvatud näitleja täitis oma laibarolli väga hästi.

Teatrietenduse jooksul juhtus olema ka paar korda, kui teadsin ette mis juhtuma hakkab. Selletõttu olin ka üsna kindel mõrvaris, kuid lõpptulemus oli hoopis teistsugune, kui olin oletanud. Kõik oli hoopis palju keerulisemalt plaanitud, kui algul arvata võis. Minu jaoks oli see lavastus õnnestunud, kuna see oli kaasahaarav ja põnev. Iga hetk võis oodata midagi põnevat ja ootamatut. Oli nii tõsiseid kui ka lõbusaid momente ja see tegigi sellest niivõrd mitmekesise ja huvitava etenduse. See oli väga detailne mõrvamüsteerium ja soovitan seda teistelgi vaatama minna.

Birgit Leetjõe
8.b klass

Emma Joonas
7.b klass

Playstation
musta värvi, kallis
mängin, suhtlen, lõbutsen
ja ootan uut versiooni
Mängukonsool

Marten Raud
4.b klass

Ma armastan elu

Liikluses sa teadma pead,
nutiseadmed pole head.
Juhtuda võib õnnetus,
mis teeb väga õnnetuks.

Kui sa autos tõstad kisa,
ehmuda võib roolis isa.
Liiklust jälgima ta peab,
see teeb meile ainult head.

Kui sa koolist koju lähed,
klappe ära topi pähe!
Muidu liiklust sa ei kuule,
see võib nutu tuua suule.

Nutiseadmed jäta kotti,
liiklusest siis saad sa sotti,
sest et elu armas mul,
loodan, et ka, sõber, sul!

Kärt Getter Rest
3.b klass

Ma armastan elu!

Räpp

Liikluses ma hoian oma silmad hästi lahti,
iial pole vaja mul seal telefoni vahti.
Tänav pole koht, kus toimuma peaks melu,
sest et üle kõige armastan ma elu!
Kui lähed üle tee telefonis mängides,
siis ei näe ohtu enda ees.
Ära näpi liikluses telo –
see võib maksma minna elu.
Vaata vasakule! Vaata paremale!
See on kindlalt sulle parem.
Loo sõnum: Ära liikluses telefoni näpi!
Sellepärast kirjutasime selle räpi.

Kertu Loviisa Hummal, Loore Hõrak,
Lisete Ilves, Ryan Nagel, Maribel Tepp,
Laura Tolk, Cesime Jasmin Yavuz
3.b õpilaste ühislooming

Kaisa Kriisa, 7.c klass

Kui ma võidaksin miljoni

Kui ma võidaksin miljoni, oleks ma ilmselt tund aega šokis. Mulle tuleksid ka kohe mõtted, mille peale see kõik ära kulutada. Äkitselt ilmuksid välja ka sõbrad, keda ma isegi ei tunne. Järsku muutuksid kõik ka geeniusteks ja hakkaksid mulle ütlema, mida nüüd selle miljoniga teha. Sellepärast otsustangi, et ma ei kuulaks mitte kedagi.

Tegelikult arvan, et ma peaks ennast premeerima, et ma selle miljoni võitsin. Muidugi ei saa ka kõrvale jätta vanu sõpru, pereliikmeid ja vahvaid sugulasi, kes mulle kogu aeg toeks on olnud. Arvan, et endale ostaks igasugust mototehnikat ja sõpradele ka, sest siis saaks koos sõitmas käia. Pereliikmetele annaks niisama raha, umbes sellise mõnusa 375 tuhat.

Olen kindel, et peale sellist kulutamist ütleks mulle üks hääl peas, et aitab ning on aeg hakata ka raha teenima. Seega otsustaksin investeerida bitcoini, Teslasse ja ka Index aktsiasse. Õpiksin ka kodeerimist.

Arvan, et teeksin kõiki neid asju, kui võidaksin miljoni.

Devin Šaduro
7.b klass

Vaskpuhkpilli päevad

Sel suvel augusti lõpus toimusid Võrus E. Tamme nim vaskpuhkpilli päevad, millest ka mina juba teist korda osa võtsin. Esimene kord oli kaks aastat tagasi, eelmisel aastal jätsin vahele ning sel aastal palus trompetiõpetaja Jose, et ma jälle osaleksin. Ja seda ma ka tegin.

Kuna ma juba teadsin, et see üritus saab olema väsitav ja päevad pikad, siis lohutas mind see, et ka minu väga hea sõber võttis üritusest osa. Pärast pikka suvepuhkust pidin kapist välja otsima oma trompeti ning vaatama, et kõik toimiks. Õpetaja oli eelnevalt saatnud ka noodid, mida harjutada.

Festival kestis kolmapäevast laupäevani. Proovid toimusid kultuurimajas ning tore oli ka see, et seal oli teisi lapsi üle Eesti ja suuremaid lapsi mujalt maailmast. Sain sealt endale mõne uue sõbra, kellega suhtleme Snapchatis siiani. Kuigi proovid olid väga pikad, oli meil ka piisavalt vaba aega. Kohe teisel päeval toimus esimene kontsert, mida filmis ka ERR. Meie grupil oli kaks juhendajat, minu enda trompetiõpetaja Jose ja Jaan. Jaani perekonnanime ma enam ei mäleta, aga ta oli vist Tallinnast.

Minu jaoks lõppes festival laupäeval lõppkontserdiga, kus kõik grupid pidid oma lugudega esinema. Kuigi muusikakoolis olen pidanud väga palju esinema ja ka kultuurimaja kontserdisaali laval olen mitmeid kordi esinenud, lõi jalgadesse ikka värina sisse. Saal oli rahvast täis ja tundus, et kõigile meeldis, sest aplaus oli vägev. Mõni seisis lausa püsti.

Suvi oli minu jaoks seiklusterohke, sest lisaks vaskpuhkpilli päevadel osalemisele käisin ka erinevates spordilaagrites, mis mulle ka väga meeldisid. Jäin oma suvega väga rahule.

Georg Vislapuu
6.b klass

Laulupeol

Iga laulupidu jälle
palju rahvast kokku toob.
Kuulda on ka mitmeid pille,
meeleolu kõik see loob.

Pikas rivis väljakule
saabub koore toredaid.
Keegi süütab suure tule,
uhkus rinnas paisub vaid.

Ainult tublimad on täna
laulmas laulukaare all.
Äkki kunagi ka mina
võiksin laulda siiski sääl?

Uko Pärt Suurküla
6.a klass

Laulu- ja tantsupidu

Laulupidu lõbus see,
laulda saad seal palju,
isamaalised on laulud,
neid sa kuuled seal valjult.

Käimas on ka tantsupidu,
tantsustiiliks rahvatants,
tuljak, polka, kaerajaan
esitatud rahval saab.

Rahvas kohal linnast-maalt,
noor ja vana tantsupaar,
laulupidu, tantsupidu,
Eesti rahva Nokia.

Maron Kuur
6.a klass

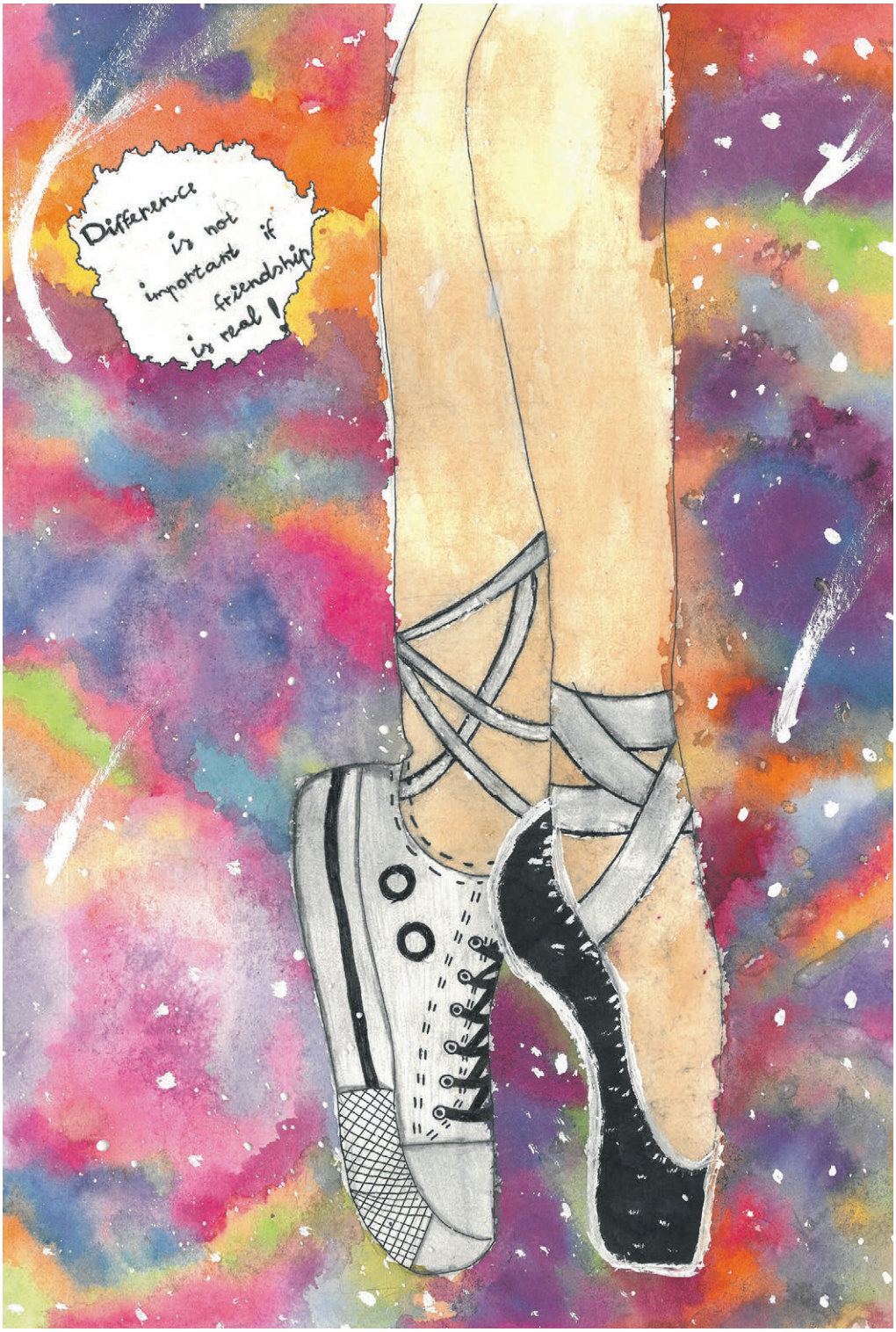

Vanessa Viitkin, 6.b klass

Laulupidu

Laulupidu suures linnas,
tahan sinna väga minna.
Laulmisega palju tööd
päeval, õhtul ning ka ööl.

Laulan siin ja laulan seal,
lõpuks laululava peal
nii et taevas kumab koit,
sinna tõusis lootuse loit.

Laulupeol on palju rahvast,
marssida rongkäigus vahva.
Seljas kleit ja peas on pärg,
selg on kõndimisest märg.

Raskustest ei hooli ma,
kui saan oma kooriga,
olla laululava peal,
uhkelt võin ma laulda seal.

Marian Major
7.a klass

Laula laulu laulupeol

Laula laulu laulupeol,
tantsi tantsu tantsupeol.
Suve suured sündmused
särisevad meelel veel.

Kaare all kõik laulavad,
muruplatsil tantsivad.
Pidu käib siin täies hoos,
rõõmuhõiskeid igal pool.

Suured-väiksed kõik on koos,
tunde hea see hinge toob.
Kestab veel nii aastakümneid,
laulu, tantsu, tundeid helgeid.

Gloria Härmik
7.a klass

See tunne

Viise laulab noorte keel,
Helge on meel ja tulevik ees.
Südames nii võimas tunne,
Laule lauldud juba tunde.

Õhus tajuda on ühtsust,
See on meie rahva lihtsus.
Värinates terve keha,
Silmad pisarais – mis teha?

Ühe inimese viipel,
Rõkkama läeb terve koor.
Käsi langeb kindlas rütmis,
Enam keegi pole üksi.

Emma Joonas
9.b klass

minu arm, minu rahu, minu vabadus

Mu silmapiiril kumab koit, päikesetõusu aegu.
Usun, siin üksi pole keegi.

Igaviku suvises tuules lehvivad juuksed.
Sammudes juba esivanematele tuttavat teed laulukaare poole.
Armastavad isad ja pojad, emad ja tütred, tähistades traditsioone.
Mineviku vaime tunnetan meie seas, kes ühinenud peoga.
Armsad, kes ammu läinud, on naasnud.
Algabki. Armas kannel juba kostab mu kõrvu.

Ongi käes, üks hetk on see, mis veel vaja.
Nüüd ka päike laulab ja kostab tornikella kaja.

Mu kaunimad laulud saadan sinu poole teele.
Isamaale, vaid talle kuulub tänane päev.
Nii kuulub mu süda armastusega kuulajale.
Uhkelt lauldes vaatan, kuidas päev muutub ööks.

Armastusega lahku siis lähme, kui lõpeb suvepäeva viimne vine.
Raske on see, kuid küll varsti kohtume veel seal laulukaare all.
Mu arm, vaid sina ära mind lahti lase, meie jääme.

Katrinka Josephine Savimägi
9.b klass

Nora Peri, 8.b klass

Emma Sofia Käst, 8.c klass

Sisukord

Saatesõna 3

MINU KODU ON EESTIMAA

Minu kodulinn. *Hanna Provotorov* 7
Minu kodu on Eestimaa. *Joonas Jurs* 8
Minu kodu on Eestimaa. *Kerly Kaisa Urbanik* 10
Minu kodu on Eestimaa. *Merilin Peterson* 11
Minu kodu on Eestimaa. *Liisa Veddel* 13
Minu kodu on Eestimaa. *Helina Härma* 14
Kuidas ning milles saaksid noored olla kasulikud Eesti ühiskonnas? *Joosep Kikas* 15
Tamula rannapromenaad. *Uko Pärt Suurküla* 17
Rattaga ümber Tamula. *Katariina Needo* 17
Kuidas Võru linn endale uue linnaväljaku sai. *Este-Moona Eliste* 20
Vanapagana plaan. *Markus Pungar* 22
Emakeel on suure väärtusega keel. *Aveli Sadonski* 23
Mina üksi Võru linnas. *Kaija-Liisa Kuklane* 24
Mina üksi Võru linnas. *Egert Mattias Eiche* 25
Mina üksi Võru linnas. *Laura Lisanne Paju* 26
Mina üksi Võru linnas. *Devin Šaduro* 27
Hommikune jalutuskäik. *Robin Udodov* 29
Lahing Nursipalus. *Triinu-Merelle Toht* 30
Limerikud
- *Ketter Raudnõmm* 33
- *Mia-Maria Palm* 33
- *Laur Allas* 33
- *Uko Pärt Suurküla* 33

TÄNA LÄHEN JÄLLE KOOLI

Üks hetk, uus algus. *Maria Šaronova* 36
Lähen kooli. *Eliise Meho* 37
Loomade kool. *Eliise Meho* 37
Kolm luuletust. *Gloria Härmik* 38

Mulle meeldib koolis käia. *Marian Major* 40
Hundu koolis. *Kaija-Liisa Kuklane* 41
Kollase käekoti saladus. *Hanna Hiielo* 42
Esimest koolipäeva meenutades. *Vanessa Jurs* 43
Minu esimene koolipäev. *Beti Laasi* 44
Minu esimene koolipäev. *Jürgen Kottise* 45
Minu esimene koolipäev. *Maria Vanatalo* 45
Esimene koolipäev. *Annabel Toom* 46
Minu esimene koolipäev. *Markkus Väljak* 47
Kooli sissemurdmine. *Tõeleid Liira* 48
Kooliaeg. *Kaisa Press* 50
Kord astusin ma sisse uksest väiksest... *Helina Härma* 52
Koolitee. *Karl Jörgen Lööper* 53
Õpetaja unelm. *Hanna Uibokand* 54
Väike kingitus võib olla suureks abiks. *Gerli Kalkun* 55
Paras paanika. *Klaus Eiche* 57
Koolipäev. *Kelly Filing* 58
Mõtted kirjandit kirjutades. *Katrinka Josephine Savimägi* 59
Kool. *Tim Hendrik Kuusk* 60
Mõtteid koolist. *Isabel Melani Jõgi* 61
Koroonakriis. *Kärt-Getter Rest, Lisete Ilves* 62
Viirus. *Kerstin Kalda* 63
Hirm muutuste ees. *Sandra Eosaar* 63

HEA ON OLLA HEA

Headus. *Margus Vilo* 67
Kull või kiri. *Ranel Pokker* 68
Kas sina? *Hanna Uibokand* 69
Hea on olla hea. *Hanna Provotorov* 70
Heategu – mis see ikkagi on? *Katrinka Josephine Savimägi* 72
Heategu minu silmade läbi nähtuna. *Uku Konsap* 74
Heategu minu silmade läbi nähtuna. *Birgit Leetjõe* 76
Väikene linnupoeg. *Rico Klaanberg* 77
Minu väike heategu. *Robert Luik* 78
Kui loomad oskaksid rääkida. *Mattias Reemann* 79
Minu sõbrad loomade varjupaigas. *Hendrik Mändik* 80
Ootamatu lumi. *Richard Zeno* 81
Ka väike heategu muudab maailma paremaks. *Annabel Toom* 83
Võluseeme. *Agate Tillmann* 85
Kui ma saaksin muuta maailma. *Laura Lisanne Paju* 88

Raehärra Ferdinand imetleb oma kodulinna. *Karel Kuus* 89
Kas sa tead? *Mia-Maria Palm*
90

LOODUS ON NII IMELINE

Elu ja surm looduses. *Aveli Sadonski* 94
Aasta loom. *Lisete Ilves* 95
Väike ämblik. *Hanna-Maria Org, Lara Johanna Luks* 96
Kevadkuninganna. *Helina Härma* 96
Tundmatu puu õis. *Liisa Veddel* 97
Kevadtuul kooliõues. *Annabel Toom* 98
Olen aias. *Angely Koppel* 99
Minu vanaema aed. *Elen Alexandra Serikova* 101
Suveseiklus Riias. *Rico Klaanberg* 103
Parim suvesündmus. *Robert Luik* 104
Värviline sügispäev. *Katariina Needo* 105
Sügise värvid. *Mattias Reemann* 106
Kirju sügis. *Tehor Kookmaa* 106
Tormine sügis. *Richard Zeno* 108
Sügismõtisklus. *Uko Pärt Suurküla* 108
Värvikirev sügis. *Liisa Provotorov* 109
Sügis. *Oliver Olesk* 110
Kurgipäev. *Lisette Suik* 111
Kaks haikut. *Maron Männiste* 111
Lumi sadas vaikselt. *Gärt Getter Rest* 112
Jõulud ikka tulevad
Toni Saarepuu 113
Hannes Viljamaa 113
Lisette Suik 113
Lisette Stalkov 113
Katariina Needo 114
Maron Kuur 114
Lola Väljan 114
Regina Aare 115
Anri Neeve 115
Maron Männiste 116
Roger Kranich 116
Helir Hoop 116
Eva Piirisild 117
Lona-Marie Kalk 117
Laura Pärnasalu 117

NÄOGA MERE POOLE

Meri võib olla. *Robin Puolakainen* 121
Meri. *Karl Jakob Pintmann* 122
Lainete võitlus. *Katrinka Josephine Savimägi* 123
Mina ja meri. *Kelly Filing* 124
Bipolaarne. *Liisa Veddel* 125
Kaunis päev. *Maris Huik* 126
Lõpmatu tumehall meri. *Rahel Ariel Kaur* 127
Meri on elus. *Kaisa Vink* 128
Vaikne meri. *Isabel Melani Jõgi* 129
Lained. *Michelle Aurelia Jõgi* 130
Hetk pärast vaikust. *Hanna Uibokand* 130
Poiss ja meri. *Roosmarii Räim* 131
Mereäärne mõtisklus. *Elise Marie Olesk* 132
Meri kui sõber. *Aveli Marie Heinvee* 133
Värviline meri. *Hanno-Laur Kunnus* 134
Ukselävel, trepi ees. *Cassandra Piirioja* 136
Mina ja meri. *Mihkel Kuklane* 137
Näoga mere poole. *Andra Annmann* 139

IGAL LAPSEL PEAKS OLEMA LEMMIKLOOM

Taksikoer Brita. *Kadri-Triin Kõoleht* 142
Tommy. *Laura-Liisa Kokk* 144
Minu koer Täpi. *Roosmarii Räim* 147
Koer Lotta. *Liisa Provotorov* 149
Kass Neti. *Hanna Provotorov* 151
Minu lemmikud Sassu ja Jossu. *Kelly Filing* 153
Benjamin. *Elen Alexandra Serikova* 156
Minu kass Rudolf. *Gloria Härmik* 157
Meie pere kass Kaisu. *Emma Joonas* 158
Minu neljajalgne sõber. *Triin Hordo* 159
Minu kass Ruudi. *Martin Major* 160
Kassimasin. *Hanna Hiielo* 160
Minu lemmikloom Ruudi. *Rogert Hollo* 161
Miks mul pole lemmiklooma? *Katrinka Josephine Savimägi* 162
Minu lemmik
Ita Emilia Tupp 163
Tristan Tammik 163

Kuldkalad. *Uko Pärt Suurküla* 164
Minu unistus lemmikloomast. *Oskar Abel* 165

SEITSME MAA JA MERE TAGA

Kilpkonna sünnipäev. *Elina Tiik* 169
Kass Dragon. *Richard Zeno* 170
Valged hobused. *Marie Kroon* 170
Õienupp ja lilled. *Lisette Suik* 171
Tuunitud hobune. *Kirsi-Katrin Palgi* 172
Lumehelbekese heategu. *Katariina Needo* 174
Mufin. *Cesime Jasmin Yavuz* 175
Väike hall hiireke. *Katrinka Josephine Savimägi* 176
Lugu rohelistest rebastest. *Elen Alexandra Serikova* 178
Pipi Pikksuka pensionipõli. *Hanna-Reet Ruul* 182
Lumivalgeke ja Apple. *Lisette Suik* 186
Kuidas paber oma elus uue lehekülje pööras. *Elen Alexandra Serikova* 188
Roosa suhkruvatt ehk Kuidas Ükssarvikust Ekssarvik sai. *Lara Johanna Luks* 190
Reisikohvri memuaarid. *Lisette Suik* 193
Antiigipoest ostetud kelluke. *Rico Klaanberg* 198
Siili äratuskell. *Marii Koppel* 199
Vihmaussid koroonaviiruses. *Johannes Sten Plaado* 202

RAHU PERRE TOOB

Emadepäevaks
Anita-Grace Pedask, Henri Undrits, Kristofer Selgis, Marii Koppel 207
Hando Kolga, Sander Lepiste, Angeelika Jürisson, Taavi Reiljan 207
Kadi Goos, Marleen Sohard, Heliine Uring, Berta Reilson 207
Akrostihhonid emale
Emily Ethel Meldre 208
Ryan Nagel 209
Marten Raud 209
Kertu Loviisa Hummal 209
Rasmus Vaikmets 209
Lisete Ilves 210
Kärt-Getter Rest 210
Laura Tolk 210
Cesime Jasmin Yavuz 211
Kõik om hää, mis häste lõpõs. *Ralf Veri* 212
Kiri oppajalõ. *Tanel Reiljan* 213

Mu vanaimä retsept. *Kris Kibena* 217
Kõgõ parempa' kingitüse'. *Mia Kleinson* 217
Ma ei taha haigõ olla. *Joonas Koreinik* 218
Tervüseretsept. *Lisanna Henning* 218
Kaidsami hinnäst tõvõ iist. *Mia-Lisete Erik* 219
Mu 8 nõvvuandmist tervüse hoitmisõ nimel. *Karola Talo* 220

MINU ARM, MINU RAHU, MINU VABADUS

„Kevadest“ tänapäeval
Robert Luik 224
Robert Maximilian Toomsalu 225
Georg Vislapuu 226
Loreen Kääpakaust 226
Tõlgendamine pole sama, mis ise väljauurimine. *Erika Prihodko* 228
Ookeani kutse. *Kadi Võro* 231
Olla keegi eikuskil. *Annabel Allas* 233
Noored ja film. *Kelly Filing* 235
Noored ja film. *Katrinka Josephine Savimägi* 237
Mäng on alanud. *Birgit Leetjõe* 238
* * * Playstation... *Marten Raud* 240
Ma armastan elu. *Kärt Getter Rest* 240
Ma armastan elu! *Kertu Loviisa Hummal, Loore Hõrak, Lisete Ilves, Ryan Nagel, Maribel Tepp, Laura Tolk, Cesime Jasmin Yavuz* 241
Kui ma võidaksin miljoni. *Devin Šaduro* 242
Vaskpuhkpilli päevad. *Georg Vislapuu* 243
Laulupeol. *Uko Pärt Suurküla* 244
Laulu- ja tantsupidu. *Maron Kuur* 244
Laulupidu. *Marian Major* 246
Laula laulu laulupeol. *Gloria Härmik* 247
See tunne. *Emma Joonas* 247
minu arm, minu rahu, minu vabadus. *Katrinka Josephine Savimägi* 248

VÕRU
KREUTZWALDI
KOOL

ISBN 978-9916-4-0545-1

9 789916 405451 >